د
رحمان بابا
دیوان

مصحح مدون او مقابله کونکی
عبدالرؤف بینوا

۱۳۲۶هـ ش/۱۹۴۷ ع

مقدمه

رحمان بابا

۱۰٤۲ ـ ۱۱۱۸هـ

پیژندنه:

د رحمان بابا د پیژندني دپاره همدومره بس دي چه ټول پښتانه ورته بابا وایي. په پښتو کښې د بابا لقب یا هغو شاهنشو ته ورکړي شوي دي چه د توري او توپک په زور ئې پښتنو ته ملکونه نیولي دي او یا هغو فقیرانو ته ورکړی شوي دي چه نه ئې توره نه ئې توپک او نه ئې زور و، خو د خبرو په سحر ئې د پښتنو د زړونو عالم تسخیر کړي او د هر پښتانه د زړه په تخت ناست پاچهي ئې کړې ده لکه چه رحمان بابا وایي:

د پالنګ او د پیړۍ حاجت ئې نشته
د یارانو نشستن د زړه په تخت دي

احمد شاه بابا ته ځکه بابا وایو چه د ډهلی تخت ئې پښتنو ته ګټلی و، خو رحمان بابا د خاورو کنډولې په لاس د پښتنو بابا ؤ:

پاچهان که د ډهلي په تخت نازیږي
خوار فقیر لره د خاورو کنډولی دي

رحمان بابا په ۱۰۴۲ هجري کال د پښتونخوا د پېښور په علاقه په بهادر کلی کښې زیږیدلي دي او د پلار نوم ئی عبدالستار وُ، قوم ئې که څه هم مومند دي مګر د رحمان بابا مقام له دینه ډیر اوچت دي چه دي کومي خاصی قبیلی یا کوم خاص ټبر ته منسوب شي، ځکه چه لوي او حقیقي شاعران بین الانساني شخصیتونه لري. رحمان بابا هم د ټولو انسانانو دي خو بیا په خاص طور د ټولو پښتنو بابا دي. دی پخپله هم ځان کومي قبیلې ته نه منسوبوی وایي:

زه عاشق یم سر و کار می دي له عشقه
نه خلیل، نه داودزی یم، نه مومند

رحمان بابا فقه او تصوف له ملا محمد یوسف یوسفزی څخه ولوستل او نور علوم ئې د هغه وخت په

www.pukhto.net

هندوستان کښې زده کړل. لوی عالم او بزرګ زاهد شو، د پښتنو د لويو او وړو عقيده پرې راغله او ورته بابا وويل؛ خو د ده زاهدي د ريا زاهدي او خود نمائي زاهدي نه وه چه تر خرقې لاندې د خدای مخلوق ته دام وغوړوی، په زړه يو څه په خوله بل څه وي. رحمان بابا له داسې زاهدۍ څخه توبه باسي:

د ريا له زاهدۍ ځما توبه ده
چه ئې کاندي څوک په رسم او په عادات
په ورځ پيدا و نصيحت وايي و بل ته
په شپه ناست وي د مغان په خرابات
دين ئې دام وي د دنيا په لار کښې
ايښې پرې را اړوي وحشيان د مخلوقات
د هغو په لور ئې سترګې وي ختلې
چه په لاس ئې سرمايه وي يا زکات
زه رحمان له هسې خلقه پناه غواړم
هر چه لافه کړي خلاف د مقامات

دي زاهد وو مګر نه تش د خرقې زاهد:

د ريا خرقه ئې خداې مکړه په غاړه
رحمان کوږ دستار تړلې قلندر دي

رحمان بابا په غريبه کورنۍ کښې پيدا شوی و، او پخپله هم غريب و، خو دې غريبۍ هيڅکله د ده لوړ همت ټيټ کړی نه دی او نه ئې د ده غاړه چا ته کږه کړې او نه ئې لاس د چا خوا ته اوږد کړي دي، وايي:

څوک دې را کاندي قسم په کرد ګار
که درم لرم په کور کښې يا دينار
زه درم او دينار نه لرم په کور کښې
ولې نور عالم مې بولي دنيا دار
هم په دا چه نه له ځايه چيرته خوزم
نه د هيڅ يوه مخلوق يم منت بار
آب و خور لکه آسيا په ځای را رسي
پخپل کور کښې مې سکون دی هم رفتار
لکه ونه مستقيم په خپل مکان يم
که خزان را باندې راشي که بهار

www.pukhto.net

د رحمان بابا د لوړ شخصیت پیژندنه د ده له دې یوې غزلې څخه هم‌ګرانو لوستونکو ته ځرګندیدلای شي:

په ښه خوي له بد خواهانو بې پروا یم
په نرمۍ لکه اوبه د اور سزا یم
و هر چا ته پخپل شکل ځرګندیږم
آئینه غوندې بې رویه بې ریا یم
قناعت مي تر خرقې لاندې اطلس دی
پټ د درست جهان پادشاه ظاهر ګدا یم
د غنچې په څیر په شل ژبو خاموش یم
لکه بوي هسې په پټه خوله ګویا یم
هم په دا سپینو جامو معلومیږم
لکه ابر هم ګوهر یم هم دریا یم
دراز عمر مي حاصل شوله راستیه
لکه سرو و مدام سبز و تازه پایم
که چا لار د عاشقۍ ده ورکه کړې
زه رحمان د ګمرهانو رهنما یم

د رحمان بابا شعر

رحمان بابا پخپله د خپل شعر په باب کښې فیصله کړې ده چه وایي:

چه منکر پرې اعتراض کولې نشي
دا دئ شعر دی رحمانه که اعجاز

ځکه چه اعتراض خو به د یو پښتون له خوا کیده مګر پښتون خو ده ته بابا ویلي دي نو بیا چرته دا اعتراض او انکار ځاي پاتیدي شي! بې له دې چه بیرته د ده له خولې ووایو:

هم نغمې کاندي هم رقص کا هم خاندي
د رحمان په شعر ترکي د باګرام

هو، دا یوه خبره شته چه د رحمان بابا شعر یوازې د باګرام د ترکو نه دې بلکه د ده د اشعارو لوي او مهم خصوصیت دا دي چه د هر چا او هري ډلې په زړه جوړ او په خوله جاري دي: یو پلو ته‌که د باګرام ترکې پرې نڅا کوي بل پلو ته د زاهدانو له صومعې نه هم د ده د اشعارو ږغ راځي چه وایي:

خرقه پوشه په خرقه کښې دي موندلې
هغه خط چه په دنیا کښې دنیا دار کا

www.pukhto.net

له یوې خوا که ئې مستان په میخانه کښې په ویلو مست زنګیږي او د هر مست له خولې دا چیغه خیژي:

چه د څنګه مي دلبر په لاس کښې جام دي
نن اورنګ د زمانې څما غلام دي

له بلي خوا ئې واعظان په منبر لولي:

په دنیا کښې که څه کار دي خو د دین دي
د دې کار په کننده وُ آفرین دي

د دنیا تارکان او پریښودونکي ئې په دې بیت خوشحالي کوي:

دا دنیا په احمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنیا باندي غرض

خو دنیا دار ئې بیا دا شعرونه وائي:

ښه ده ښه ده دا دنیا
چه توښه ده د عقبا
د دنیا په بازار کیږي
د هغه جهان سودا
په دنیا کښې بدي نشته
که بدي نه وي له تا
په دنیا کښې لوي حکمت دي
پرې پوهیږي حکما

غرض دا چه د رحمان بابا د اشعارو یو لوي مزیت دا دي چه د هر چا د ذوق سره برابر مطالب لري او د هر چا د تنهائئ ملګري دي. په پښتو کښې به ډیر داسي کم کور پیدا شي چه د رحمان بابا دیوان هلته نه وي. حتي پښتنې میرمني د رحمان بابا له روح څخه استمداد کوي او په اشعارو ئې فال ګوري، دا څکه چه د ده اشعار له هره لوڅه پاک او سپیڅلي دي، نه د چا بې ځایه هجو او نه د چا د مبالغې نه ډکه مدح او ستاینه پکښې لیدله کیږي داسي نه چه ګوندي رحمان بابا په دې خبرو نه پوهیده، پوهیده خو پرې خوښ نه وُ. لکه چه وایي:

په اشعار کښې قوتناک لکه زمري یم
ولي نه یم د زمري په څیر ګزند
هم په مدح هم په هجو ښه پوهیږم
ولي نه یم په دا چارو ډیر خرسند

www.pukhto.net

بې له عشقه که مې عیب که مې هنر دی
ما غوښ کړی دی له ځانه بل پیوند

ښاغلي راورټی او پادري هیوز انگریزي مستشرقین او اډورن روسی پښتو پیژندونکي رحمان بابا د پښتو د ادب پیشوا بولي. که څه هم پښتانه د پردیو مستشرقینو قضاوت ته څه اړه لري، ځکه چه پردي هیڅکله د رحمان بابا د اشعارو په خصوصیتونو د یو پښتون په شان پوهیداي نشي خو به هم له دې څخه د رحمان ادبي منزلت د پردیو په نظر کښي څرگندیږي چه رحمان بابا نه یوازي پښتنو په بابائې منلي بلکه د دنیا نور پوهان هم د پښتو په ادب کښي د ده لوړ مقام ته قائل دي.
مړینه: رحمان بابا په ۱۱۱۸ هجري کال له دې فاني دنیا څخه سترگي پټي کړې او د پښتونخوا پیښور په علاقه د هزار خانې په هدیره کښي ښخ شو چه اوس ئې عام خلق زیارت ته ورځي.
دیوان: د رحمان بابا دیوان څو څو ځلي چاپ شوي دي چه ډیره زړه او چاپي نسخه ئې هغه نسخه ده چه په ۱۲۹۳ هجري کال د مولوي احمد په تصحیح او اهتمام په لاهور کښي چاپ شوې ده، ځما په عقیده دا نسخه تر ټولو چاپي نسخو صحیح او مکمله ده ځکه نو موږ په دې کتاب کښي هغه نسخه اساس ونیوله او له نورو نسخو سره مو مقابله او تصحیح کړه؛ دوهمه چاپي نسخه هغه ده چه پروفیسر عبدالمجید افغاني یو مختصر تمهید پرې لیکلي دي، د پروفیسر صاحب تمهید ډیر خوږ او ادبي دي، خو افسوس چه پخپله د دیوان متن د کاغذ د نازکوالي له کبله مغشوش دي؛ کومه دریمه چاپي نسخه هغه نسخه ده چه پروسږ کال یعني په ۱۹۴۸ عیسوي کال په لاهور کښي چاپ شوي او مولانا عبدالقادر صاحب د پښتو پیاوړي لیکونکي پرې یو خورا عالمانه تمهید لیکلي دي په دې تمهید کښي که څه هم یو دوه ځایه د رحمان بابا ژوند او کلام د سیاسي اغراضو دپاره استخدام شوي دي مگر د تمهید هغه برخي چه هغه یوازي د رحمان بابا د ژوند او شاعرۍ په باب کښي لیکلي شوي خورا عمیقي او مفیدي دي، بر سیره په تمهید د دې کتاب کاغذ او لیکل هم ښه دي خو د محشي صاحب بې ځایه حاشیو ئې د صحافت رنگ گډ وډ کړي او ډیر ځایونه ئې بې لزومه حاشیې پرې لیکلي دي مثلا داسي لغتونه ئې ترجمه کړي چه ترجمې ته اړ نه دي او یا ئې ډیر عربي مشهور لغات چه پښتانه ورسره ډیر ښه آشنا دي بیرته په عربي ترجمه کړي دي.
دا درې سره نسخې او یا نوري چاپي نسخې ټولي په دو وو دفترونو کي چاپ شوي دي چه هر دفتر ځانته ځانته ردیف لري خو دا راته څرگنده نشوه چه د رحمان بابا دیوان په دو دفترونو ویشل له کومه وخته شروع شوي دي؟ آیا دا تقسیم پخپله رحمان بابا کړي که بل چا؟ د رحمان بابا له ژونده چه ښکاریږي خو وایي چه هغه خپل اشعار لا پخپله را غونډ کړي نه دي. دا د دفترونو مردف کول خو لا ځانته خبره ده.

دا دیوان:

له ډیري مودې ځما دا خواهش ؤ، چه د رحمان بابا دیوان پښتو ټولنه په یوه ښکلي صورت چاپ کړي چه هم ئې لیکل ښه وي او هم ئې املا سره سمه وي او هم په یوه داسي قطع او حجم چاپ شي چه هر لوستونکي ئې په ډیره آسانۍ له ځان سره وگرځولاي شي؛ د مطبوعاتو د مستقل ریاست مسلکي مجلس د

www.pukhto.net

پښتو ټولني دا خواهش ومانه، او ما د رحمان بابا د ديوان په تصحيح او مقابله او تدوين شروع وکړه. لمړی مي د دوو دفترو تقسيم له منځه ليري کړ او دواړه دفترونه مي د يوه ديوان په شکل مرتب او مردف کړل وروسته مي دا ديوان د اوسني رسم الخط او املا په اساس تصحيح کړ، په پاي کي مي پورتنی درې نسخې په کوم ځاي کښي چه ضرورت وُ سره مقابله کړې، مگر څنگه چه په دې ترتيب دا لمړی ځل دي چه د رحمان بابا ديوان مدون، مرتب او چاپيږي نو دا احتمال لري چه هغه شانته به چه د پښتو اديبانو انتهائي خواهش وي دا ديوان تصحيح او مقابله شوي نه وي، خو بيا هم يو نوي قدم دي هيله لرم چه د پښتو پوهانو ملگرو په مرسته به د دوهم چاپ کي دا نسخه ښه بشپړه او تکميله شي.

عبدالرؤف بينوا
د پښتو ټولني مشر
۱۹٤۷/۱۳۲٦

www.pukhto.net

بِسمِ اللّٰهِ الرَّحمٰنِ الرَّحِيمُ

ا

گوره هسي کردګار دي رب ځما — چه صاحب د کل اختيار دي رب ځما
همګي بزرګواران چه څوک ئې وايي — تر همه ؤ بزرګوار دي رب ځما
نه ئې هيڅ حاجت په چا باندي موقوف دي — نه د هيچا منت بار دي رب ځما
له نيستئ ئې د هستئ صورت پيدا کړ — هسي رنګ پروردګار دي رب ځما
هم صانع دي د جمله ؤ مصنوعاتو — هم سامع د هر ګفتار دي رب ځما
چه ئې هيچري نه مثل نه مثال شته — د هغو عطر و عطار دي رب ځما
هر تعمير چه د دنيا او د عقبیٰ دي — د همه واړو معمار دي رب ځما
خواننده د نانويسو صحيفو دی — دانند‌ه د هر اسرار دي رب ځما
که ظاهر دي که باطن دي که مابين دي — له همه ؤ خبردار دي رب ځما
که پيدا که پوشيده دي که اوسط دی — په همه ؤ وقوف دار دي رب ځما
شريک نه لري په خپلي پادشاهی کښي — بې شريکه شهريار دي رب ځما
هسي نه چه واحدي ده له عجزه — په واحد وجود بسيار دي رب ځما
حاجت نه لري د هيچا و ياري ته — له هغو سره چه يار دي رب ځما
څه حاجت دي چه و بل خوا ته ئې وغواړم — په خپل کور کښي همکنار دي رب ځما
هيڅ تغيير و تبديل نه لري رحمانه — تل تر تله بر قرار دي رب ځما

که صورت د محمد نه وي پيدا — پيدا کړې به خداي نه وه دا دنيا
کل جهان د محمد په روی پيدا شه — محمد دي د تمام جهان آبا
نبوت په محمد باندي تمام شه — نشته پس له محمده انبياء
نور هاله د محمد وُ په جهان کښي — چه بوی نه وُ د آدم او د حوا
په صورت که آخرين دي پيدا شوي — په معني کښي اولين دي له هر چا
خداي يې مه ګڼه بې شکه چه بنده دي — نور ئې کل واړه صفات دي په رښتيا
که نبي دي که ولي دي که عاصي دي — محمد دي د همه واړو پيشوا

www.pukhto.net

چه ئې دین د محمد دي قبول کړي جنتي دي که فاسق دي که پارسا
محمد د گمرهانو رهنما دي محمد دي د ړندو د لاس عصا
که رڼا ده پیروي د محمد ده گڼه نشته په جهان بله رڼا
محمد د بیچاره ؤ چاره گر دي محمد دی هر دردمند لره دوا
زه رحمان د محمد د در خاکروب یم که مي خداي نه کا له دي در مجدا

دوباره دي راتله نشته په دنیا نن دي وار دي که دروغ کړې که رښتیا
هره چار چه تر وقت تیره شي عنقا شي عنقا نه دي په دام نښتي د هیچا
تر ورخ تیرې اوبه بیرته نه جار وزي نه جار وزي تیر ساعت نه بیرته بیا
تیر ساعت په مثال هړي د لحد دي هر چا نه دي ژوندی کړي په ژړا
که مقصود لرې تلوار کړه وقت کوتاه دي غره مه شه د دې عمر په بقا
هره نبسه چه صحیح گڼې په زړه کښې په غرور به هغه نبه کړې خطا
په امید امید ئې خلق نا امید کړه د ایام له مکره مه شه بې پروا
چه د مرگ په تماچه دي شي خوله ماته ترو په ماته خوله به څه کوی ثنا
ویر ژړلي ارتیدنې چه وینا وایي تا ته وایي که پوهیږې په وینا
هلك بې ته چه په زور دي څوك تعلیم کا هم عاقل يې هم بالغ يې هم دانا
په عمل د نیکو بدو فهم وکړه چه په دا کښې دي بهبود دي که په دا
سر دننه په گریوان کړه سترگي روڼې ډیر په پورته پورته مه څه سرهوا
سرهوا سرهوا مه څه و آسمان ته ته په اصل کښې له زمکي يې پیدا
د عمل په ځاي به دا پوښتنه نه وي چه ته زوي يې یا نمسي د فلانا
په خپل ځان ښیگړه وکړه غره مه شه په ښیگړه دا دي او د بابا
هغه ناوې چه په ځان ښایسته وي څوك يې څه کوي ښایست د مور ونیا
دا خبره زه و ځان ته کړم اې یاره دلگیر مه شه که مي نوم واخیست ستا
نوم د ستا او د بل اخلم ځان ته وایم نه مي کار نه مي غرض شته په بل چا
که مي ځاي د دې غمونو وي په زړه کښې ما به څه لره کوله دا انشاء
چه د مرگ سختۍ خوارۍ دا ستا په خوا دي اې رحمان ولي نه مرې لا پخوا

www.pukhto.net

هوښیار مه ګڼه هوښیار د دې دنیا　　بې وقوف دي وقوف دار د دې دنیا
روښنائی په هغو زړونو ده حرامه　　چه پرې کښیني ګرد غبار د دې دنیا
پوچ ګوئی ده چه ئې اهل د دنیا کا　　هر کلام و هر ګفتار د دې دنیا
د طفلانو په څیر واړه خاکبازي کړي　　هر چه کاندي کار و بار د دې دنیا
واړه ډکي خولې د پیو هلکان دي　　کار دیده و پخته کار د دې دنیا
همیشه به بې وقوف او بې شعور وي　　چه مخمور وي په خمار د دې دنیا
د شرابو هم لا همره مستي نه وي　　لکه مست وي خمر خوار د دې دنیا
هر بیمار لره د لرو په جهان شته دي　　دارو نه لري بیمار د دې دنیا
د هر سوی علاج وشي په جهان کښې　　مګر سوی په شرار د دې دنیا
هر چه واچوي و اور ته وار سوځي　　موړ به نشي طلبګار د دې دنیا
ګرفتار ئې همیشه په غم کښې ډوب وي　　هیڅوک مه شه ګرفتار د دې دنیا
تل به پروت وي په ظلمت و په تور تم کښې　　چه اسیر وي په ګفتار د دې دنیا
په مسلمو کښې خاصه مسلم هغه دي　　چه ئې وشلاوه زنار د دې دنیا
تن ئې پاتې شي بې سره سر ئې لاړ شي　　سردار کله دي سردار د دې دنیا
زوی و لوڼه یتیمان کا ځني درومي　　بې وفا دي مور و پلار د دې دنیا
همیشه به ئې یو پنډ د غم په سر وي　　چه په سر ئې وي دستار د دې دنیا
واړه غم دي که ئې پیری که ئې پلوري　　نور څه نشته په بازار د دې دنیا
همګي واړه تګان دي تګي کاندي　　فروشنده و خریدار د دې دنیا
په دنیا به مینه نه کاندي هیچري　　چه خبر وي په اصرار د دې دنیا
چه نظر د چا په دین و په ایمان وي　　هغه نه کا انتظار د دې دنیا
لوی هلک ئې همه واړه مکاران دي　　څه ویسا ده په مکار د دې دنیا
آشنایان ئې همه واړه اغیاران دي　　یار دي چری په دیار د دې دنیا
چه پیدا شي همګی واړه فنا شي　　راشه وګوره ناتار د دې دنیا
چه ویریږي له کوهی او له کړنګه　　هغه نه درومي په لار د دې دنیا
هر سړی لره چي ورشي ځني درومي　　ما لیدلی دي رفتار د دې دنیا
که هزار هزار پشتۍ ورته ته کیږدې　　بې بنیاده دي دیوار د دې دنیا
که د اوسپنو حصار تر ځان چاپیر کړې　　ښیښه وګڼه حصار د دې دنیا
لکه سوری د آفتاب په مخ کښې ګرزي　　نشته هیچري قرار د دې دنیا
هیڅ ګمان د بهترۍ ورباندي مه کړه　　کهتري ده وار په وار د دې دنیا

www.pukhto.net

بې مقراضه غوڅوي د سړی عمر — هم دا لیل و هم نهار د دې دنیا
پس له مرگه به حساب له سړی غوښت شي — په انداز و په مقدار د دې دنیا
عاقبت خو به یو موټی شي د خاورو — گلعذار و گل رخسار د دې دنیا
برابر به له گدایه سره پاځي — شهزاده و شهریار د دې دنیا
پاس به داغ وي د لئم په ټټر باندي — هر درم و هر دینار د دې دنیا
د قانع تر قناعته صدقه شه — هم دنیا و هم دینار د دې دنیا
پس له مرگه به همه واړه مظلوم وي — ظالمان و ستمگار د دې دنیا
تر قیامته دغه لس او دغه شل دی — پوره نه کړ هیچا شمار د دې دنیا
چه ایام پرې د کفن د غسل ورشي — بې پردې شي پرده دار د دې دنیا
په تخته باندي بیرون شي له حجابه — شرمناک او شرمسار د دې دنیا
له هر چا به پیغمبر څخه وه ډیره — که څه قرب وي یا وقار د دی دنیا
یو فساد به ئې بیان په رحمان نشي — فسادونه دي بسیار د دې دنیا

هیڅ ثابته نه کړه چا د دې دنیا وفا — واړه مینی کاندي بې وفا په دا دنیا
هر څوک چه دعوې په دا دنیا د څپلوی — واړه باطل وایي دنیا نه ده د هیچا
دا فلک کلال دي سازول او ماتول کا — ډیر ئې ما و تا غوندی پیدا کړه هم فنا
هر سنگ و کلخ چه څرگندیږي د دې دهر — واړه ککری دي څوک د شاه څوک د گدا
دام دي هیڅوک نه ږدي د دنیا و رهگذر ته — ښکار به وکړی نه شي د سیمرغ او د عنقا
هر څوک چه له دې فاني نفس وابستگي کا — نه به شي تړلی په زنځیر سره هوا
ماه دي که آفتاب دي عاقبت واړه خراب دي — گل که همیشه وي هسی نه تر ابدا
مه درومه رحمانه په خلاف د دانایانو — مینه د دنیا پسندلې نه ده هیڅ دانا

www.pukhto.net

ښه ده ښه ده دا دنیا   چه توښه ده د عقبا
مذمت د دنیا مه کړه   واوره پند کړه دا وینا
د دنیا په بازارکېږي   د هغه جهان سودا
په دنیا کښې ډېر حکمت دي   پرې پوهېږي حکما
که تر سر ئې صدقه کړي   رفع دفع کړي بلا
که غلیم لره ئې ورکړی   غلیم دوست کا په هوا
که په اور باندې ئې کېږدی   بوي د عودو وکړي پیدا
که ئې توی کړې په صحل کښې   ښایسته کاندي صحرا
که ئې نذرکړې و پیر ته   خوشحال درومي په خندا
څو ژوندي وي په دنیا کښې   یادوی دي په دعا
د حاتم په خیر دي ستائی   خطاب درکړي د سخا
سخی هر دود و دوست د خدای دي   ولو کانَ فاسَقاً
هر بخیل د خدای دښمن دي   ولو کانَ زاهداً
دنیا کښت د آخرت دي   دا خبره ده رښتیا
د دنیا طالبان ډېر دي   که ئې مومي څوک له چا
ولی مرد په کښې هغه دي   چه سخي وي هم پارسا
په دنیا کښې بدي نسته   که بدي نه وي له تا
دنیا بحر دی بهیږي   آئینه غوندي صفا
خپل خپل مخ په کښې لیده شي   که څوک زشت وي که زیبا
هم خطر په کښې د شر سته   هم گوهر دي د بې بها
وفا دار لره وفا شوه   جفا کار لره جفا
له یوه مخه ئې درد وي   له بل مخه ئې دوا
چرته خوندکاندي د زهرو   چرته خوندکا د حلوا
کار همه واړه موقوف دي   د سړی په مدعا
مالکان دی ننداراچي شي   د خپل ځان په تماشا
هر چه کا هغه به مومي   دنیا ځای دي د جزا
لکه دئ هسی به پاخي   که نادان وي که دانا
که دانا ئې وپوهیږه   په روا په ناروا
فتویٰ ونیسه په مخ کښې   پسې مټ کړه په تقوا
دنیا نه ده واړه دین دي   چه له نهی وي سوا

www.pukhto.net

وطاعت وته ولاړ وي   همیشه تړلي ملا
له حرامو ئې پرهیز وي   مشغول وي په پنج بنا
کلمه ئې وي قبوله   هم په جهر په اخفا
د دنیا دکار دپاره   فرض لمونځ نه کاندي قضا
هم صائم د رمضان وي   هم زکوة کاندي ادا
که ئې توان د حج رسیږي   حج هم وکړي پسې بیا
دا پنځه بنا د دین دی   چه بیان ئې وکړ ما
چه ئې یون په دا طریق وي   هغه کس دي اولیاٴ
که ئې مال د دنیا ډیر وي   هیڅ دي نه کاندی پروا
دنیا بده د هغو ده   چه ئې کسب وي ریا
یا ئې ټوله کا په ظلم   یا د خمرو په سودا
یا ئې ورکا په شرابو   یا ئې ورکا په زنا
یا ناحق خونونه کاندي   یا مالونه خوري د چا
عبادت کا په ځان فرض   د پادشاه د امرا
حق باطل کا باطل حق کا   په سبب در وي ریا
نه ئې ویره وي له خدایه   نه ئې شرم نه حیا
د یوې ګیډې دپاره   هزار خوني کا بیدیا
همیشه ئې له ستمه   واړه خلق وي په غوغا
ګوش و هوش ئې هرګز نه وي   د مظلومو په ژړا
د فرعون په څیر به ناست وي   بې پروا وکبریا
بتخانې وته ئې مخ وي   و مسجد وته ئې شا
اختلاط کا له بدانو   له نیکانو وي سوا
هیڅ نه وي په خاطر کښې   تولاً و تبرًا
و رحمان ته پیښه مه کړې   خدایه هسې رنګ بلا

www.pukhto.net

هغو بیا موند سعادت په دا دنیا   چه ئې وکړ قناعت په دا دنیا
نه ملکونه د سلیمان په هزار کاله   نه یوه کړې طاعت په دا دنیا
یو نفس د خدای په یاد واولئ تر دي   نه د درست جهان دولت په دا دنیا
په دنیا کښې لوټ هغو عالمو وکړ   چه ئی وکړ عبادت په دا دنیا
که نعمت دي خو طاعت او عبادت دي   گڼه نشته بل نعمت په دا دنیا
که محنت که مشقت دي خو د دین دي   پکار نه دي بل محنت په دا دنیا
بې له خدایه هر چه دي واړه فاني دي   که لذت دي که زینت په دا دنیا
که بادشاه وي آخر خاورو له به درومي   څه عزت دي څه حرمت په دا دنیا
له هغه به زیات نادان په جهان نه وي   هر چه غواړي فراغت په دا دنیا
ته چه څو وقته فرصت په دنیا غواړې   چا موندلي دي فرصت په دا دنیا
عمارت په سر د ریگ روان کاندي   هر چه کاندي عمارت په دا دنیا
د مستانو تر لغزشه څه کم نه وي   د سړی استقامت په دا دنیا
هر ژوندی چه د مرده په قبر ورشي   بس دي همره نصیحت په دا دنیا
په روانو اوبو ورشه عمر گوره   ډیر دي همره اشارت په دا دنیا
دا پاخه پاخه سرایونه محلونه   خو به وران شي عاقبت په دا دنیا
وړی سترگي د آسمان څه هسي نه دي   چه څوک پریږدي سلامت په دا دنیا
هر چه راشي همه واړه ځنی درومي   مسافر دي هر صورت په دا دنیا
ریاضت په قیامت نه شي مرد هغه دیي   چه ئې وکړ ریاضت په دا دنیا
هم په دا خوي و خصلت به سبا پاڅي   خدای څوک مه کړه بد خصلت په دا دنیا
هم هغه به ئې خرمن وي پس له مرگه   هر چه کاندی زراعت په دا دنیا
که هغه جهان په دا کښې لیدي نه شي   زه ئې وینم علامت په دا دنیا
په قیامت به ښه تونبه ځیله نه شي   ما لیدلی دی قیامت په دا دنیا
امانت به د لحد په میان کښې پروت وي   هر چه اوسي امانت په دا دنیا
نیک عمل حضور جنت دي طاعت بویه   چه حاصل کا څوک جنت په دا دنیا
نیک کردار هم نیک عمل هم نیک خویونه   هم جنّت دي هم راحت په دا دنیا
ضدیّت د سړی عمر په عذاب کا   پکار ندي ضدیت په دا دنیا

www.pukhto.net

لاس په سر په سینه ایښي و هر چا ته   هم دغه دي شرافت په دا دنیا
که بلنده مرتبه د چا پکار وي   لوی مقام دي عدالت په دا دنیا
بل ارمان به له جهانه یوړ نه شي   مګر مهر، محبت په دا دنیا
د هغه جهان سودا واړه دلې ده   که څوک کاندی تجارت په دا دنیا
که طالع د سړی نه وي جار وتلي   هیڅ پټ نه دي حقیقت په دا دنیا
نیک له نیکو سره بویه بد له بدو   که څوک غواړي ولایت په دا دنیا
ولایت دی خدای هغو لره ورکړي   چه ئې ورک کړ سکونت په دا دنیا
که تمام دنیا واړه سره یو شي   نور به نه کا خپل قسمت په دا دنیا
که څوک مرد دي خو هغه دي په دنیا کښي   هر چه نه لري حاجت په دا دنیا
په رحمان باندي دا عمر هسي تیر شه   لکه تیر شي یو ساعت په دا دنیا

راشه مه کوه له چا سره جفا   لړ ژوندون دي ضایع کیږي بی وفا
په دنیا کښي هیڅوک نه دي پاتي شوني   واړه تلونی دي که نن دي که سبا
دا یاران چه نن و تا ته جلو کا   په دوه ورځي پس په واړه شي فنا
که دیدن د دوی دي خوښ وي ورته ګوره   چه فنا شي بیا به کله شي پیدا
د خزان پای چه بیل شي له ښاخه   په حکمت به ئې پیوند نه کا حکما
چه په زمکه څاڅکي پریوزی له آسمانه   بیا له زمکی ختی نه شي په سما
ګمان مه کړه چه بیا سترګو لره در شي   هغه اوښی چه له سترګو شي جدا
دا په هره ورځ چه خیژی بیل بیل نمر دي   هر چه پریوزي هغه نه شي ختي بیا
که جنت په زهد نه دي بې له فضله   هر سړی دي خپله غاړه کړي ادا
که د نس دپاره سل محنته وکړې   یو محنت به دي پکار نه شي فردا
که تمام جهان په خپله ګیډه وخورې   یاد به نه شي په درود او په دعا
که یوه دانه دوړی په لاس ورکړې   هم دغه به دي توښه شي د عقبا
که یو څاڅکي اوبه تږي لره ورکړې   د دوږخ او ستا تر مینځ به شی دریا
که یوه څله سر د خدای دپاره ټیټ کړې   په قیامت به سر بلند شې له هر چا
بازار دا دي که څوک سود و سودا کاندي   په هغه جهان نه سود شته نه سودا
آشنایان که څوک پوهیږی نن ئې وقت دي   چه څاریږي یو آشنا تر بل آشنا
که ژوندون دي خو هم دا دي په جهان کښي   چه له چا سره تیریږي په خندا

www.pukhto.net

سود و زیان د دنیا واړه سهل کار دي
خدای دي نه کا څوک په سهل کار رسوا

چه د ورور او عزیز زړه پرې آزار شي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

کله د نورو رضا بویه گاهي خپله
په کار نه ده همیشه خپله رضا

ښه خواړه چه یو ئې خوري بل ورته گوري
خواړه نه دي هغه زهر دي گویا

چه ښادی ئې یو زمان وي غم تر تله
دغه هسي چاري نه کاندی دانا

لکه ځان هسي و بل وته نظر کړه
لکه ستا دي هسي ځان دي د هر چا

منصفانو لره بویه چه انصاف کړي
نه چه نغوته کا د حرص و د هوا

د سړی په خاطر هر څه هر څه گرزي
هسي نه چه واړه وگڼي روا

دینداران دي و خپل دین وته نظر کا
څوک فکرونه د صواب څوک د خطا

خدای دي نه کاندي خطا د چا له لاسه
څه نسبت دي د خطا او د عطا

هسی نه چه سړی واړه سره سم دي
څوک اعلیٰ دي څوک اوسط دي څوک ادنا

د هر چا حرمت په خپله اندازه دی
نه چه مومي نفر ځاي د امرا

زه رحمان له چا شکوه شکایت نه کړم
نشته بل دوست و دښمن ځما بې تا

که څوک یار په جهان غواړی یار دي دا
یار دي دا که د جهان سنگار دي دا

خیال د زلفو ئې ځما تر زړه چاپیر شه
یار تر گنجه چاپیر شوي مار دي دا

دا جهان دی خدای له عشقه پیدا کړي
د جمله ؤ مخلوقاتو پلار دي دا

تر عشق غوره بل څه کار په جهان نشته
تر همه کارونو غوره کار دي دا

بل بلبل به د گل نوم اخیستي نه و
که خبر وي چه گل نه دي خار دي دا

بیا راتله دي دې جهان ته بل وار نشته
بل وار نشته بل وار نشته وار دي دا

د حباب عمر دي وگوري چه څه دي
که څوک شمار کاندی د عمر شمار دي دا

د مجنون صورة په زړه کړه رحمان گوره
ستا په عشق کښې هسي خوار و زار دي دا

www.pukhto.net

چه له تا سره په سر کاندی سودا   بل به نه وی هسي ما غوندی شیدا
نه به ما غوندي شیدا وي په جهان کښې   نه به تا غوندي دلبر شي بل پیدا
ما دا ستا جور و جفا دي قبول کړې   ولي نشي د ژړا په ځاي خندا
بې د ستا له مخه کون دي که مکان دي   ښه توښه مي نه په دا شي نه په دا
جدائې به دي هیڅ رنګ قبول نه کړم   څو مي نه دی روح کالبوت سره جدا
لکه ورستو مقتدیان وړاندی امام وی   ما په تا پسې ده کړې اقتدا
زه یو نه یم درست جهان په تا مین دي   که بادشاه دي د دې دهر که ګدا
کاشکی خط د امانۍ و ما له را کړې   چه له ما سره وعده کړې د فردا
زه پخپله په تا نه یم مین شوي   ستا له لوری په ما شوې ده ندا
زه په تا باندي مین یم له ازله   نه چه کړې می نن ورځ ده ابتدا
چه د ستا د عاشقۍ په تیغ شهید شي   د رحمان غاړه به هله شي ادا
د رحمان و زیړي رنګ وته نظر کړه   چه مدام په تا پسې کاندي ژړا

که مین یې په خپل یار باندي رښتیا   آواره کړه اول دین پسې دنیا
په وفا د دلبرانو غلط مه شه   دغه قوم دي بې وفا و کبریا
د خوبانو طایفه ده هسي شوخه   چه غوړ نه باسي د چا په واویلا
د ډیر ناز او د ډیر کبر له سببه   عمل نه کا په ګفتار د اولیا
دل و دین په یو نګاه د سړي یوسي   نه یې ویر له چا کیږي نه حیا
بل به هسی سرګردان په جهان نه وي   یا عاشق دي یا آسمان دي یا آسیا
ته چه ژغورې سر و مال په عاشقۍ کښې   عاشقي دا هسي چري ده ویړیا
د جنت له حورو تیر شه که یار غواړې   خدای دي نقد د چا و نه کاندی نستیا
د ساقی له لاسه هسي پیاله نوش کړه   چه دي غوږ کا له زړه خیري د ریا
چه ئې کسب عاشقي شوه د دلبرو   نظر نه کاندی په کسب د کیمیا
یو ګفتار ورلره بس کانده رحمانه   څه به هر ساعت پوښتنه کړې بیا بیا

www.pukhto.net

عاشقي مي ئې په زړه وکړ گذر بيا — بيلتانه مي لنبې بلي کړې په سر بيا
که دفتر د خپل قسمت مې په خپل لاس وي — ما به ستا له غمه وران کړ دا دفتر بيا
ما لا نوم د عاشقۍ آخستي نه و — جدايۍ دي راته جمع کړ لښکر بيا
پس له مرگه به ئې بيا له تا قربان کړم — که صورت مي خداى پيدا کړ په محشر بيا
د هجران محنت مي واړه له زړه هير شه — چه مي وليده په سترگو ستا بشر بيا
چه آسمان ئې مخ پټ کړي په سحاب و — خداى و ما وته ښکاره کړ هغه نمر بيا
چه رقيب راته تړلي په زنځير و — خپل حبيب را باندي پرانيت هغه در بيا
په يوه نظر ئې زړه را څخه يووړ — خداى دي خير کا چه لا وکړي بل نظر بيا
په وصال ئې منت بار اوسه رحمانه — په صدف کښې دخل نشته د گوهر بيا

ته چه ما ته وايې چه په څه کوې ژړا — نه در معلوميږي دغه خپل جور و جفا
ته جور و جفا کړې زه ژړا کوم دلبره — ستا که دغه نه وي دا به هم نه وه څما
څه ښادي به کاندي طائفه د عاشقانو — رسم د بتانو که هم دا وي لکه ستا
دا خصلت چه ستا دي که هم تل دغه شان وي — نه را معلوميږي د دردمند د زړه دوا
يو د ستا مانې شه بل غرور د رقيبانو — وار په وار مي وژني کله هغه کله دا
هر چه عاشقي کا که په قطع افلاتون وي — زه خو ئې مجنون گڼم که نن وي که سبا
سپې هم په عذاب د جدايۍ د وژلو نه دي — زه خو گوندي ستا د کوڅې سپې شوم په وينا
هيڅ ئې په کار نه دي رحمان تا غواړي دلبره — دا څما رضا ده باقي هر چه ستا رضا

چه ئې نقش په زړه خيال شي د آشنا — صدقه ئې سر و مال شي د آشنا
پس له مرگه به ئې تيغ هسې مخ روڼ وي — چه آشنا په تيغ حلال شي د آشنا
په آسمان د آشنائي به ئې مکان وي — چه زمين غوندي پايمال شي د آشنا
خوشحالي څما د زړه په هغه دم وي — په هر دم چه زړه خوشحال شي د آشنا
روح هغه ساعت داخل گڼم په تن کښې — چه ئې دخل په وصال شي د آشنا
نور د هيچا قيل و قال مې پکار نه دي — چه تر غوږ مې قيل و قال شي د آشنا
هم هغه يوه گړۍ را باندي کال وي — چه يوه گړۍ محال شي د آشنا
زرغونه کاندي دانه زما د عيش — چه په زړه مي زرغون خيال شي د آشنا
نه بل څوک څما طبيب بې آشنا شته دي — نه به بل څوک په مثال شي د اشنا
د رحمان نظر په هيچا باندي نه وي — چه نظر ئې په جمال شي د آشنا

www.pukhto.net

دل و دین می په هغه ترک کړه فدا — لا ئې نه حسابوي د ځان بها
د ښایست صفت ئې څو کوم حیران یم — په هیڅ شان ئې موندی نه شي انتها
د صورت له عیبه هسي پاکیزه دي — لکه ذات د وینبته نشته دي په ها
که ئې مخ په زلفو پټ وي باک ئې نشته — تل به ګنج باندي پراته وي اژدها
لکه نمر هسي جلو کا په شفق کښې — چه په سر کاندي اودنړی د سوها
نه پوهیږم چه په کومه لاره درومم — چپ و راست مي رقیبان دي هزارها
خدای دي هسی تنها نه کا څوک په غم کښې — لکه زه د یار په غم کښې یم تنها
همیشه د بیلتانه له غمه لولم — زه رحمان نعوذ بالله منها

ډیره شوه د یار پسې ژړا څما — نه ګروهیږي په ژړا آشنا څما
که مي هره وینا در شي یا ګوهر شي — ستا د غوږ نه ده لائق وینا څما
په نارو به ما بیدار کړ که اوده وي — راته وینښ اوده شه دلربا څما
زه مکتوب غوندي په پټه خوله ګویا یم — لاندي کړله خاموشي غوغا څما
کښت د عشق په توده زمکه آسان نه دي — سمندر بویه په دې صحرا څما
دا یار نه دي چه هجران له ما نه بیل کړ — دغه روح له تنه شه جدا څما
زه رحمان بې خپله یاره هیڅ نه غواړم — که قبوله خداي ته وي دعا څما

عالمان دي روښنائي د دې دنیا — عالمان دي د تمام جهان پیشوا
که څوک لار غواړي و خدای هم و رسول ته — عالمان دي د دې لاري رهنما
کیمیا ګر که د کیمیا په طلب ګرزی — همدمي د عالمانو ده کیمیا
په مجلس د عالمانو به سره زر شي — که څوک کاڼي وي یا لوټه د صحرا
جاهلان دي په مثال د مردګانو — عالمان دي په مثال د مسیحا
چه مرده ئې له نفسه ژوندي کیږي — عالمان دي واړه هسي اولیا
هر سړی چه رتبه نه لري د علم — سړی نه دي خالی نقش دي ګویا
زه رحمان حلقه بګوش د هر عالم یم — که اعلیٰ دي که اوسط دي که ادنا

www.pukhto.net

چه واده ئې کا په ډول او په سرنا　　بیا پرې وایي زمانه د ویر وینا
که مي هر څو دلبري او دلجوئي کا　　زه پوهیږم د خپل یار په استغنا
په یوه ګړۍ مې یار هم مي آشنا شي　　بیا مي بله ګړۍ نه ګڼي آشنا
دا زه خپله تسلي کړم یار ئې بولم　　څه یاري ده د ناتوان او د توانا
یو زمان و یو دم بې خپله صنمه　　زه بهتره تر بقا ګڼم فنا
هر سړی په یوې چاري خدای مشغول کړ　　زه مشغول کړم رب د ترکو په ثنا
ما بې عشقه بل هنر نه زده ناصحه　　بخښنده شه که نادان یم که دانا
چه مي غوږ په نارو نه باسي حیران یم　　پروا نه لري واړه دي که برنا
بې د یار له ښه دیدنه دي خدای نه کا　　د رحمان په زړه کښي بله تمنا

دا دنیا د بې وفا　　بې وفا ده بې بقا
نه ئې مخ شته نه ئې څټ شته　　لکه لوټه د صحرا
په یوه ګړۍ ئې مخ وي　　په یوه ګړۍ ئې شا
په یوه ګړۍ د ستا وي　　په یوه ګړۍ څما
په یوه ګړۍ ئې درد وي　　په یوه ګړۍ دوا
په یوه ګړۍ ئې خوف وي　　په یوه ګړۍ رجا
په ساعت کښي بقا وي　　په ساعت کښی ئې فنا
په ساعت کښي ئې سکوت وي　　په ساعت کښي ئې غوغا
په ساعت کښي ئې خندا وي　　په ساعت کښي ئې ژړا
په ساعت کښی ئې وفا وي　　په ساعت کښي ئې جفا
په ساعت کښي ئې افلاس وي　　په ساعت کښي ئې غنا
چه نه شان لري نه شکل　　کله دا شي کله دا
خدای څوک پیښ مه کړه رحمانه　　په دا هسي رنګ بلا

www.pukhto.net

په ښادئ ښاد شوي نه يم د هيڅا   تور تپ سوي يم په غم د هر آشنا
که زه طمع توقع له بله نه کړم   د بل طمع توقع کيږي له ما
که مي ورور که مي عزيز که مي فرزند دي   واړه غواړي خپله خپله مدعا
په هر کور کښې رنځوران راته پراته دي   لاس مي نه رسي د هيڅا په دوا
د دنيا خبري واړه په دنيا شي   ما به څه کا څوک چه نه لرم دنيا
که په کلي کښې مي کور دي زه گمان کړم   چه کور نه دي دا مي گور دي په صحرا
چه څه کار پرې نه پوره وي نه نيمگړي   څوک به څه کا له هغو سره خندا
چه ئې ښه توښه و بله سره نشي   تر هغه آشنا بهتر دي نا آشنا
په توده زمکه استوگنه ده مشکله   څه به زيست شي له رحمان سره د چا

که خپل زړه غواړې له چا   ځان صياد کړه د عنقا
د حباب کلاه په سر کړه   سپور په آس شه د هوا
لکه حضر هسي پاخه   اوبه وڅښه د بقا
له زمينه قدم کيږده   په آسمان لکه عيسٰا
د هغه استاد شاگرد شه   چه در وښيي کيميا
دا چه ما درته بيان کړه   که حاصل کړې واړه دا
هاله طمع کړه رحمانه   له خوبانو د وفا

که نماښام تر ستوني ښکته کړې حلوا   سبا خواست کوې له خدايه د ښوروا
په هيڅ حال کښې دي قرار و صبر نه شي   ليونى کړې ډير حرص ډيرې هوا
تمام عمر تر آشنا تر عزيز پورې   يوې گيډې مختورن کړې هم رسوا
چه په خپلې رسوايئ دي پروا نشته   نور به څه کړې په جهان د چا پروا
چه د نفس دپاره لاس و چا ته نيسې   دا زحمت له خدايه غواړې که دوا
نفس بې شماره عالم پرې يست و کوهې ته   خداى دي نه کا نابينا د چا پيشوا
په روا په ناروا کله پوهيږې   و چارپاى ته څه روا څه ناروا
چارپايان که غوږ و سترگې لري څه شو   په معنىٰ کښې نابينا دي ناشنوا
زه رحمان له هغه علمه پناه غواړم   چه له دينه له مذهبه وي سوا

www.pukhto.net

سل ځله که وخوري ناصحان ځګر ځما   بيل به وبله نه کا درد ستا و سر ځما
صبر ستا په عشق کښي دا خبره څه اوره ځوک   نشته د دې چاري توان يو موي قدر ځما
ستا له محبته جاروانه ځما دروغ دي   ولي خاوري نه شي په دا لار بشر ځما
واړه معشوقې د عاشقانو خبر اخلی   بې له تا چه نه اخلې يو دم خبر ځما
هيڅ اندوه مي نشته بې د ستا له جدائيه   نور اندوه به څه وي تر دغه بتر ځما
خوب د کور و کلي په نارو ځما برهم شه   څه چل دي چه نه شي ستا په زړه اثر ځما
کل واړه جهان که ما رحمان لره دلبر شي   چري دي دلبره بې تا بل دلبر ځما

هسي ياد يې هميشه مدام ځما   چه اوراد يې په هر صبح و شام ځما
هر کلام چه بې د ستا له ياده وکړم   سل توبې دي په هغه کلام ځما
بې له تا که زه آرام کړم په سل رنګه   نه شي نه شي په هيڅ رنګ آرام ځما
ننګ و نام که ستا په مينه له ما درومي   زار شه ستا تر ميني ننګ و نام ځما
چه قايم شوم په مقام د عاشقۍ   هير شه دلته واړه بل مقام ځما
ځو د عشق په خمخانه ئې داخل نه کړم   پخته نه دي دغه عقل خام ځما
نن دي وقت دي که مي آه و فرياد اورې   ځو چه خاوري نه دي هر اندام ځما
هزار جام و صراحی دې فلک مات کړه   ځو به ګرزي په دا دور جام ځما
زه رحمان به دا ناکام کوم تر کومه   وايه کله به حاصل شي کام ځما

چه هر چا ليدلي نه وي يار ځما   خير دي دا که وايی بد په کار ځما
هر هغه چه وي دلبر ځما ليدلي   نه به کا انشاءالله انکار ځما
سر ځما درګاه د هغه يار عزيز وي   بې له دې نه شته بله لار ځما
ما بې له عشقه بل څه ځيز نه دي زده کړي   چه څه دي هم دا دي واړه کار ځما
خدای دي يو له بله هيڅوک آزار نه کا   اي دلبره ماخله ته آزار ځما
ياره ستا په جدايۍ او په ډير غم کښي   سيند د اوښو درومي په رخسار ځما
لوي هلک کړي همه واړه ستا خبريي   ګفت و ګو نشته بل څه په ديار ځما
زه رحمان به لاف په عشق څه وهمه   خود به ځان ښرګند کا انتظار ځما

www.pukhto.net

سر ځما سامان ځما ځار شه تر جانان ځما
ځار شه تر جانان ځما سر ځما سامان ځما

ريان ځما نقصان ځما واړه د يار هجر دي
واړه د يار هجر دي زيارن ځما نقصان ځما

مښک ځما زعفران ځما ستا د کوڅې خاورى دي
ستا د کوڅى خاوري دي مښک ځما زعفران ځما

گل ځما ريحان ځما ستا رخسار و زلفي دي
ستا رخسار و زلفى دى گل ځما ريحان ځما

فکر ځما توان ځما ستا په غم کښي نه رسي
ستا په غم کښي نه رسي فکر ځما توان ځما

آه ځما افغان ځما هيڅ په تا اثر نه کا
هيڅ په تا اثر نه کا آه ځما افغان ځما

زړه ځما چشمان ځما بې له تا هيڅ حال نه لري
بې له تا هيڅ حال نه لري زړه ځما چشمان ځما

دا پيران شيخان ځما ستا په غم کښي نه رسي
ستا په غم کښي نه رسي دا پيران شيخان ځما

باغ ځما بستان ځما بې تا ميوه نه نيسي
بې تا ميوه نه نسي باغ ځما بستان ځما

وصل هم هجران ځما اې رحمانه خير دي
اې رحمانه خير دي وصل هم هجران ځما

بادشاهى لري هر يو غلام د ستا
د خاصانو په ځاى ناست وي عام د ستا

پخته کله دى چه لاف د پختگۍ کا
پختگان دي په دې خم کښي خام د ستا

خو هم همره ئې نظر په ننگ و نام وي
چا چه نه وي اوريدلي نام د ستا

هميشه به له مقامه بې مقام وي
هغه څوک چه لټوي مقام د ستا

چه په خپلو وينو گل غوندي غرق نه وي
و به نه ويني رخسار گلفام د ستا

صبح و شام په هغو خلقو باندي يو وي
چه آرزو لري هر صبح و شام د ستا

بل کلام ئې په زړه کله اثر کاندي
چه تر غوږ ئې شي شيرين کلام د ستا

فراموش کاندى همه نوري مستۍ
هر چه نوش کاندي باده په جام د ستا

دام د ستا د تورو زلفو عالم گير دي
تنها نه يم نښتى زه په دام د ستا

زه رحمان دعا سلام په هغو وايم
هر چه ما لره راوړي سلام ستا

www.pukhto.net

هر چه ووينې په سترګو روي د ستا — مخ ئې کوږ وي هميشه په سوي د ستا
بې دماغه په تر سر و تر مال تير شي — چه يې تير شي تر دماغه بوي د ستا
که لوئي کړې څه بې ځايه خو ئې نه کړې — چه په دا رنګه قامت دي لوي د ستا
نو بهار دي عالم سير د بوستان کاندي — خداى و ما و نه بوستان کړ کوي د ستا
د عيسىٰ له دمه دم وهلي نشم — چه خوله بيرته شي په ګفت و ګوي د ستا
هم په دا مي له چشمانو رود بهيږى — چه يادېږي مي قامت دل جوي د ستا
هميشه ئې زړه په اور باندى سپند وي — و هغو ته چه څرګند شي خوي د ستا
د لړم لاشه ئې ما ته وي په زړه کښې — چه ئې نقش وي په زړه آبرو وي د ستا
و زنځير وته ئى څه لره را کاږې — ليونيو لره بس دي موي د ستا
و ګړنګ وته پخپله ځان پرې باسي — چه و زړه وته پرې باسي روي د ستا
که ته سل ځله ځما ئې زه د ستا يم — تلوني نه دي له ما جست و جوي د ستا
ګل لنبه شه د بلبل په آه رحمانه! — نه ګروهيږي يار په هاي و هوي د ستا

خوى که په دا شان وي دل آزار ستا — څه ښادي به کاندي طلب ګار ستا
حيف چه اوريدي شي ليدى نه شي — حسن و لطافت پرې وار ستا
بيا دوباره نه ګوري و بل ته — هر چا چه ليدلي دي رخسار ستا
خداى زده چه ته يار د کوم يوه ئې — هر طرف ياران دي صد هزار ستا
ځاي د ښو اينبودو مونده نه شي — همره عاشقان دي په دربار ستا
بل به هسي نه وي که خداى کاندي — ما غوندي خاکسار و هوادار ستا
بل ګمان په ما باندي و مه کړه — عمر واړه زه و انتظار ستا
عشق له حُسنه حسن دي له عشق — ته نګار ځما يې زه نګار ستا
ته ځما مطلوب يې زه طالب يم — ته ځما طبيب يې زه بيمار ستا
ته که تازه ګل د نو بهار يې — زه يم عندليب په لاله زار ستا
جور دي که جفا ده که ستم دي — واړه مي منلي دي يک بار ستا
جور و جفا څوک په بها پلوري — زه يم د جورونو خريدار ستا
يو تار که ضايع شي ستا د زلفو — ځان به صدقه کړه په هر تار ستا
سل ازميښتونه دي را وکړه — حيف دي چه لا نه شي اعتبار ستا
تير يم زه رحمان له هره کاره — اوس مي ملا تړلې ده په کار ستا

www.pukhto.net

ستا په څير نه دي خوبان ليدلي ما
نه په غوږو چري اوريدلي ما
هيڅ وفا له عاشقانو سره نه کا
دلبران دي واړه ازمايلي ما
چه مي ستا و ښکلي مخ ته دي کتلي
بل يو مخ ته نه دي بيا کتلي ما
د زړه غولي مي نيولي ستا غمونو
نور غمونه نه دي له زړه ويستلي ما
چه مي کار د عاشقی په لاس کښي واخيست
دي له بله کاره لاس وکښلي ما
نور غمونه مي له زړه نه دي وتلي
ستا غمونه په کښي دي کرلي ما
زه رحمان بې ياره خوب و خندان نه کړم
بې ده نه ده خوب خندا پسندلي ما

چه اميد په عمارت د دې دنيا کا
د کاغذ په کشتي سير د دريا کا
د آسمان توسن هيچا نه دي تېرلي
څوک به څه زنګ سورلي د باد په شا کا
نه ليوه په آدميت آموخته کيږي
نه اميد د مروت شي له افلا کا
له فلکه د وفا اميد باطل دي
کله ديو له آدم زاد سره وفا کا
زمانه په اسلام کفر سمه ګرزی
فرق د تور و د سپين کله نابينا کا
فما د دهر علامت په سترګو وليد
په هر دم هزار پيدا هزار فنا کا
هيڅ اميد مي د ايام په ګردش نه شي
چه فرصت به په خپل دور و مارا کا
په خپل عمر به هيچا ليدلي نه وي
هغه چاري چه دي هر ساعت په ما کا
که د ګلو غنچه کيږدم په دستار کښي
شوم طالع مي هلته خار ځني پيدا کا
که وزورو وته لاس کړم خاوري کيږي
که د خاورو په آرزو شم استغنا کا
جدائي د خدای بلا شوه نه توانيرم
خوشي زړه مي په ديدن پسي ژړا کا
همره صبر دي عاشق څخه له کومه
چه د نن وعده موقوفه په فردا کا
که د اور جامه را واغوندې دلبره
په نظر ځما جلوه لکه ديبا کا
په خپل عشق کښي که څوک بد را باندي وايي
زه ګمان کړم چه همه ځما ثنا کا
ملامت په عاشق ښائي دا دستور دي
چه روغ خلق په رنځور پوري خندا کا
عاشقي ننګ و ناموس دي وبله لري
په روښانه ورځ به څه رنګ څوک غلام کا
که زه طمع کړم د ګلو له طالع نه
ما عاجز لره د ګل په ځاي خار را کا
که زه ځان ژغورم په عشق کښي له عالمه
زمانه مي په جهان باندي رسوا کا
هميشه به په عالم کښي وي سرخ رويه
چه ثنا لکه بلبل د خپل آشنا کا
دا ځواب رحمان هغه کا چه دولت وي
که دلبر د ديدن مي پياپي را کا

www.pukhto.net

هر چه ستا کوڅه ماوا کا   ځای ئې بر شي تر افلا کا
ځان هاله ورته بادشاه شي   چه ئې ستا د درگدا کا
چه د ستا د درگدا شي   بادشاهئ وته نور شا کا
نظر بې د ستا له رویه   نه په ارض نه په سما کا
مینه بې د ستا له مخه   نه په دین نه په دنیا کا
ستا په مهر و محبت کښې   ځان جهان واړه فنا کا
د دنیا کورو وگړي   ستا په مینه کښې تالا کا
رضا ستا په رضا کیږدي   ترک خپله مدعا کا
و هر خوا ته چه ستا مخ شي   دي هم مخ په هغه خوا کا
چه له چا سره جفا کړې   له هغه سره جفا کا
که له چا سره وفا کړې   له هغه سره وفا کا
که په عمر چري خاندي   خوله تا سره خندا کا
که په عمر چري ژاړي   خو په تا پسې ژړا کا
که مطلب ئې د دیدار وي   ستا په ذکر مشغولا کا
د ربښتینو مقام دا دي   که څوک مینه په ربښتیا کا
عاشقان په عاشقي کښې   چه رحمان وایي هم دا کا

هسی نه چه څما یار واړه جفا کا   صد چندان لکه جفا همره وفا کا
لکه زه چه په خپل یار باندي مین یم   یو په سله همره مینه یار په ما کا
زړه ئې وړي په احسان دي نه په جور   مجنون څکه په لیلي پسي ژړا کا
درست جهان د خوبرویانو ناز بردار دي   نه یوازي دغه ناز په ما و تا کا
نه به گوري رحمان څشکل هغه مخ ته   فرښتې چه ئې د حسن تماشا کا

هغه ژوي چه مین وي څه به خوب کا   چه فرهاد غوندي کوهکن وي څه به خوب کا
هر نفس د سړي تله دي له جهانه   چه ئې هر نفس رفتن وي څه به خوب کا
چه سبا له خپله یاره جدا کیږي   که د سلو شپو کړمن وي څه به خوب کا
عاشقي ده خدای له اوره پیدا کړې   چه په اورکښې ئې وطن وي څه به خوب کا
د رقیب له جوره خوب د عاشق نه شي   د هغو چه یار دښمن وي څه به خوب کا
خوب خندا په بې غمی کیږي رحمانه   هر چه تا غوندي غمجن وي څه به خوب کا

www.pukhto.net

چه په سترګو کښې ئې خار وي څه به خوب کا
خوب له یاره سره هم د عاشق نه شي
په دنیا کښې خوب هغه کا چه نادان وي
کوم طالب مطلوب موندلي دي په خوب کښې
دیدار نه دي چا په پټو سترګې کړي
بله لار د مرګ له لارې ګرانه نشته
هر نګاه د دلبرانو ذوالفقار دي
زه رحمان د یار بنده و خدمتګار یم

چه په زړه ئې غم د یار وي څه به خوب کا
چه ئې یار په بل دیار وي څه به خوب کا
هغه ژوي چه هوښیار وي څه به خوب کا
هغه څوک چه طلبګار وي څه به خوب کا
چه مطلب د چا دیدار وي څه به خوب کا
چه په خوا ئې هسې لار وي څه به خوب کا
هر چه غوښ په ذوالفقار وي څه به خوب کا
چه بنده و خدمتګار وي څه به خوب کا

هغه ژوی چه بې خدایه محبت کا
محبت بې خدایه واړه د زړه رنځ دي
خر خاري ده چه ئې یو له بله کاندي
نتیجه ئې ریش کنده جامه پاره وي
هغه سراي لره به تله ور باندي ګران وي
بلهوس به نه پتنګ و پروانه شي
چه د تورو زلفو سوزیدي چا وشي
رحمان څکه د ربیار متابعت کا

همګي واړه بې څایه محبت کا
که مدام له چنګ و نایه محبت کا
هر خود راي چه له خود رایه محبت کا
آدم زاد چه له چارپایه محبت کا
هر سړی چه له دې سرایه محبت کا
د مګس په څیر له ورایه محبت کا
هغه کله له همایه محبت کا
چه رهروله رهنمایه محبت کا

اورنګ زیب چه آرایش د تخت و تاج کا
به جهان کښې به ئې پاتي ښه بد نوم شي
اوبه سترګو لره لاړې اور د زړه شه
جدائي څما په زړه کا هسې چاري
څما اوښي چه پیدا د زړه له ریم شوې
زه غمجن د عید په جشن خبر نه شوم
هر ناوک چه د قضا له شسته خیژي

تخت و تاج به ئې مرګي تاخت و تاج کا
که دي چاري د کسریٰ او د حجاج کا
څوک به څشکله ژوندون په دا مزاج کا
لکه باز چه په تارو او په دراج کا
لکه اور چه له کبابه نم اخراج کا
که نور خلق هاي و هوي ته احتیاج کا
زمانه د رحمان زړه ورته اماج کا

www.pukhto.net

ورځ چه بده شي عاقل او دانا څه کا　　چه قضا شي ورد و ځار حکما څه کا
مور و پلار خو نیک فرزند له خدایه غواړي　　چه بد بخت شی ادې څه که بابا څه کا
یار له یاره په لوی لاس کله بېلیږییه ښیر و په دعا　　چه لاس نه رسي یار څه که آشنا څه کا
څه شي کړوني خداي دي　　چه خدای نه کا ښېرې څه که دعا څه کا
بخت په زور و په زر نه دي چا خپل کړي　　په دا کار کښي ناتوان څه که توانا څه کا
ای رحمانه پتنګ عذر شه چه وسه　　نور د شمع خندا څه که ژړا څه کا

د بې دردو همدمي به دي بې درد کا　　د نامردو همدمي به دي نامرد کا
صحبت بې تاثیره نه دي دا حدیث دي　　ګنګو نمري هم په خیر د ګنګو زرد کا
هر کالي چه څوک په زمکه باندي کېږدي　　هغه زمکه ئې له جنسه د خپل ګرد کا
په مجلس د ویر ژړلیو څوک ور مه شه　　که صحیح که سلامت وي آه سرد کا
چه دوئی له میانه لري شي رحمانه　　معشوقه عاشق پخپله ناز پرورد کا

که په ګنج د شاهئ فخر شهریار کا　　عاشقان ئې د دلبرو په رخسار کا
خرقه پوشه په خرقه کښي دي موندلي　　هغه خط چه په دنیا کښي دنیا دار کا
پتنګانو لره خدای ورکړه په اور کښي　　هغه عیش چه ئې بلبلی په ګلزار کا
نیک ساعت په بد بدل د هیچا مه شه　　په وصال کښي غم د هجر ورد و ځار کا
نس د ګور و د مور یو دي په معنیٰ کښي　　خو په چا ئې تور لحد په چا بازار کا
د بېړئ په ډوبېدو چه رب راضي شي　　بیا ملاح د زړونو کله هلته کار کا
هغه مخ چه مادر زاد ښایسته نه وي　　مشقت د مشاطې واړه مردار کا
یار د ناز له خوبه پاځې پسي ګرزي　　چه فلک د عاشقانو بخت بیدار کا
نیمي شپې ئې یار تر سره پوري کښېني　　لکه شمع چه څوک بله په مزار کا
د مستئ د هوښیارئ یون څرګند وي　　په هر چا کښي چه څه وي هسي رفتار کا
د بلبلو نغمه زاغ کولي نشي　　هر سرود آواز په طور د خپل کار کا
رحمان هسي بې وقوف سوداګر نه دي　　چه د دین متاع بدله په دینا کا

www.pukhto.net

که سړی د خپلي پوهي تقصير نه کا   د خدای کړه به څوک په پوهه تغير نه کا
خواه مخواه به د تقدير شوی ور پيښ شي   که څوک هيچري نظر په تقدير نه کا
د هغو چه بخت بيدار وي غم ئې نشته   که هيچري بيداري و شبگير نه کا
دا له خپلي کم پوهۍ مونږه څه وايو   چه فلاني سړی تالاش و تدبير نه کا
دلگيري او خوشحالي که په خپل لاس وي   په خپل لاس به خپسر هيڅوک دلگير نه کا
معرفت د خدای څرگند دي په هر څه کښي   سترگي وخوره چه څوک همره نظير نه کا
دا نفس په مثال برق صورت فانوس دي   برق به هيڅوک په فانوس کښي اسير نه کا
د دنيا سړی همه واړه درماند دي   کوم بادشاه دي چه منت د وزير نه کا
کوم واده کومه کوژدن ده په جهان کښي   چه فلک ئې و آخر وته وير نه کا
په خوله هر يو سړی اسم د پير اخلي   ياري څه پکار چه نغوته د پير نه کا
دغه نښي د قيامت نه دي نور څه دي   چه د پلار ويل په زوي څه تاثير نه کا
هسي چاري له ناصحه واقع کيږي   چه له شرمه ئې هيڅ غل وکا سير نه کا
په مرده پسې تکبير و کاروان شي   څوک گمان په ځان د هسي تکبير نه کا
په دنيا پسې درست عمر زهيريږي   ځان يو دم د خدای دپاره زهير نه کا
د عيال دپاره تير تر سر و مال شي   دل جوئي په يوه ټوک د فقير نه کا
رحمان گرم دي چه نارې د هجران اوري   و آشنا وته کاته په څير نه کا

چه اميد په عمارت د دې جهان کا   لکه کرښه په اوبو هسي نشان کا
د اوبو په مخ د کرځي بقا نشته   په نابود باندی ناحق د بود گمان کا
نادانانو هسي دين په دنيا بايلو   لکه وړکي دُر بدل په پاره نان کا
د دنيا و دين نسبت و بله نه شي   اور اوبه سره استوگنه په څه شان کا
عشق د نفس له خاصيته ميره دي   کالا سترگو به څوک څنگه په دهان کا
لکه کار د گوش و چشم سره بيل دي   هسي دين و دنيا حکم په ځان ځان کا
په پيریٔ کښي د ځوانۍ خيال دي هسي   لکه څوک چه د باغ سير په خزان کا
بې درگاهه ئې بل ځاي د رحمان نشته   په سفر استوگنه څو مسافران کا

www.pukhto.net

عاشقان د ناصحانو وینا نه کا   مست هاتي د ماوتانو پروا نه کا
واړه جور د دې دهر مي قبول دي   که خدای ما له خپله یاره جدا نه کا
چه د ګلو پریشاني شوه ور څرګنده   غنچې سر په زانو کښېښود خندا نه کا
و سیلاب ته د ډنډوکي څه حاجت دي   زړه چه ژاړي سترګې څه رنګ ژړا نه کا
دنیا کل په احمقانو ده ودانه   دانا ځکه وابستګي د دنیا نه کا
چه ئې زړه وي په هوا پوري تړلي   د حباب عمارت ځکه بقا نه کا
بې هنر دي چه څوک دین په دنیا پلوریي   هنرمند سړی دا هسي سودا نه کا
که څوک وائي هوښیار کوم دي وایه دا دي   چه بې خدایه نوره مینه په چا نه کا
ګدائي که وریښېږي ځاي ئې دا دي   هر بادشاه چه دلجوئي د ګدا نه کا
چه بیدل ئې په یوه نګاه رغیږی   څه انصاف دي چه دلبر ئې دوا نه کا
هر چه زړه ئې وي په یار باندي بایلوي   نوره مینه په چا بې له آشنا نه کا
چه تر غوږ ئې وي وینا د آشنا شوې   هغه غوږ هر ګز په نوره وینا نه کا
و به نه رسي د یار تر بلند بامه   چه د زړه غولي روش په ژړا نه کا
زه رحمان د هغه یار په ژړا خوښ یم   که اغیار مي خدای له میانه پیدا نه کا

زړه مي بې خپله نګاره آرام نه کا   کامراني را څخه غواړي ناکام نه کا
بې ناکامه زیست محال دي په دنیا کښې   د کوم آس په خوله کښې دخل لګام نه کا
د آسمان مانۍ به هم قرار نه وي   مالک ځکه قصد د قصر و د بام نه کا
ګاه ئې کښېنوي په تخت کله په خاورو   زمانه رضا د هیچا مدام نه کا
بې له سروي چه آزاده خدای پیدا کړه   ترکې ځکه و هیچا ته سلام نه کا
کوه و دشت هم د خزان له غمه ریږدي   ځکه زرکه و چمن ته خرام نه کا
چا چه سر دي په سجده و یار ته ایښي   دوباره له دې سجوده قیام نه کا
چه ئې کېږه د یار په لوري لوښتې   لکه بحر هسي دورمي مقام نه کا
نشستن د عاشق نشته لکه شمعه   څو صورت د عشق په اور کښې تمام نه کا
چه محظوظ وي په تش بوي د مهرویانو   هغه فکر د بوسې د پیغام نه کا
چه لذت ئی د سرو شنډو وي موندلي   نوره مینه د شرابو په جام نه کا
په هغو د لعلو لبو مي حرام دي   څو دا نور لذت په خپل سر حرام نه کا
رحمان هسی و خپل یار ته بې حجت دي   لکه عذر چه صاحب ته غلام نه کا

www.pukhto.net

ځما اوښی چه دا هسي شست و شو کا دا محنت واړه ځما د مخ آبرو کا
د عاشق د سینې چاک به ور څرګند شي که څوک سر و خپل ګریوان وته فرو کا
تل ئې مخ وي تر خوبانو پوري وللي عاشقي چه د چا اوښي په شیبو کا
د عشق اور چه شمع خود په سر قبول کړ پروانه به څه حجت د ځان په سود کا
ګل څه نه وايي چه غرق په وينو ناست وي بلبل څه لره بې ځايه ګفتګو کا
زه که مرګ غواړم بې ياره خو ګرم نه يم جدائي سړی په ځان پوري به کوه کا
معشوقې په محنت نه دي چا موندلي مګر خدای ئې په رحمان باندي پېرزو کا

څو يو ځله ئې تاراج په جفا نه کا يار له ياره سره مهر و وفا نه کا
که ئې سر په بوسه ورکړم زه پوهيږم چه قبول به دغه عجز ځما نه کا
چه په خپله رضا تللي مادر زاد وي هغه هيچري د نورو رضا نه کا
څو ئې خپله مدعا حاصله نه وي مهرويان په خوله د خضر سودا نه کا
که ئې سل ځله دعا کوم په عمر ګوش و هوش د دعاګو په دعا نه کا
که آهو نه آتشين پسې وکاږم لکه سروه له خزانه پروا نه کا
که رحمان په عاشقۍ کښي آرام غواړي دا خو واړه ناروا که ناروا نه کا

www.pukhto.net

ب

هسي مست يم ستا د شونډو په شراب   چه به نه وي بل دا هسي مست خراب
لاس د ستا په مينه اچوم و گل ته   لكه بوټي ته لاس اچوي غرقاب
دا سرخي و سفيدي ده ستا په مخ كښي   كه ځما په مخ باران دي د سحاب
څه اثر به ځما اوښي په تا كاندي   لا تازه شي اور په اوښو د كباب
عاشقان دي سترگي روڼي كا په عشق كښي   دا خواب نه دي منزل گاه دي د سيلاب
ما چه خال د ستا د ورځو په ميان وليد   نه بل هسي رنگ امام شته نه محراب
ښاپيرۍ چه ليدئ نه شي سبب دا دي   مخ د ستا له غمه نغاړي په حجاب
چه صباح شي ستا تر مخ پوري شرميږي   ځكه زيست په توره شپه كاندي ماهتاب
حجاب واخله مخ كړه تور د هغو خلقو   چه تحسين كا ستا په دور د آفتاب
هسي نه چه زه دلبر و تا ته وايم   خداي دي تا لره دركړي دا خطاب
سستا د مخ په ورق باندي خط و خال دي   د مصحف په صحيفو باندي اعزاب
ستا د حسن حساب هيڅ را څخه نه شي   هم په دا چه بې حساب دي بې حساب
يو كتاب په سره بن كښي چا و نه كړ   بې رحمانه چه ئې وكړ دا كتاب

لاس مي وتړي د زلفو په طناب   بيا مي وسپاري د سترگو په قصاب
هسي آب ئې دي د دوو سترگو په تيغ كښي   چه بې سره په سر نه لري حباب
چه توسن د فلك زين كاندي له نازه   دا هلال ئې په ځاي راشي د ركاب
په درگاه ئې درويزه كاندي د حسن   كنډولی په لاس سپوږمۍ هم آفتاب
چه په ياد كښي مي سرې شونډې سپين رخسار دي   له چشمانو مي بهيږي سره شهاب
چه د مخ و آب و تاب ته ئې نظر كړم   راته هيڅ شي د گلونو آب و تاب
چي نسيم ئې د زلفينو را پيدا شي   درست مي ډوب كاندي په مښك و په گلاب
چه د سپي آواز ئې واورم هسي خوښ يم   لكه څوك په نغمه خوښ وي د رباب
ما وې مخ ئې گوندي وينم په خوب كښي   باري چري شي بې ياره خورد و خواب
په غزل كښي خو دوه بيته انتخاب وي   د رحمان تمام غزل دي انتخاب

www.pukhto.net

هر مطرب چه غوږي تاو کا د رباب — په دا تاو کبني څما زړه کاندي کباب
چه سامع ئې په نغمه په ترانه شم — ديوانه شم گريوان څيري مست خراب
هم ئې تار هم ئې گفتار هسي اثر کا — چه هيڅوک ئې نه طاقت لري نه تاب
يو ئې ساز بل ئې آواز وي د لبنتيو — دريم شعر پرې آغاز کړي انتخاب
څلورم ئې يو ساقي د څنگه کبنيني — چه مخزي ئې نه آفتاب وي نه مهتاب
دا څلور واړه فتني په څلور کنجه — او پنځم ئې صراحي د مي ناب
شپږم وقت د نو بهار اووم ځواني وي — اتم شغل د کباب نهم رباب
چه دا همره آفتونه سره ټول شي — ترو څوک څه رنگ ځني کاندي اجتناب
چه دا هسي دلبران پرې اثر نه کا — يا به ديو يا به ديوار وي يا دواب
را څرگند به شي پرهيز د پرهيز کارو — که قادر شي په شاهد و په شراب
زه رحمان له ريا زهده پناه غواړم — د ريا زهد عذاب دي هم عتاب

ورقونه لټوم د هر مکتوب — په کبني غواړم خال و خط د خپل محبوب
يا تنور دي يا دکان د آهنگرو — چه په عشق کبني تصور کړم خپل قلوب
په خندا خندا ځان اچوي واورته — خداي څوک مه کړه په حذبه د عشق مجذوب
زه چه غم د مهرويانو را په زړه کړم — له دې غمه لاړ شي زړه را څخه ذوب
گوره عشق څه رنگ آسان کړه و عاشق ته — دا مشکل مشقتونه د ايوب
په ژړا ژړا تر هسي حده راغئ — چه ځان ړوند کړ په يوسف پسې يعقوب
عشق دي دا چه معشوقه شه و عاشق ته — ښه رخسار د مهرويانو په اسلوب
هغه څه پوښتې له هجره له وصاله — چه پخپله هم محب شي هم محبوب
چه نظر ئې له صورته په معنیٰ کړ — و رحمان وته يکسان شو زشت و خوب

www.pukhto.net

چه نظر کړم په قسمت او په نصیب   راته هیڅ شي خپل تالاش و خپل ترتیب
مګر خود پخپله خداي د چا طبیب شي   ګنه نشته په جهان کښي بل طبیب
را ښرګند دي سود و زیان د رقیبانو   که خداي دي نه کاندي خپل یار د چا رقیب
چه خپل یار د چا طبیب شي مثال دا دي   لکه ښوک چه په وطن کښي شي غریب
چه غریب شي په وطن کښي فرق ئې نه وي   که فرسنګ ئې وي تر میانه که جریب
ما په عشق کښي هیڅ حاصل نه کړه بي غمه   هر چه وایي واړه ښه وایي ادیب
دښمن هم د سړي کله کله دوست شي   دوستي نه کا د رحمان سره حبیب

زه په سل رنګه راغب   ته په سل رنګه غایب
دا به څه رنګ شي دلبره   چه زه مست یم ته تایب
که له جوره دي فریاد کړم   دا هم نه دي مناسب
که څه وایم نه مي رسي   زه مغلوب یم ته غالب
څه سیالي برابري ده   د مطلوب او د طالب
دا ستا مهر محبت کړ   خداي په ما باندي واجب
درد و غم دي همره نه دي   چه ئې وکښم په کاتب
جدائي ده ډیره سخته   د ارواح او د قالب
چه مجنون په ځانکندن شه   زه ئې پرېښودم نایب
وصیت ئې راته وکړ   په څو رنګه عجایب
چه روزي دي شه رحمانه   ځما واړه مراتب

www.pukhto.net

ت

که مي وشي له دلبره ملاقات   بیا به نه ځم له دې دره په حیات
پس له دې مي دي استوګنه خداي نصیب کا   په دا در کښې که حیات وي که ممات
ښائي دا که زه خپل یار وته سجده کړم   هغه یار ځما قبله دي د حاجات
د خپل یار تر لعلو لبو به ئې ځار کړم   که شکري وي که قند وي که نبات
دا ځما د یار جلوه ده چه لیده شي   لکه نمر په صومعه و سومنات
تر ما لا په دلبرانو ډیر مین دي   چه خبري کړي د کشف و کرامات
د ریا له زاهدي ځما توبه ده   چه ئې کاندي حوك په رسم و په عادات
په ورځ پند و نصیحت وایي و بل ته   په شپه ناست وي د مغان په خرابات
دین ئې دام وي د دنیا په لار کښې ایښې   پرې را اړوي وحشیان د مخلوقات
د هغو په لور ئې سترګي وي ختلي   چه په لاس ئې سر سایه وي یا زکوات
زه رحمان له هسي اهله پناه غواړم   هر چه لاف کا په خلاف د مقامات

آفرین د عاشقانو په همت   چه په عشق کښې یك انداز وي یك جهت
نه ئې هیچري تغییر و نه تبدیل وي   که تمام جهان پرې وایي ملامت
که څوك سل نصیحتونه ورته کاندي   غوږ ئې نه وي د هیچا په نصیحت
چه په یار پسې تر ځان و جهان تیر شي   څوك کولي شي دا هسي مشقت
که تمام عمر ئې یار په سترګو ناست وي   تمام عمر ورته ښکاري یو ساعت
که یو دم شي هغه یار ور څخه لري   هغه دم شي ورته عمر د قیامت
که دوزخ لره د یار په مینه درومي   دوزخ هم ورته جلوه کا د جنت
د عشق لار د توکل په پښو غوځیږي   نه په پښو د ریاضت و دیانت
په تالاش او په تدبیر کله مونده شي   چه موقوف وي هغه کار په عنایت
د عاشق خاطر له غیره پاکیزه دي   د دریاب په مخ کښې نه وي نجاست
خداي چه زړه د طالب کاڼي کړ رحمانه   کاڼي پریوت د طالب په عمارت

www.pukhto.net

ث

چه ویلي مي له تا دي دا حدیث　　سر نامه د هر انشا دي دا حدیث
چه آغاز مي کړ په مدحه د خوبانو　　ځکه گنج بې بهار دي دا حدیث
په ثنا د دل پسندو دلرباوُ　　دل پسند و دل ربا دي دا حدیث
لکه باد د صبحدم چه غنچه وا کا　　هسي رنگه دلکشا دي دا حدیث
چه اوصاف مي د سرو شنډو په کښي راوړه　　خوږ تر قند و تر حلوا دي دا حدیث
نه پوهیږم چه اوبه دي د حیاتو　　که نفس د مسیحا دي دا حدیث
د غونډ ژبو شاعرانو د خولې نه دي　　ځکه هسي رنگ صفا دي دا حدیث
ستا و مخ ته که څوك شمس و قمر وایي　　دروغ نه دي په رښتیا دي دا حدیث
که څوك وایي چه چا کړي دا حدیث دي　　رحمان وایي چه ځما دي دا حدیث

د وصال شپه مي بدله په بیلتون شوه الغیاث　　د قیامت خواري را پیښه په ژوندون شوه الغیاث
ما لا طمع د وصال د نعمتونو ترې کوله　　نا گهان پیاله نسکوره د گرودن شوه الغیاث
هغه چار چه مي په لاس وه زه پرې نه ومه پوهیدلي　　اوس چه پوه شوم له اختیار مي بیرون شوه الغیاث
د وصال په طمع طوق د جدائۍ شه را په غاړه　　هغه طمع چه ځما وه اوس طاعون شوه الغیاث
په حکمت په عقل پیتي د عشق څوك اخستي نه شي　　په دا کار کښي ما ته ملا د افلاطون شوه الغیاث
ما رحمان د یار وصال په آسانۍ موندلي نه دي　　زرد روئي مي سر خروئي په جگر خون سوه الغیاث

یار یاري را سره نه که الغیاث　　نه ئې ترس شي نه ئې کرکه الغیاث
سرو و مال واړه ځما و دل آرام ته　　نه ارزیږي په کنجکه الغیاث
په حملو حملو مي زړه وړي نه پوهیږم　　آفریدۍ ده که ختکه الغیاث
خو چه را کاږي چوگان په مخ د زلفو　　کوي ځما دا خراب زړه که الغیاث
بیلتانه ئې پیښاور راته تنور کړ　　له خیبره تر اټکه الغیاث
هیڅ سبب ئې موندی نه شي جفا کارندي　　نه پوهیږم چه په څه که الغیاث
په اخلاص و په راستۍ ورته ولاړ یم　　یار جفا همره په څه که الغیاث
سل خبري که له صدقه ورته وکړم　　یار یوه را سره نه که الغیاث
چه مي ویني له رقیبه سره خاندي　　په ژړا مي لیمه سره که الغیاث
زه رحمان مدام د یار په زما دروړم　　یار په خپله رضا تله که الغیاث

www.pukhto.net

ج

چه برهم کا عاشقي د چا مزاج حکیمان ئې درمانده شي په علاج

په آشنا پسې تل ژاړي په دوه سترګو د اوبو په ځاي خوناب کاندي اخراج

دواړه لاس ئې وي له دواړو کونو وللي ډوب وي تل د عاشقۍ په امواج

په هغو کښې چه څه بوي د عاشقۍ وي په کښې نه وي بوي د رسم و د رواج

ابراهیم ادهم څه هسي نادان نه وُ چه نظر ئې یا په تخت و یا په تاج

مجنون هسي رنګ مین په لیلي نه وُ چه په نورو ئې موقوف و احتیاج

لیونتوب له لیونو ته تلوني نه دي که ئې راج په خونه ورشي که تاراج

که ئې سر لکه منصور غوندي په دار شي دغه دار دي و رحمان وته معراج

www.pukhto.net

ح

په طلب د ماهرویانو سرګردان دي ځما روح لکه باد د ګل په بوي پسې پریشان دي ځما روح
ستا د حسن و آفتاب ته چه سپارلي ځان شبنم دي لکه صبح د ژړا په ځاي خندان دي ځما روح
چه مي ستا د جمال عکس دي لیدلي په خپل ځان کښي هم په دا د آینې په څیر حیران دي ځما روح
ستا د مخ د آئینې له برکته ځما جانه همیشه لکه طوطي هسې ګویان دي ځما روح
لکه رنګ د میو نابو چه لیده شي په ښیښه کښي هسې رنګ په ضعیف تن کښي نمایان دي ځما روح
منتظر یم د وصال و ګلستان ته تل تر تله سر تر پایه د شبنم په څیر چشمان دي ځما روح
چه حاصل مي له حسنه روښنائي شوه په طلب کښي شپه و ورځ لکه آفتاب په لار روان دي ځما روح
ستاه په زلفو په رخسار پسي رحمان شه بې وطنه مسافر د هندوستان و خراسان دي ځما روح

ستا وصال دي را بخښلي ځما روح ستا هجران دي را پرودلي ځما روح
ستا په مخ پسې مي درست وجود راهي شه له صورته دي وتلي ځما روح
چه هر ګز مَلَكُ الَموُت پرې نه پوهیږي هسي شان دي تا وکښلي ځما روح
ځان ئې هسي ستا په مینه پسې ورك کړ چه هیچا نه دي موندلي ځما روح
که وي هم به تا څخه وي که خداي کاندي نه دي بله خوا ته تللي ځما روح
بلبل نه دي دا چه الوزي په ګلو ستا په لور دي الوتلي ځما روح
چه ئې خاوري کړ صورت د ستا په در کښي سر تر عرشه دي وکښلي ځما روح
ته ئې پیژنې چه څه دي یا څه نه دي نور چا نه دي پیژاندلي ځما روح
زه رحمان له خپله یاره خبر نه یم چه ئې څ څه شان دي کوتلي ځما روح

www.pukhto.net

خ

چه پیدا شو ستا چشمان دا هسي شوخ　نور به نه وي مردمان دا هسي شوخ
کج زلفان کج ابروان لکه چه ستا دي　نه لړم شته نه ماران دا هسي شوخ
ډیر غمونه شوخ شوخ سته په جهان کښې　ولي نه لکه هجران دا هسي شوخ
مگر د یو وي چه بې غمه وي په هجران کښې　گڼه نه به وي انسان دا هسي شوخ
دا فتنې او فسادونه به وو چري　که پیدا نه وي آسمان دا هسي شوخ
د آشنا له غمه زړه د آشنا نه چوي　آفریده کړ خداي جهان دا هسي شوخ
چه یوسف ئې د دنیا په متاع ورکړ　پیدا مه شه بل کاروان دا هسي شوخ
چه بوسه له یاره غواړي بې ادبه　خداي دي نه کاندي رحمان دا هسي شوخ

کله شو لا کله خریدار یم ستا د مخ　تیر تیر سر ما له په بازار یم ستا د مخ
بې د ستا له مخه نور مي هیڅ په مخ کښې نشته　هسي رنگ نتلي په ناتار یم ستا د مخ
هیڅ په سترگو نه وینم دا خپل صورت چه کوم دي　ډوب تر هسي حده په انوار یم ستا د مخ
درد و آه کاږم بهانه د تماکو کړم　سوي لوغړن مدام په نار یم ستا د مخ
نورو کړي واړه همگي د دنیا کار کا　زه همیشه غرق په انتظار یم ستا د مخ
شکر چه ئې خلاص کړم د نور خلقو له مینه　سر په سجده ایښې منت بار یم ستا د مخ
هره خوا چه درومم زه رحمان د زړه په سیل　بل مطلب مي نشته طلبگار یم ستا د مخ

ما سحر سبا لیدلي وُ د چا مخ　چه مي درسته ورځ و نه لیده دا ستا مخ
دا خو مخ ځما و تا وته خداي هیڅ کړ　گڼه هر یو آشنا گوري د آشنا مخ
ډیر مخونه د جفا دي را ښرگند کړه　لا به کله را ښرگند کړې د وفا مخ
څو د مرگ په تماچه اوښتي نه دي　اوښتوني له تا مه گڼه ځما مخ
زه په تا پسې راغلي په دا مخ یم　که ته نه وي ما به څه کول په دا مخ
ما به څه لره په تا پسې ژړا کړه　که موندي شوي بل د ستا په څیر زیبا مخ
د رقیب طمع مي نه وه ستا په در کښې　په جنت کښې دي راښود د بلا مخ
زه به څه رنگ د رقیب و مخ ته گورم　کله اهل سنت گوري د ترسا مخ
د چکنا چکنۍ بیلتون په نیمه شپه وي　ستا ځما په حال غماز شه د صباح مخ
رحمان ستا په مخ دا ورانه دنیا گوري　خداي بې تا ور ښرگند مه کړه د دنیا مخ

www.pukhto.net

د

پادشاهانو که قصرونه کړل آباد　　ما د عشق عمارتونه کړل بنیاد
نوم د کوم یوه بادشاه هسي یادیږي　　لکه نوم دي د مجنون او د فرهاد
عشق عاشق لره یو هسي پیر استاد دي　　چه به نه وي بل دا هسي پیر استاد
دغه واړه کرامت د عاشقۍ دي　　چه څوك غوث کاندي څوك قطب څوك اوتاد
د دنیا چاري همه واړه فاني دي　　څوك به څه کا په دا چارو اعتماد
لکه سوري چه د نمر په مخ کښي گرزي　　نه استوگنه چرته کاندي نه استاد
هیڅ وفا ئې له هیچا سره و نه کړه　　که جمشید وُ که بهمن وُ که قباد
که جمشید وُ که بهمن که کی قباد وُ　　که نمرود وُ که فرعون وُ که شداد
رسولي ئې تر مراده هیڅوك نه دي　　همه واړه هسي پاتي شول نامراد
نه چا ختم نه دعا وریسي وکړل　　که ئې آل که ئې عیال و که اولاد
زه رحمان د زمانې له جوره درومم　　خپل صاحب لره په داد و په فریاد

زه که لافي د وفا کړمه هر چند　　هغه یار مي باور نه کړي په سوگند
زه بې یاره هسي زیست کړم په جهان کښي　　لکه زیست وي په مجمر کښي د سپند
آبرو ئې د طالبانو خپل مطلب وي　　آبرو ئې د غلامانو خپل خاوند
لکه یار مي سر بلند دي په جهان کښي　　په تاثیر ئې هسي زه یم سر بلند
لکه یار چه مي ښرگند دي په جهان کښي　　زه هم هسي په داد ور یم ښرگند
چه مي مدحه د خوبانو کړه آغازه　　هر کلام مي د لپذیر شه دل پسند
لکه خوند لري ځما خوږې خبري　　په شکرو کښي هم نشته هسي خوند
هغه قند چه خداي ځما په خوله کښي کښیښود　　حلوایانو ښخه نشته هسي قند
لکه زه چه سخندان و هنرمند یم　　بل به نه وي سخندان و هنرمند
په اشعار کښي قوتناك لکه زمري یم　　ولي نه یم د زمري په ښیر گزند
هم په مدح و هم په هجو ښه پوهیږم　　ولي نه یم په دا چارو ډیر خورسند
بې له عشقه که مي عیب که مي هنر دي　　ما غوڅ کړي دي له ځانه بل پیوند
زه عاشق یم سروکار مي دي له عشقه　　نه خلیل نه دوادزي یم نه مهمند
چه و ما ته نصیحت کا څوك په عشق کښي　　گویا پلار ته نصیحت کاندي فرزند
هر سړی چه آئینه په لاس کښي خاندي　　گویا کاندي په خپل ځان پوري ریشخند
رنگ ریزان دي اول خپله بریره رنگ کا　　بیا هاله دي و رحمان ته وایي پند

www.pukhto.net

که قاصد يې د مقصود آواره کړه زيان و سود
هر چه درشي ستا په وړاندي واړه وگڼه بهبود
هر چه دي سوي له خدايه واړه وگڼه نابود
رضا پاسله و قضا ته مدام خوښ اوسه خشنود
و هستۍ وته جلوه کا لکه ابر هسي دود
ته و ځان وته نظر کړه چه قبول يې که مردود
نندارچي د خپل صورت شه چه مسلم يې که جهود
امتي د ابراهيم شه تابع مه شه د نمرود
د غفلت له خوبه پاڅه څو به اوسې خواب آلود
مقيد و مشغول اوسه په دعاو په درود
آسمان طوره په رکوع شه زمين طوره په سجود
ټول اشيا د خداي ثنا کا په نغمه لکه داوود
که بيدار شې خود به واورې په هر لوري دا سرود
که اياز غوندي بنده شې نور به نازکړې په محمود
ټول اسباب د ښو د بدو مهيا دي هم موجود
که دانا يې و بله بيل کړه فرموده و نافرمود
څو سپند نه شې په اور کښې نه وي خوند د بوي دعود
ځان له خبثه پاکيزه کړه لکه بحر نامعدود
هلاك ځکه شي رحمانه چه پاك نه شي دا وجود
رحمان بې د يار له ذکره نه زده بل گفت و شنود

www.pukhto.net

ډ

چه مي يار وليد په سيمه د اعيار ګډ　له غيرته مي ليمه شو په خونبار ګډ
دغه حق د بلبالنو په جانب دي　خداي دي نه کا مښګيرك په لاله زار ګډ
زه په وصل کښي هجران هسي پيځمه　لکه څوك چه خالي لاس وي په بازار ګډ
په اميدو د زلفو ونښتم په دام کښي　روهيلي وم ساده دل په هندو بار ګډ
د ديدن په ګدائي کښي مي ننګ نه شي　درويزګر يم د بدانو په بازار ګډ
د وفا د ګلو پاڼي په کښي نشته　کاشکي مه وي د دې دهر په ګلزار ګډ
زړه مي بې له خپل نګاره آرام نه کا　که هر څو ئې کړم په نفس و په نګار ګډ
که ښخوا تر آشنائي بيلتون ليده شوي　هيڅ بنده به د خداي نه وُ په دا کار ګډ
زه رحمان ئې د فردوس له غمه خلاص کړم　که په کلي په کوڅه شوم د خپل يار ګډ

www.pukhto.net

ر

همره اوښي مي بهيږي په رخسار — چه غرقاب مي هم گريوان دي هم کنار
هغه يار مي هسي ناست د زړه په سر دي — لکه ايښي د چا گل وي په دستار
که څوك وايي چه مار کله په کټ خيژي — زه خوړلي يم په کټ د زلفو مار
خود يار بيماري سترگي خداي خوني کړې — گڼه خون کله کولي شي بيمار
که په دار شم زه د يار له لاسه خوښ يم — سروقد دي څما يار څما دلدار
بس کړه دا چه زه پهار پسي غوغ غوغ يم — خداي دي نه کړي لکه زه يم هسي يار
همره جور لکه يار چه ما سره کا — ياد مي نه دي همره جور د اغيار
دلبران کوډي جادو وکړي زړونه اخلي — هغه وايه چه بې کوډو وي دلدار
چه د زړونو له نمانځلو بې پروا دي — تروکه زړه د سړي يو سي څه پکار
په گريوان ئې تل د اوښو باران ووري — نه ورکيږي د رحمان د زړه غبار

چه دي زړه پوري تړلي استوار — دا جهان دي د نيکه دي که د پلار
ته خپل پلار و نيکه وگوره چه څه شول — هسي ستا دي هم په دوي پسې رفتار
تل وړنبي د ورستي پل دي پرې تيريږي — کړي نه دي چا په پله باندي قرار
هسي نه چه زه يوازي تا ته وايم — راغله لاړه ستا په طور صد هزار
دعوي مه کړه په ناحق به ئې خپل نه کړې — پردی ښهر پردی ملك پردی ديار
چه استوگڼه په پردي وطن کښي کاندي — هغه نه لري د هيڅ واك و اختيار
که هزار قسمه وخوري په يو کار کښي — نه کا څوك په مسافرو اعتبار
چه سبا شگفته کيږي ماښام رژي — څه اميد دي په گلونو د گلزار
که دي ورور که دي عزيز وي که دي يار وي — مه ئې ورور مه ئې عزيز گڼه مه يار
چه پيدا شي همگي واړه فنا شي — اې رحمانه دا جهان دي دا ئې کار

www.pukhto.net

څو جفا قبوله نه کړې د اغیار — و به نه وینې په سترګو مخ د یار
چه اول ئې خار زرغون شي په پهلو کښې — عنچه هله شګفته شي په ګلزار
جنت چا په رضایت موندلي نه دي — ولي بویه هر بنده لره خپل کار
که مونده شوي خوشخولي په خوشبوئي کښې — پروت به نه وُ په چندن باندي ښامار
آب تر لعلو د لاله ګلونو ډیر دي — بخت دي دا چه څوک عزیز کاندي څوک خوار
هسي زیب کا په بیاض د رحمان شعر — لکه زلفي د خوبانو په رخسار

څوک دي را کاندي قسم په کردګار — که درم لرم په کور کښې یا دینار
زه دینار و درم نه لرم په کون کښې — ولي نور عالم مي بولي دنیا دار
هم په دا چه نه له ځایه چرته خوځم — نه د هیڅ یوه مخلوق یم منت بار
نه مي ښکته ملك لیدلي دي نه پورته — خبر نه یم په یمین و په یسار
آب و خور لکه آسیا په ځاي را رسي — په خپل کور کښې مي سکون دي هم رفتار
لکه ونه مستقیم په خپل مکان یم — که خزان را باندي راشي که بهار
توکل مي لاس پسې سره کړه په نکریزو — چه په ځاي ئې کښېنولي یم قرار
چه ځما په باب کښې کښلي دي را رسي — که رحمت دي که زحمت دي وار په وار
چه هژده هزار قومونه ئې پلار کړل — مربّي مي دي هغه پروردګار
کار همه په اراده د خداي موقوف دي — هیڅ موقوف نه دي د چا په انتظار
غم به هیچري و نه کا په دنیا کښې — که څه کیږي د رحمان په اختیار

که د عشق لاره اغزنه وي هر ګور — د عاشق په پښو څپلۍ دي داور
که دیدن د یار مونده په انتظار شي — ځما سترګي دي شبنم غوندي ځاور
تیغ د اسپنو محتاج د نرم آب دي — قرب و حلم یو په سل دي زیات په زور
له لوئي سر کشۍ ځما توبه ده — خداي څوک مه کړه د آسمان په څیر نسکور
خداي زده څه سودا به پیښه په بازار شي — د بازار خبري نه شي په خپل کور
دا همه واړه عاشق لره پیدا دي — که تهمت که ملامت دي که پیغور
جفا ناز وجور و کبر د خوبانو — ما په ځان دي قبول کړي لکه پور
راحت بې زحمته نه دي چا موندلي — غم ښادي د دې دهر خور و ورور
رحمان هسي په خپل یار پسې غوښ غوښ یم — لکه غوښ په خپل اولاد وي پلار و مور

www.pukhto.net

دا څه مخ دي منور | چه هم شمس دي هم قمر
دا څه زلفي دي مشکيني | چه هم مشک دي هم عنبر
دا څه پيوسته ابرو دي | چه هم نيش دي هم نشتر
دا څه سترگي دي قاتلي | چه هم سيف دي هم خنجر
دا څه شونډي دي مي گوني | چه هم مي دي هم شکر
دا څه سپين سپيڅلي غاښ دي | چه هم در دي هم گوهر
دا څه سيب زنخدان دي | چه هم سيم دي هم ثمر
دا څه قد و څه قامت دي | چه هم گل دي هم عرعر
دا څه ملا ده باريك وضعه | چه هم موم دي هم کمر
دا څه زړه دي د خوبانو | چه هم موم دي هم حجر
دا څه يار دي نه پوهيږم | چه هم دل دي هم دلبر
دا څه بت دي څما ربه | چه هم بت دي هم بشر
دا څه شعر دي رحمانه | چه هم گنج دي هم هنر

دغه يار دي دا اغيار | دغه گل دي دغه خار
دغه گل دي دغه خار | دا منصور دي دغه دار
دا رقيب دي دا حبيب | دغه گنج دي دغه مار
دغه عشق دي دغه عقل | دغه غم دي دا غمخوار
دا هجران دي دا وصال | دا خزان دي دا بهار
دا طاعت دا معصيت دي | دغه نور دي دغه نار
دا عالم دي دا جاهل | دا خفته دي دا بيدار
دا رحمان دي دا جانان | دا طبيب دي دا بيمار

هر چه نه وي خوار و زار | په طلب د خپل دلدار
تر پړوني صدقه شه | د هغه عاشق دستار
هزار حيف دي هزار حيف دي | هزار څه لا صد هزار
چه عاشق په عاشقۍ کښي | نه حلال وي نه مردار
نه پتنگ د خپل څراغ وي | نه بلبل د خپل گلزار
نه مجنون غوندي رسوا وي | نه منصور غوندي په دار
دواړه نه کيږي رحمانه | يا به يار شي يا بيزار

www.pukhto.net

هسي تله کاندي و گور ته ياران زر زر لکه تله کاندي خپل کور ته کاروان زر زر
هسي زر زر مرگ په مونږ شتابي کا لکه لو د پاخه کښت کا دهقان زر زر
هسي زر زر دا دنيا و بله اوړي لکه اوړي و بله ريگ روان زر زر
هسي زر زر صورتونه دي نړيږي لکه رژي لاله زار په خزان زر زر
هسي زر زر دا شيرين عمر تيريږي لکه بحر چه بهيږي روان زر زر
هسي زر زر ځنبول د بنو نه وي لکه درومي له جهانه رحمان زر زر

چه په زور ور سره نه ئې برابر د هغو تر څنگه مه کښينه زړه ور
زورآور اور و اوبه دي فهم وکړه چه ډوب نه شې يا و نه سيځې بشر
زندگي که بې اوبو بې اوره نه شي تل هم نه دي هيچا اينبي په تتر
خداي ور مه وله سيلاب د چا په خونه که په قطع هم اوبه وي د کوثر
و دي نه لگيږي اور په کور د هيچا که روڼا ئې وي د شمس و د قمر
چه ئې درست صورت غلبيل شي په اغزيو وخوړ مه شه د هغې ونې ثمر
د هغه ديوال په سوري څوك کښې مه نه چه ولاړ وي لکه زوړند چاو د کمر
چه په گيډه دي څوخيږي مخ ئې ورك شه که د سرو زرو چاړه وي يا خنجر
ناکرده سودونه ډير دي په جهان کښې سود هغه دي چه د خير وي نه د شر
و اوبو ته اچاوه نه شي ځان خوړ دي گڼه ډير دي په درياب کښې در گوهر
چة له آب و له حرمته سره نه وي خداي ور مه کړه و چا هسي سيم و زر
زور آور که رسوي و چا ته فيض له دې فيضه سره وگڼه ضرر
په ياری د زور آور و غلط مه شه مگر دا چه تر ده ته ئې زورآور
په هر وقت چه ته غالب و دي مغلوب وي ترو هاله ئې قدمونه ږده په سر
يا خو دا چه ته قدم ئې په در نه ږدې دغه پسه ئې ځان وگڼه پدر
چه هنر کښې ياري د زور آوارو زه رحمان کومه بول په دا هنر

www.pukhto.net

پورته بدر را ښکاره شه ښکته نمر ښکته پورته واړه مخ دي د دلبر
نمر سپوږمي مي په پالنگ د پاسه زغړي چه مي يار په بالښت ولگوي سر
په سرو سپينو درو لعلو ئې غوږ ډك شي چه مي غوږ کاندي د اوښو په در در
چه دي ووينم په مخ مي اوښي درومي لکه موم چه په آفتاب شي برابر
بل مذکور د سخنگويو سترگو نه زده بې له دې ذکره چه اللّٰهُ اکبر
په شرابو کښي خوند نشته د شکرو د يار شونډې هم شراب دي هم شکر
که سل ځله پټ تر شونډو لاندي خاندي نه پټيږي آب د لعل و د گوهر
دا خو ما لره خداي را کړ گڼه نشته هسي بت په بتخانه کښي د آذر
پس له دې به ئې په نام د ملَكَ بولم هم په دا چه نشته دا رنگه بشر
که رحمان صاحب نظر باله شي ښائې چه مدام د يار په مخ لري نظر

تل به نه وي شگفته گلزار د عمر نه به جوړ وي همېشه بازار د عمر
لکه سيند د اباسيند په غورزي درومي هسي يون دي په تلوار تلوار د عمر
لکه برق چه مخ ځرگند کاندي بيا نه وي هسي تيز دي بې سکون رفتار د عمر
سر کشي لري تر هسي حده پوري چه نيوی نه شي هيڅوك مهار د عمر
چه سمند ئې نه جلب لري نه واگي خود به پريوزي عاقبت شهوار د عمر
په ساعت د سلو کالو ياري پرې کا بې وفا په هسي رنگ دي يار د عمر
خپل صورت به د حباب په کمتر گوري که څوك وکاندي په زړه کښي شمار د عمر
نه له کوره چرته ځمه نه سفر کړم بې سفر مي غوڅيږي لار د عمر
عاقبت به د اجل په مقراض غوڅ شي پيوسته به مدام نه وي تار د عمر
بيا ئې وار په دا دنيا نشته رحمانه په هر چا باندي چه تير شي وار د عمر

www.pukhto.net

زه تیر شوي یم تر سر　　په طلب د خپل دلبر
څو ژوندي یم په دنیا کښې　　پرې به نه ږدم دغه در
د آشنا په طلب ګرزم　　وچې شونډې لیمه تر
یو قدم مې دي په بحر　　بل قدم مې دي پر بر
دواړه لاس مې دي نیولي　　هم په شام هم په سحر
مناجات مې دي و خدای ته　　که ئې ووینم بشر
همیشه له خپله بخته　　ګله مند یم مرور
چه په ما ئې پیرزو نه کړ　　د خوبانو یو نظر
هم ئې و نه ښوده ما ته　　بې له عشقه بل هنر
عاشقي مې رب رسوا کړه　　په جهان کښې لکه نمر
نصیحت را باندې نه کا　　لکه موي همره اثر
واوره غوږ باسه ناصحه　　کوتاه وایم مختصر
په مولیٰ مې دي سوګند وي　　هم په روح د پیغمبر
چاوا ته مې بیرته نشته　　چه عالم شه را خبر
تر نیننه به ئې ځار کړم　　که مې سیم دي که مې زر
که مې سیم دي که مې زر دي　　که مې در که مې ګوهر
زه رحمان تر هر څه تیر یم　　تیر به نه شم تر دلبر

په بزرګۍ د هغه پاك پروردګار　　موقوف مه شه په سړي د سړي کار
په سړي چه د سړي غرض موقوف شي　　نور بې آب و بې حرمته شي روزګار
احتیاج هسې بلا ده په جهان کښې　　چه پلار زوي کا د زوي زوي پلار
په ساعت کښې ګدا شاه شاه ګدا کا　　دا فلك ځکه باله شي کج رفتار
چه همه عمر ئې تاج وي په سر ایښې　　ور په سر کاندي ګیډې د خس و خار
چه قادر نه په درم و په دینار وي　　په هغو باندې ګنجونه کا انبار
زمانې د رحمان زړه دي کباب کړي　　له احواله ئې څوك نه دي خبردار

www.pukhto.net

پس له مرګه که څوك ارت غواړي خپل کور   که حق وايم همره ارت دي بويه کور
تر ځان زياته کمه چار څه پکار نه ده   ځان په لويشت کړه چه دي څو دي اوږده سور
چه جامه د چا کوتاه شي يا اوږده شي   ورکاوه شي هنرمند لره پيغور
هر سړي چه په حساب کښي تير و بير شي   ملامت پرې وايه کيږي لور په لور
چه لائق د ملامت او د تهمت شي   ځاي لري که بې عزت شي هم سر تور
چه عزت حرمت ئې نه وي په جهان کښي   هغه هسي ژوندون وسوزه په اور
بې عزت سړي به خوښ د هيچا نه وي   مګر هسي بې عزت وي څني نور
خپل مجلس ئې تر جمله مجلسو خوښ وي   په هر ځاي چه سره جمع شي خمسور
هر هم جنس د خپل هم جنس سره جوړ وي   زيب کا هره کشيده په خپل انځور
نا بينا په خپله سيمه کښي بينا وي   بينايان په پردي ملك شي کر و کور
درست صورت د يوه نوك په درد درد مند سي   وران شي ښهر د يوه سړي په تور
چه يو غاښ په خوله کښي زوړند شي يا ووزي   درسته خوله پرې بد نمايه شي هر کور
يو سړي چه په کوړمه کښي د چا بد شي   واړه بد شي که پنځه وي که څلور
بد کرداره زوي پيدا مه شه له موره   حبطه کاندي ناموس د پلار و مور
هر څوك خپله خوشنو دي له خدايه غواړي   باري نه شي دغه کار په زر و زور
خداي په خپل قدرت څوك لوي و څوك هلك کړه   نه چه هر يو ښهر ډهلي شه يا لاهور
د چا تاج زرين په سر تر ملا خنجر وي   د چا پنډ په سر په ملا ټونبلي لور
څوك په آس د پاسه سور وي توغ دوړاندي   څوك ږير کلي ګرزاوه شي په خره سور
د تنګو پورونه هر څوك و بله کاندي   بخت هيچا ور کړي نه دي چا له پور
اې رحمانه د خداي نوم به چا وا نه خست   که د خداي چاري په پلار شوي يا په مور

په نظر د بې بصر   لکه شام هسي سحر
لکه شام هسي سحر   لکه سنګ هسي ګوهر
لکه سنګ هسي ګوهر   لکه خاوري هسي زر
لکه خاوري هسي زر   لکه خير هسي شر
په نظر ئې معلوميږي   همه واړه برابر
که څوك ښه ورسره کاندي   تر بدۍ وي لا بتر
که څوك بد ورسره کاندي   تر نيکۍ وي لا بهتر
نه په بدو زهيريږي   نه پرې ښه وي د چا زبر

www.pukhto.net

په صواب و په خطاب ئې　　نه دليل وي به نظر
نه آگاه په خپل بهبود وي　　نه آگاه په خپل ضرر
نه په عيب باندي پوهيږي　　نه پوهيږي په هنر
لکه ړوند وگونړ چه گوري　　هسي هيڅ نه وي خبر
له طاعته له گناهه　　څه خبر وي څناور
څناورو نور څه نه زده　　يا ئې خوب وي يا ئې څر
دا خو ته يې څما نفسه　　چه دي زه کړم کور وکر
تمام ووتې له عقله　　په دنيا پسي اوتر
نه دي فرض د خداي ادا کړه　　نه سنت د پيغمبر
نه دي مرگ په زړه ياديږي　　نه خواری د محشر
اوده پروت ئې دا دي نه زده　　چه په خوا لرم سفر
په هر دم در څخه درومي　　که پوهيږي دا بشر
هغه تور ويښته دي څه شول　　چه هم مښك وو هم عنبر
هغه قدر دي مجنون بيد شه　　چه چنار و پا نښتر
تن دي درست زير و زبر شه　　زړه دي نه شه لروبر
تر پنځوس تر پنځه تير شوې　　ته لا څان بولې پسر
نه دي ترس شي نه دي ويره　　نه په زړه باندي اثر
بل بل نه وي لکه ته يې　　هسي شوخ و څگر ور
په غفلت دي عمر تير کړ　　نه رهرو شوې نه رهبر
عبادت دي په ريا شه　　لکه ډك په لاکو زر
لکه قلب ناسره مهر　　پټ په زرو کښي حجر
لکه پټ وي په دانه کښي　　سل اغزيه د شجر
لکه سحر چه بر پاي کا　　سحرگر و جادوگر
لکه تش صورت بې روحه　　چه تصوير کا مصور
لکه تش کدو بې مغزه　　ميان خالي و تن پرور
لکه زړي په ميو کښي　　درون سنگ بيرون ثمر
لکه بې لاسه لستوني　　سر تر پاي پاي تر سر
لکه ټگ و دغا باز وي　　په مرغانو کښي ډکر
لکه بې نمکه ناوې　　چه په سرکاندي ميزر
تر ميزر لاندي چا څه زده　　چه دختر وي که مادر

www.pukhto.net

نه ئې حسن نه جمال وي　　غولوي خلق په زيور
هي له هسي فريبيانو　　لکه زوړند چاو د کمر
نيم په زمکه کښې دننه　　نيم بر سيره لکه غر
په دستارکښې ئې مسواك وي　　تر بغل لاندي خنجر
په ايروکښې پټ بڅري　　په وښوکښې پټ ژور
په شپه ويني د مظلوم خوري　　صباح کښينني په منبر
په زړه تور لکه تبيئ وي　　په مخ سپين لکه قمر
د دنيا په طلب گرزي　　خپل ځان بولي قلندر
کلمه په ژبه وايي　　په زړه نه لري باور
په مثال د منافقو　　نه مسلم وي نه کافر
نه مسلم وي ن کافر وي　　نه په خلا ن مرور
پريشان گرزي سر وهلي　　کوي په کوي و در په در
هميشه رفت و آمد کا　　د زر دارو په گذر
په کوڅه د دنيا دارو　　گوخوري کا لکه خر
اورنگ زيب هم يو فقير وه　　چه ټوپۍ ئې وه په سر
و ټوپۍ وته ئې شا کړه　　چه قادر شه په افسر
خو ئې همره فقيري وه　　چه څه نه وُو ميسر
چه فلك ئې ياري وکړه　　نور ئې ملك کړ مسخر
گوره څه چاري ئې وکړې　　په عيال د خپل پدر
وار په وار تر تيغ ئې تير کړ　　د خورم تمام ټبر
يو ټبر د خورم څه وه　　ډير عالم ئې کړ ډبر
تمامي جهان ئې ونغړد　　چه ئې لاس شه باندي بر
په فريب فريب ئې خپل کړه　　بيجاپور او بهانگر
بيجاپور بهانگر څه وُو　　لا جينچا و چينجاور
هم ئې هند په ډکه واخست　　هم کابل و پښاور
بيا ئې ذکر شوه په زړه کښې　　بادشاهي د هفت کشور
له حوص ورته هيڅ شو　　هم دارا هم سکندر
خيال ئې دا وه په خاطر کښې　　چه به خپل کړم بحر و بر
باري ورځ ور ځني لاړه　　وقت پر راغي مازيگر

نه ئې مراد د زړه حاصل شه　　نه ئې يخ کړه خپل تږتر
همګي شو څني پاتي　　که ئې ملك وه که لښکر
خالي لاس له دنيا ووت　　لکه عيني درويزګر
له دنيا ئې هيڅ يو نه وړه　　مګر شوئې يو څادر
خوار حيران په زمکه پروت　　بې بالينه و بې بستر
نه پوزي شه ترې د لاندي　　نه ترې لاندي شه تږغر
د بڼې په حير خفيف شه　　چه ثقيل وه لکه غر
د سيلاب په مخ کښې لاړ شه　　لکه خس وي يا وزر
حق ئې پاتي په ګردن شه　　د سپاهي و د چاکر
اوس ئې زه په روح دعا کړم　　که ئې خداي کا بهره ور
حق تعالي که ئې نصيب کا　　هغه شيرين حوض کوثر
د جنت په خوشبوئي ئې　　خداي دماغ کړه معطر
په درست هند باندي ئې حق وه　　هند يو شپه وه دي و نمر
د دې نمر په روښنائۍ　　تمام هند و منور
په رونا ئې خلقو زيست کړ　　نه څه خوف و نه خطر
خو چه مخ ئې په غروب کړ　　نور پيدا شه شور و شر
چه په نوم د اورنګ زيب وُ　　و خوړګاو هغه دفتر
اوس نوبت د شاه عالم دي　　دور طور شه دګر
خداي زده څه بازي شي پيښه　　عاشورا شي که اختر
رنګارنګ بازۍ کاندي　　د آسمان دي پازيګر
ګهي تلخ شي لکه زهر　　که شيرين لکه شکر
چه څه وشو هغه وشو　　لا به کيږي مقدر
ما خو نوم د اورنګ واخيست　　دا احوال دي د هر هر
هر سړي د خپلي خوني　　هم بادشاه دي هم سرور
هر چه اهل د دنيا دي　　واړه هسي دي اکثر
دا بيان دور و دراز دي　　رحمان وکړ مختصر

www.pukhto.net

ړ

خراب زړه مي د دلبرو هوا يووړ | د هوا له وړ يو چا زده چه چا يووړ
گوښي گوښي ښايسته مي زړه وکاږي | زه و کوم يوه ته وايم چه تا يووړ
چه مي زړه لره د تورو زلفوو ځاي غوښت | هغه زړه را ځخه توري بلا يووړ
د سيلاب په مخ کښي کله د چا خوب شي | شيرين خوب را ځخه ډيري ژړا يووړ
هغه عقل چه ئې لاف د خود رايي کړ | په يوه پياله ئې واړه ما يووړ
هغه رخت چه مي د صبر سکون وُ | هيڅ را نه کړه مهرشانو ويړيا يووړ
که يې يووړ خسته زړه مي ترې قربان شه | نا آشناؤ وړي نه دي آشنا يووړ
هيڅ نا حق پرې شوي نه دي که حق وايم | معشوقې د رحمان زړه په رضا يووړ

ستا دې خواب آلودو سترگو خواب را ځخه يووړ | شونډو دي لذت د مي ناب را ځخه يووړ
نه مي اوښي پاتي شوې نه صبر په صورت کښي | ډيري بې صبرئ د مخ آب را ځخه يووړ
زړه مي په نغمو نغمو سوري کړ مطربانو | عقل ساقيانو په شراب را ځخه يووړ
يو ساقي بل يار دريم مطرب سره يو ځاي شو | زړه ئې له گوگله به شتاب را ځخه يووړ
څه شوکه ئې يووړ خسته دل مي ترې قربان شه | نور چا وړي نه دي خپل احباب را ځخه يووړ
خط دي تور حرفونه مخ دي پاڼې د کتاب دي | شغل دي کتاب دي بل کتاب را ځخه يووړ
هر اسباب چه ما ځخه د زهد د پرهيزو | واړه تا د حسن په اسباب را ځخه يووړ
کړي ما رحمان په زړه کښي نقش د محراب و | ستا ابرو يو نقش د محراب را ځخه يووړ

www.pukhto.net

ز

لکه کاندي په کوترو نظر باز — هسي زه يم د دلبرو نظر باز
زه نور چا وته د راز خبري نه کړم — بې هغو چه موي مژگان لري دراز
بل بادشاه لره محال دي ملك د زړونو — مگر مخ د چا محمود شي خال اياز
ستا د زني تر سيب پوري را ښکاريږي — نوري زني د خوبانو لکه پياز
د تصوير له گلو طمع د بوي مه کړه — له منقوشو مرغو نه خيژي آواز
هغه يار که په خپل ناز خوښ و خور وي — زه هم خوښ يم هميشه د يار په ناز
که څوك آه و فرياد ښه گڼي په عشق کښي — زه په عشق کښي دغه کار گڼم غماز
ښادي هر چري ده غم په اندازه وي — هسي غم د دې دنيا وي په انداز
نيستي واړه د هستۍ په دنبال گرزي — نه ډوبيږي په اوبو کښي تش جهاز
دا قاعده ده لکه لوړ همره ژور وي — بو صورت دي هم نشيب شي هم فراز
هميشه مي لاس نيولي دي دا خواست کړم — چه مدام دي د يار ناز وي ځما نياز
چه يکسان گوري هم شاه و هم گدا ته — هسي يار دي د رحمان غريب نواز

که بې ځايه زرکي نه وکښي آواز — نه صياد ځني خبر وي نه شهباز
لکه له دې خبري هسي معلوميږي — چه خپل صوت دي هر سړي لره غماز
د منصور و حال ته گوره حال ئې څه دي — خداي دي فاش د هيچا نه کاندي پټ راز
دريغه دريغه که ورستي عقل وړنبي وي — د انجام خبري نه شي په آغاز
نيك عمل د عالمانو نيك فرزند دي — خداي څوك مه کړه شراب خور و قمار باز
چه فرزند ئې شراب خور و قمار باز شي — نور ئې کاڼي شي د پلار په خونساز
خداي له هسي زاهو زاده امان وکړ — چه بې دين بې ديانت شي بې نماز
هچه منکر پرې اعتراض کولي نه شي — دا دي شعر دي رحمانه که اعجاز

www.pukhto.net

بد اختر به نيك اختر نه شي هر گز مرغچيچ به دُر گوهر نه شي هر گز
كه مكان ئې په آسمان وي غزا وشوه ستاره به شمس و قمر نه شي هر گز
كه ئې اصل له يوې زمكي وي څه شو بيد به سرو و صنوبر نه شي هر گز
كه همه عمر باران ور باندي اوري خس به گل د پيغمبر نه شي هر گز
له نا اهلو د وفا طمع و مه كړه گنده نل به و نيشكر نه شي هر گز
كه تور غر له ځايه خوزي و به خوزي ولي نور به مقدر نه شي هر گز
د رحمان په باب چه وشو هغه وشو مكرر به دا دفتر نه شي هر گز

www.pukhto.net

س

که څوک فخر کا په ننګ و په ناموس
دا په عشق کښې نه ارزيږي يو فلوس
که اغوستي ئې زري جامې دي څه شو
ګڼه يا مرغ زرين دي يا طاوس
که ئې تاج وي په سر ايښې غزا وشوه
په نظر څما هدهد دي يا خروس
نه ئې فهم فراست وي نه ئې عقل
خالي نقش لکه عکس د معکوس
نه ئې مغز نه دانه وي په خرمن کښې
عبث هسي خالي لوني په سر بوس
د مجاز له ياره طمع د خير مه کړه
تمامي شر و شدت دي د الوس
وداني ئې همه واړه ويراني ده
راشه وګوره مانۍ د دي قيانوس
که څما په ګفتګو کښې زيات و کم وي
څوک دي ګڼ کا په دا ښهر کښې جاسوس
ساقي جام د باده راوړه چه بيخود شم
خداي څوک مه کړه په خودۍ کښې محبوس
که څوک وغواړي تمامه دنيا واړه
څما يار غوندي به نه وي بل عروس
رحمان حسن د يار وينم په پرده کښې
نه پټيږي نور د شمع په قانوس

وينښه سپين، سترګې تاريکي، غاښ کنډاس
نه وګاږې د دنيا له چارو لاس
په هر لوري چه ئې مومې پسي درومې
نه په چپ لوري صرفه کړې نه په راس
يو وينښه د عقيدې دي په تن نشته
سر تر پايه هسي ډوب يې په وسواس
خداي رازق ګڼې او رذق ګڼې له کسبه
په دا شناخت و ځان ته وايه حق شناس
هسي رنګ په مذبذب صفت موصوف شوې
نه پوهيږمه چه ناس يې که خناس
په دويي کښې به ور نه شې تر توحيده
که پيشوا کړې مهتر خضر مهتر الياس
واړه زهر قاتل نغرې که پوهيږې
چه ته بې له خدايه نغرې هر انفاس
امر دا دي چه له نهي لاس کوتاه کړې
او که نه وي خپسر وګڼه مواس
خير دا دي چه له سره وجار ووزې
په دا چاره کښې هيڅ نشته کوز و پاس
که څما ويل دروغ او کوز و پاس وي
ته پخپله په خپل زړه وکړه قياس
له سړيه غرض واړه سړيتوب دي
نه چه پټ وي د سرو زرو په لباس
څه په دا به عراقي او ترکي نه شي
که په خره باندي څوک سور شي که په آس

www.pukhto.net

د تشنه خوله اوبو سره مطلب وي　　نه تش اینبي بې اوبو د زرو طاس
هر زاهد چه په ریا زهد نازیږي　　د خربښت گمان ئې کیږي په آماس
اي رحمانه که څه کار دي خو د دین دي　　نور کارونه بې وفا دي بې اساس

تیر شه درست عمر څما په دا هوس　　که مي پوښتې چه څوک يې یا څه کس
یو پرسش د هغه یار را لره بس دي　　که څه کس وي خو یو ویې ور لره بس
هزار حیف دي چه په هر نفس تریې تښتم　　هغه لور ته چه مي تله دي هر نفس
چه ئې زه په هر نفس له خدایه غواړم　　هغه کله کله وینم په ډیر پس
که یو خس وي په محتاجو لکه غر شي　　څوک دي نه کا خداي محتاج د یوه خس
هر مرغه په خپله جاله کښې همای دي　　که قارغه که مښگیرک دي که ققنس
که شهباز لره سینه ده د تنزري　　عنکبوت لره سینه ده د مگس
خو چه خاورو لره ورشي برابر شي　　که چا غوندي وي اغوستي چا اطلس
هم هغه مي خندوي چه ژړي مي　　تل څوک نشته د رحمان فریاد رس

www.pukhto.net

ښ

هسي بې له ياره زه يم په جهان کښ	چه مي نه شي ځاي په مځکه په آسمان کښ
سره ګلونه د چمن راته سور اور شي	چه قدم بې ياره کيږدم په بوستان کښ
چه ئې مړ نه يم له ډيري بې نيازيه	حيرانيږم د ناتوان صورت په توان کښ
که هر څو فکر له ځانه سره وکړم	هيڅ د صبر طاقت نه وينم په ځان کښ
هيڅ ساتنه د سر کښ خاطر را نه شي	څوک ساتلي شي بڅري په ګريوان کښ
تر هغه به بل نادان په جهان نه وي	چه څوک مهر وفا غواړي په نادان کښ
که ئې سل ځله په ځار و قربان بولم	غوړ رانه باسي په ځار و په قربان کښ
هسي رنګ ځما په ډيره ژړا خاندي	لکه ګل د پسرلي خاندي په باران کښ
جوهري شي در و لعل کاندي پرځيره	چه مي کښيني د دوو سترګو په دکان کښ
چه مي هيچري په خوا په خاطر نه وو	زمانې راته څرګند کړه په زمان کښ
چه په وصل کښ ئې اوښي نه وچيږي	ترو به حال د رحمان څه وي په هجران کښ

زړه مي بايلو ستا په مينه محبت کښ	عاشقي دي زهر راکړه په شربت کښ
لار ځما و يار ته مه تړه ناصحه	ما مونډلي دي دا يار په ډير محنت کښ
که صورت د هغې مستي څرګند شي	عقل هوش به دي هيڅ نه وي په صورت کښ
که د عشق تر کمره پريوزې سر به بايلې	ته چه ما ته غاښ چيچې په نصيحت کښ
زه توبه په هغه تير عمر وکاږم	چه صرف شوي دي بې ياره په غفلت کښ
د آشنا د ميني پټ به مي مات نه شي	که مي سر له تنه درومي په دا پټ کښ
له ادبه ئې و مخ ته کتی نه شم	خداي را پيښه جدائي کړه په وصلت کښ
په قيامت که څوک له نيته پوشيده شي	زه د يار د کوڅې خاوري يم په نيت کښ
د درګاه په خاك نشينو سختي نه وي	د غمونو دخل نشته په جنت کښ
لکه زه چه ستا د در په خاورو خوښ يم	خوښ به نه وي سلطانان په سلطنت کښ
د دنيا له دولتونو بې پروا يم	زه رحمان د عاشقۍ په ښه دولت کښ

www.pukhto.net

مدام ناست یم وچ گوگل سترگي په نم کښ — عشق را وښود بحر و بر په خپل حرم کښ
ما چه رحم ستا د توري په خوله کښل کړ — نور مي دا لذت بیا نه موند په مرهم کښ
خود مجنون چه سر په ښنو د لیلي کیښود — سر فراز شه په عرب و په عجم کښ
زورآور مدام غالب وي په کم زوري — زه له نوره غمه خلاص یم ستا په غم کښ
لکه زه چه مستغرق یم ستا په غم کښ — بل به نه وي په جمله بني آدم کښ
لکه مړي د ژوندو تر میانه پروت وي — هسي بیل یم له عالمه په عالم کښ
هیڅ صحت مي د دم گرو په دم نه شي — هم په دا چه څما دم دي ستا په دم کښ
نه مي بې تا تگ و پونه جست و جو شته — مراد مي ته یې په هر دم په هر قدم کښ
که نصیب مي شي کوغالي ستا د سپیو — و به نه کړم نور نظر په جام د جم کښ
زړه مي هسي ستا په زلفو پسې ورك شه — لکه غوټه د چا پریوزي په تور تم کښ
سره په وینو د سرو گلو په څیر زانگي — هزار زړونه ستا د زلفو په هر خم کښ
زه رحمان کناره خوښ یم له عالمه — باري ستا سترگو رسوا کړم په عالم کښ

مغرور مه اوسه د عشق په کار و بار کښ — هر خسړي تیره تیغ دي په دا لار کښ
دا سور گل به دي دستار په وینو سور کا — چه دي ایښي زمانې دي په دستار کښ
مخ د ترکو چه تر آب حیات صاف دي — زه دې آب حیات سوي یم په نار کښ
چه د اوسپنو دانه پرې اوبه کیږي — ترو څما د هستۍ څه دي په دیدار کښ
چه په هر وار ئې زه سترگو ته نظر کړم — لاس مي وللي دي له ځانه په هر وار کښ
یاره ته چه له ما صبر و قرار غواړې — عاشق کله وي په صبر و په قرار کښ
که مي سر و مال د ستا په مینه درومي — زه تر سر و مال تیر یم په دا کار کښ
ستا له دره له دیاره به وا نه وړم — څو و نه مرم ستا په در و په دیار کښ
کمبختان د یار په وصل کښ مهجور دي — د وچ ډگي بهره نه وي په بهار کښ
مفلسانو لره عین کوهستان دي — که همه عمر ئې کور وي په بازار کښ
و عیب جوي ته واړه عیب څرگندیږي — ښایسته که ځان یوسف کا په سنگار کښ
چه هنر عاشقۍ ئې خداي نصیب کړ — بې هنره نور څه نه ویني په یار کښ
دا داغونه د خپل زړه ور لره بس دي — څه حاجت دي د رحمان په لاله زار کښ

www.pukhto.net

هسي خوښ يم ستا د در په خاکستارۍ کښې
لکه خوښ وي سرداران په سردارۍ کښې
عاشقي که نورو خلقو ته خواري ده
ما موندلي دا دولت دي په خوارۍ کښې
و بيمار ته که ناخوښ وايي وګړي
خوښ يم زه د ستا د عشق په بيمارۍ کښې
د خپل بام و دروازې وته نظر کړه
هسي سترګي دي څما په بيدارۍ کښې
يار د يار له سترګو اوښي پاکيزه کا
تا جاري کړې څما اوښي په يارۍ کښې
ما له ډيري ناچارۍ و يار ته شا کړه
مړي عذر دي په ډيره ناچارۍ کښې
غم به هيڅ يوه هوښيار خوښ کړي نه وي
ما خوښ کړي دي ستا غم په هوښيارۍ کښې
د رحمان اوښي به څه رنګ په قرار وي
چا ليدلي دي درياب په قرارۍ کښې

زړه مي ډوب ډوب کيږي ستا د غم په غلبلو کښې
هسي لکه څوک چه مستغرق شي په اوبو کښې
ستا د عشق له موجه هيڅ لوري وتی نشم
دواړه لاس مي پريواته د عشق په لانبو کښې
سل توبې مي ماتي کړې وا نه وښتم له شقه
څه ويسا مي نوره پاتي نه شوه په توبو کښې
ته چه له ما درومې دا د اوښو باران ګوره
رخ د سفر هيڅ نه دي په دا ګڼو شيبو کښې
له يوه سپوږمۍ نه په آسمان کښې هزار ستوري
بې تا څوک څه کاندي د خلقو په جنبو کښې
عشق و عقل دواړه سره ضد دي که پوهيږې
کله کړي آرام د اور بڅري په پنبو کښې
هر څوک چه د عشق په آتش څان سيزي رحمانه
خداي دي ابراهيم غوندي څوک نه کا په لنبو کښې

د بلبل له حاله زده کړه په خزان کښې
بيا د ګلو تماشا کړه په بوستان کښې
څو دي تير تلخائي تر ستوني نه شي
شيريني به خوند در نه کا په دهان کښې
ما په هجر کښې لذت د وصال بيا موند
له يوسفه ملاقي شوم په زندان کښې
لکه متن له معني معني له متنه
يار هم هسي دي څما په دل و جان کښې
عاشقي آسانه مه ګڼه خبر شه
سر بازي ده هر نفس په دا ميدان کښې
د ناتوان له ناتوانيه وويريږه
که هزار څله توانا يې په خپل څان کښې
هم هغه به پس له مرګه آزاريږي
هر چه بل آزار وي په دا جهان کښې
په رحمان باندي بې ياره هسي حال دي
لکه حال د زندانيانو په زندان کښې

www.pukhto.net

ستا د میني گوهر نشته په هر آب کښ — مګر بیا موند شي د اوښو په دریاب کښ
که ته وینې څما پټې خښې دلبره — رنګ د لبو دي ګواهي لي په دا باب کښ
په هر ځاي چه ستا د لبو نوم آغاز شي — د لاله و باران اوري په احباب کښ
له خسته زړونه به څه دلستاني کا — د خراج ګنجایش نشته په خراب کښ
زه حیران د ستا د وروځو په تور خال یم — کافر څشکل سجده کا په محراب کښ
ګل له ډیري باریکۍ په شبنم خور شي — نازکان زړه بد وي په صاف ځواب کښ
د بهار په ګلو اوري بارانونه — د څځویکي طاقت نشته په حباب کښ
د رحمان غلطي وبخښه اې خدایه — د اوترو چاري نه وي په حساب کښ

ښایسته مخ وي تور کودي شي په پیرۍ کښ — سم قامت وي کوږ لرګي شي په پیرۍ کښ
لکه شمع د سحر آفتاب د ژمي — هم بې تاب و هم زیړي شي په پیرۍ کښ
یو طرف ته ئې سر ریږدي بل خوا درومي — خپل صورت تمام پردي شي په پیرۍ کښ
د مرده ؤ په حساب وي غزا وشوه — که څرګند لیده ژوندي شي په پیرۍ کښ
مړ لا ښه دي پس له مرګه بیا ژوندي شي — نشته دا چه څوك زلمي شي په پیرۍ کښ
که څه وخوري لکه زهر نه هضمیږي — نه څه ښي نه څه خوږي شي په پیرۍ کښ
دا ځواني ده چه څه اوري یا څه ویني — نه لیدې نه اوریدې شي په پیرۍ کښ
اې رحمانه پیري هسي عاجزي ده — که رستم وي زړه پرې سوي شي په پیرۍ کښ

www.pukhto.net

ص

گوره څه بلند مقام دي د اخلاص   چه جهان واړه غلام دي د اخلاص
که له زمکي و آسمان ته خاته گران دي   دا سفر په یوه گام دي د اخلاص
چه خبر کا مخلصان له علم غیبه   دا همه واړه الهام دي د اخلاص
د رواج و رسم عمر مدام نه وي   لکه عمر چه مدام دي د اخلاص
بې اخلاصه حلاوة د اسلام نشته   که اسلام دي خو اسلام دي د اخلاص
څه عجب دي که مستان وي ترې چاپیره   هر ساقي څخه چه جام دي د اخلاص
څه عجب دي له هما ئې په دام نښلي   هر صیاد څخه چه دام دي د اخلاص
پس له مرگه به دا مهر و اخلاص نه وي   که اخلاص کړې نن هنگام دي د اخلاص
د رحمان کلام په دا سبب شیرین دي   چه ئې هر کلام کلام دي د اخلاص

هر ساعت چه څه گذران دي بې مخلصَ   هزار بار ارمان ارمان دي بې مخلصَ
که څوك وایي چه له ځان شیرین څه نشته   ولي ما ته ځان تاوان دي بې مخلصَ
لکه شمع په ورځ مرم و د شپې سوزم   تمام عمر نقصان دي بې مخلصَ
په بلبل کله بهار کله خزان وي   په ما کل واړه خزان دي بې مخلصَ
که شبنم د نور را باندي اوري   په ما کاڼي د آسمان دي بې مخلصَ
ډیر غمونه د هجران را باندي تیر دي   اوس یو دم را باندي گران دي بې مخلصَ
د آشنا د میني اور و ما ته گل دي   کل د اور په دود سوزان دي بې مخلصَ
په وصال کښي مي نه مرگ لیده نه تبه   اوس مي مرگ په هر زمان دي بې مخلصَ
زه حیران د هغو خلقو په روزگار یم   چه ژوندون ورته آسان دي بې مخلصَ
د رحمان د زړه دمه په هیچا نه شي   مسافر غوندي حیران دي بې مخلصَ

www.pukhto.net

ض

که ته نه کړې په بل چا باندي غرض بل به نه کاندي په تا باندي غرض
که ګدا د بل په غولي غرض نه کړي سپی به نه کړ په ګدا باندي غرض
په ساحل کشتي د هیچا نه ډوبیږي که څوك نه کا په دریا باندي غرض
خلوتیان په خپل خلوت کښې فراغت دي د رسوا دي په رسوا باندي غرض
دا دنیا په احمقانو ده ودانه دانا نه کا په دنیا باندي غرض
زه رحمان د عشق په درد کښې هسي خوښ یم چه مي نشته په دوا باندي غرض

ط

طمع مه کړه په دنیا کښې د نشاط بیا به نه مومې نشاط په دا بساط
لکه راغلې بیا به هسي ځنې درومې دا جهان د رهروانو دي رباط
تر هر ګام لاندي کوهي دي د دې دهر ایښې بویه هر قدم په احتیاط
و دانا وته په دا جهان ښکاریږي هم جنت و هم دوزخ و هم صراط
په عاشق به هیڅ دهشت د رقیب نه وُ که ئې نه کړي له خوبانو اختلاط
له کم ذات بې دیانته بې نمازه طمع مکړه د نیکۍ د یو قیراط
غم د ترکو تر رحمان هسي چاپیر شه لکه وسکني جامه په چا خیاط

www.pukhto.net

ظ

اومه کله دي پاخه وايي واعظ   هر چه وايي واړه ښه وايي واعظ
دی چه ما له خپله یاره لري باسي   نور به څه راته اومه وايي واعظ
جار واته څما له یاره ډیر مشکل دي   زیاتي څه له دوباره وايي واعظ
په خوږو پستو خبرو ئې غلط شوې   دا خواږه خواږه ترخه وايي واعظ
څوك به څه باور د ده په نصیحت کا   چه له یاره جار واته وايي واعظ
زه بې عشقه بل یو کار کولي نه شم   ډیر له عشقه تښتیده وايي واعظ
اعتبار ئې په نرمۍ په گرمۍ مه کړه   دا توده توده ساړه وايي واعظ
اوریدونگي ئې رحمان د ویل نه یم   بهتر دا دي چه نور نه وايي واعظ

ع

په تندي چه آتش بل کړم مدام شمع   څکه بیا موده له خلقو آرام شمع
په انور ئې منور اهل ابصار شو   لا به کله شي ښکاره د انعام شمع
پتنگان ئې لور په لور تر مخ څرخیږي   څکه نه کوي په سول کښي آرام شمع
وسیزه ته څان څما په شعله باندي   کړ پتنگ ته په رموز کښي کلام شمع
ستا مجلس د خاص الخاصو سر فرازو   د رحمان په څیر نه مومي هر عام شمع

غ

هر یو گل د ستا د باغ روشن تر دي تر چراغ   روشن تر دي تر چراغ هر یو گل د ستا باغ
ستا د باغ و د بڼ زاغ په نظر څما هماي دي   په نظر څما هماي دي ستا د باغ و د بڼ زاغ
د دردمندو په دماغ ستا د در خاوري عنبر دي   ستا د در خاوري عنبر دي د دردمندو په دماغ
د عاشق د تېټ داغ په آسمان د عشق آفتاب دي   په آسمان د عشق آفتاب دي د عاشق و تېټ داغ
د رحمان د زړه فراغ نه شي نه شي بې خوبانو   نه شي نه شي بې خوبانو د رحمان د زړه فراغ

www.pukhto.net

ف

اورنګ زیب و شاه جهان غوندي اشراف   صدقه شه تر منصور غوندي نداف
که د تن په لویي لوي دي ته ئې څه کړې   مه کړه خداي چه کوه طور شي کوه قاف
بلهوس دي عاشقۍ ته هوس نه کا   دا دروغ دي چه زر دوز شي بوریا باف
د مکې په بزرګي کښي هیڅ شك نشته   ولي خر به حاجي نه شي په طواف
که په سل دریا به غسل د ځان وکا   ګمان مه کړه چه به سپی شي پاك و صاف
کشتي هم چه ډیره ډکه شي ډوبیږي   د مسرف په ځان بلا شه خپل اسراف
صابرانو صبر پریښود حریصان شول   نه څه عدل شته په چا کښي نه انصاف
دا څلور واړه مذهبه سره یو دي   ما و تا په کښي پیدا کړ اختلاف
د همه واړه ملکونو ښښتن خداي دي   که دروغ دي که حنّت دي که اعراف
شهیدان نه دي هغه خون فروشان دي   چه خوني ته خون بهانه کا معاف
د کاذب ژبه په خوله کښي وچه ښه ده   لکه توره د لرګي وي په غلاف
د دیوال په سر به څو زغلي تر کومه   دروغژن چه په دروغو وهي لاف
آب و تاب د ناکره مهر وي همره   څو نظر پرې شوي نه وي د صراف
د دنیا په دولت ناز مه کړه رحمانه   دا یو موي دي په نظر د مو شګاف
مدح و هجو د حبیب و د رقیب کړم   رحمان نه زده بله هجو نور اوصاف

www.pukhto.net

ق

چه پاي بند شه د ليلي په اشتياق مجنون واچاوه و نورو ته طلاق
چه د مى و د طرب په خوند خبر شه فراموش کړه صوفي نفل د اشراق
جام د ميوو دي يا رقص د خوبانو په هر ځاي چه بله جمع شي عشاق
پهٔ نسيه و نظر نه کاندي بې نقده که څوك حوري ورته ستايي يا براق
چه حاصله د دلبر يگانگي شي د دويی خبري نه کاندي مشتاق
حرکت له ځايه نه کا لکه شمع که ئې اور په سر بليږي په تاراق
خوښ وي هسي د خپل يار په درد و غم کښي ته به وايې چه بادشاه دي د آفاق
هسي محو وي د عشق په مي ناب کښي چه خبر نه وي په وصل په فراق
که ظاهر په صورت وي په معني نه وي لکه کښلي د لا لفظ وي په اوراق
څو ئې تن په کار و زار کښي فنا نه شي نه جار باسي مخ آسونه د عراق
د عراق آسونه کار په اشارت کا په وهل په کوتل کار وي د ايلاق
چه خداي پوه کړل د ښو په څښتل پوه شو چه پوه نه شو نه پوهيږي په شلاق
که ئې سر ځي که ئې مال ځي خداي دي نه کا د طالب و مطلوب تر مينځ نفاق
د قسمت پارځي په لاس نيولي ناست يم نه پوهيږم چه به جفت شي که به طاق
ته چه پند وايې ناصحه و رحمان ته کاشکي نور کړې هغه کښلي د ميثاق

خدايه څه شه هغه ښکلي ښکلي خلق په ظاهر په باطن سپين سپيڅلي خلق
هيڅ خندا مي له دې خلقو سره نه شي ژړوي مي هغه تللي تللي خلق
خبر نه يم چه و کومه خوا ته لاړ شه ليدل نه شي هغه ما ليدلي خلق
لکه ځگ چه د اوبو په مخ کښي درومي هسي درومي په دنيا راغلي خلق
دريغه يو ځله خو بيا په دنيا راغلي له جهانه په ارمان وتلي خلق
هزار حيف دي چه په خاورو کښي لاړه شي په چووا و په چندڼ لړلي خلق
رحمان هسي گوښه خوند له خلقو بيا موند چه هر گز نه دي دا خوند موندلي خلق

www.pukhto.net

ک

زړه مي تراشي د بڼو په تيره نوک   ماتوي مي دو ديرش غاښ واړه په سوک
په غمزو د تورو سترگو يم وژلي   ژوبل ژوبل پړوکي پړوکي يم ټوک ټوک
که نارې وهم که خاوري په سر لونم   ناروا شه که پروا لري يو څوک
لکه گل چه څوک د طفل په لاس ورکا   هسي رنگ دي څما زړه کړ شوک په شوک
د آسمان په نيلي سور لکه آفتاب شي   د زربفتو دستار کيږدي په سر هوک
که له ډيره درد و غمه مي زړه وچوي   ورته هيڅ دي څما درد و څما دوک
درست جهان ئې په غم ډوب کړ سر تر پايه   که گدا دي د دې دهر که ملوک
که انصاف لري په زړه کښي منصفانو   راشي گورئ د دلبرو دا سلوک
زه به ولي د خپل يار ثنا نه وايم   چه سحر سحر نارې وهي تل غوک
چه مين د دلبرانو په جمال شوې   اي رحمانه څان وژاړه کوک په کوک

په ښايست څما ديار نه دي خبر څوک   که خبر شي پرې به نه ږدي دغه در څوک
د دنيا چاري همه واړه فاني دي   بر ناحقه خاوري لوني په خپل سر څوک
چه قبول شي په درگاه د مهرويانو   د هغه په څير به نه وي بختور څوک
که څما د يار په مخ د چا نظر شي   و به نه کاندي بل خوا وته نظر څوک
د ديدن طاقت ئې هيچا څخه نشته   و آفتاب ته کتي نه شي برابر څوک
که هر څو دلبران ډير دي په جهان کښي   بل به نه وي څما يار غوندي دلبر څوک
عاشقي يوه پايه ده عجائبه   دغه کار کولي نه شي هم هر هر څوک
له هجرانه بله سخته بلا نشته   خداي دي نه کاندي زخمي په دا نشتر څوک
مخ به بل خوا ته هرگز و نه جار باسي   چه شي ستا په خمارو سترگو ابتر څوک
و به نه رسيږي تا ته په آسانه   ستا په غم چه خاوري نه کاندي په سر څوک
ارمانونه به کوي زار زار به ژاړي   چه حاصله گونټه نه کا په شش در څوک
همره نوم د عاشقۍ ور باندي مه ږده   چه د يار په غم کښي نه شي قلندر څوک
هغه نه کاندي نظر و سيم و زر ته   چه په لور د خپل آشنا کاندي نظر څوک
په گلونو د گلزار به ميل نه کاندي   چه خوبونه کا د يار په خاکستر څوک

www.pukhto.net

بې رهبره يون د عشق په لاري ګران دي دلته بويه چه پيدا کاندي رهبر څوک
چه بيلتون په سترګو ويني آشنائي کا د رحمان په څير به نه وي بې هنر څوک

چه مشغول نه وي د ترکو په جمال څوک نور به څه کا په دنيا کښې اشتغال څوک
چه ئې قيل و قال له ياره سره نه وي له نور چا سره به څه کا قيل و قال څوک
د بل خط په عبارت به نظر نه کا چه نظر وکاندي ستا په خط و خال څوک
چه په اصل کښې خداي نه دي پيدا کړي ترو به څه غواړي د ستا د مخ مثال څوک
نور خوبان دي ست تر مخه پوري هسي لکه بل کا د آفتاب په مخ مثال څوک
چه عنقا شو اهل دل په دا دنيا کښې ترو به څه وايي و چا وته احوال څوک
که عاشق په عشق کښې ژاړي هيڅ ګرم نه دي په دا هسي درد کښې نه لري مجال څوک
سر خروئی د هر سړي په جګر خون ده نه هغه چه په سر واچوي سور شال څوک
مخ روښي دي د عاشق په خپلو اوښو په دانه شي چه ئې مېږي په رويمال څوک
سړی بويه چه په نيك عمل نازيږي نه چه ناز کا د دنيا په ملك و مال څوک
د دنيا چاري فاني دي مرد هغه دي چه نظر کا په حرام و په حلال څوک
هر چه کر کا دا وربوشو غنم غواړي له خاطره دي بيرون کا دغه خيال څوک
که ئې شعر د رحمان مهمند تر غوړ شي غوړ به نه باسي په شعر د خوشحال څوک

چه علاج کولي نه شي د قسمت څوک ترو به څه وايي و چا ته نصيحت څوک
غم د چا په ځان پيرزو دي باري څه کا چه د خداي په کړه کښې نه لري قدرت څوک
هغه چاري چه موقوفي په تقدير دي کړي ئې نه شي په محنت په مشقت څوک
که نظر کا و قضا و هم رضا ته په هيڅا باندي دي نه کا ملامت څوک
د مطلوب جفا واړه هنر دي څه پوهيږي د حکماو په حکمت څوک
د ابليس و رياضت ته دي نظر کا چه غرور کا په طاعت په رياضت څوک
علت لاړ شي عادت نه ځي له سړی نه خداي ديي نه کاندي په بده چار عادت څوک
زه رحمان د بيلتانه سيلاب يم وړي که لاس را کاندي د خداي په محبت څوک

www.pukhto.net

ماتوي مي خوله په سوك | خراشي مي زړه په نوك
که ناري وهم که ژاړم | پروا نه لري يو چوك
راشي گوري منصفانو | د دلبرو دا سلوك
لکه گل په لاس د طفل | څما زړه کړي شوك په شوك
د چشمانو په غمزه ئې | ژوبل ژوبل يم ټوك ټوك
د فلك په توسن سور شي | دستار كيږدي په سر هوك
هيڅ اثر ور باندي نه كا | د دردمندو درد و دوك
اې رحمانه چه عاشق شي | څان دي ژاړي كوك په كوك

چه په زړه مي تور لحد شي د خپل خاك | بې مزه مي شي هم خوب هم مي خوراك
چه د خوب او د خوراك مزه شي وركه | نور له مرگه برابر شي هغه ژواك
غلط وايي چه څوك عمر ورته وايي | هغه عمر چه تيريږي په پخساك
نن سپيره په خاورو ډكه خوله بهتر يم | چه آخر مي دا خوراك دي دا پوشاك
ځاي لري كه ځان ژوندون په زمكه خښ كړم | چه مي پس له مرگه ځاي دي يو مغاك
گويا شوي دي هغه چه شدني دي | زه پخوا تر هلاكته يم هلاك
زړه چه روغ وي گريوان كله څيراوه شي | له گريوانه معلوميږي د زړه چاك
تن و ځاي و جامه هله پاك پكار دي | چه وړنبي شي د چا زړه له غيره پاك
سړي بويه چه درون بيرون ئې يو وي | نه هغه چه بيرون زر وي درون لاك
له سړيه غرض واړه سړي هوښ دي | نه چه سر كښي ئې طره وي يا مسواك
د دنيا چاري همه واړه فاني دي | څوك يو دوه ورځي خوشحال وي څوك غمناك
په ساعت كښي څوك خوشحال كا څوك غمناك كا | دا خويونه هميشه دي د افلاك
چه څه كاندي واړه خداي دي نور څه نشته | رحمان څه دي څه ئې واك څه ئې ادراك

www.pukhto.net

گ

زغره واغونده ملا وتړه په جنګ دغه پسه معرکه کوه د ننګ
و بې ننګ وته د ننګ خبري مه کړه یا ځان وګڼه په خپلو وینو رنګ
ننګيالي چه يو ځل مخ کا په يو لوري نور هيڅ نه ويني کوهي وي که ګرنګ
هيڅ له ځايه له جهانه خبر نه وي چه څراغ په نظر کيوزي د پتنګ
د بلبلو و چمن وته پرواز وي سمندر کا مدام اور وته آهنګ
که جهان و بې هنرو ته فراخ وي يو لحد دي هنرمند و لره تنګ
هغه ښهر جوهري لره زندان وي چه يکسان وي په کښي لعل و مردار سنګ
آسمان زمکه دواړه ژامي د نهنګ دي څه به زيست کا څوك په خوله کښي د نهنګ
په ښادي ئې هيڅ ښاد مه شه که دانا ئې غم ښادي دي د دې دهر څنګ په څنګ
که رحمان د هغو تلليو وصال مومي تير به نه کا په دا دور کښي يو درنګ

www.pukhto.net

ل

ایښې مې پر سر دي ستا د مخ د مینې ګل　　بیا میتور لیمه دي ستا د زلفو تور سنبل
ته چه آئینه په لاس کښې واخلې حیرانیږي　　زه له کومه راوړم صبوري او تحمل
ګرزې په چمن کښې منګل ډکه وړې د ګلو　　خدای زده چه ګلونه وړې که زړونه په منګل
هم مې مښک لیدلي هم عنبر دي په جهان کښې　　شاباش شاباش شاباش ستا په زلفو په کاکل
نه به ستا د مخ په څیر ګلشن وي چا لیدلي　　نه به وي څما په څیر آهونه د بلبل
هسي تغافل کا ستا په جور و په جفا کښې　　خلق حیرانیږي د رحمان په تغافل

هیڅ مي نه کړه په دا عمر کښې حاصل　　هسي پاتي شوم مردود و ناقابل
ما لا بوي هم د وصال موندلي نه دي　　تش په توره مي خدای نوم کړ واصل
هسي ډوب یم د ګناه په دریابونو　　چه په سترګو مي و نه لیده ساحل
له وطنه مي په هر زمان وباسي　　رقیبان ئې را پسې کړه محاصل
که بلا ده که جفا ده که وفا ده　　دا همه واړه په ما کړه خدای نازل
د دنیا په پلیتۍ مي ځان پلیت کړ　　حیف دي دا چه نه عالم شوم نه جاهل
توره بریره مي شوه سپینه زه حیران یم　　چه رحمان لا نه بالغ شوم نه عاقل

مه غوړ باسه د نا اهلو قیل و قال　　پکار نه دي قیل و قال د بد سګال
یا به فخر په خپل اهل په نسب کا　　یا به فکر کا د مال و د منال
یا به هسي پوچ ګویي کاندي آغازه　　چه مضمون ئې نه مردار وي نه حلال
د دانا او د نادان صحبت دي هسي　　لکه ګډ شي و بله لعل و کوتي لال
لکه لعل و کوتي لال چه و بله ګډ شي　　یا صحبت شي د عیسي و د جلال
هغه عمر چه تیریږي بې هم جنسه　　ترو به څه وي د هغه عمر احوال
د دنیا چاري فاني دي مرد هغه دي　　چه خبر شي په ثواب و په وبال
آب د سیند لا څه محال لري په تله کښې　　د دنیا د چارو هیڅ نه وي مجال
د دنیا چاري په مثل خواب و خیال دي　　څوک به څه کا اعتماد په خواب و خیال
لکه مال و ملك په خوب کښې ور څرګند شي　　خو چه ویښ شي نه ئې ملك وي نه ئې مال
لکه ځګ چه د اوبو په سر لیده شي　　که ئې واخلي هیڅ ور نه شي په چنګال
لکه دود چه غرونه څرګندیږي　　تار په تار شي په یوه نري شمال

www.pukhto.net

لکه یخ چه د سړو په زور شي جمع   هیڅ ئې نه وي د آفتاب په مخ مجال
په یوه ساعت ئې ساز بیا ئې ویران کا   خاوري ختې دي په لاس کښي د کلال
د مجاز په معشوقو کښي وفا نشته   ما هزار ځله وکښلي دي دا فال
اعتماد ئې په ښادۍ و په غم مه کړه   نه ئې هجر په قرار دي نه وصال
گاه تور کودي په مخ باندي را کیښ شي   گاه ئې را کیښ شي په مخ باندي رویمال
لکه مالگه چه څوك کیږدي په اوبو کښي   زه هم هسي سر زده یم په مثال
چه د مرگ و تاخت و باخت وته نظر کړم   صورت وینم د میږي په څیر یا مال
که وصال مي د یار بیا موند هاله سیال یم   گنه نه یم زه رحمان د هیچا سیال

بیلتانه دي هسي خوار کړ ځما دل   چه له ځانه ئې ویزار کړ ځما دل
عاشقۍ همره داغونه دي پرې ایښي   چه تمام ئې لاله زار کړ ځما دل
چه د زلفو په کمند سره دي را کیښ   په بلا دي گرفتار کړ ځما دل
ستا چشمانو په کښي هسي مقام وینو   چه له غیره ئې ویزار کړ ځما دل
لاس و پښې د خلقو نسي دعا غواړي   میني هسي منت بار کړ ځما دل
بې سببه چا آزار موندلي نه دي   تا په څه سبب آزار کړ ځما دل
زه رحمان خو منت بار د عاشقۍ یم   چه مین ئې په دلدار کړ ځما دل

چه له نازه پوشیده لري چشمان خپل   څه به ویني مقتولان و مظلومان خپل
چه ښکنځل راته به قهر قهر کاندي   دا لا وگڼي په ما باندي احسان خپل
گفتگو په اشارت کاندي له نازه   کله اسم د چا اخلي په زبان خپل
په گریبان باندي چه ټک وهي غوټۍ   عاشق کښیباسي لاسونه په گریوان خپل
خریدار ئې له حیرته بې شعور شي   چه د حسن رخت څرگند کا په دکان خپل
چه خپل مخ په آئینه کښي ور څرگند شي   خود پخپله سرفرو کاندي په ځان خپل
چه هر څوك ئې عاشقۍ وته هوس کا   گویا لوبي کا په دین و په ایمان خپل
هیڅ صرفه د چا په سر و په مال نه کا   ما لیدلي دي پخپله مطلوبان خپل
مجنون ملك د عاشقۍ خو هاله خپل کړ   چه په اور باندي ئې وسو خان و مان خپل
هیڅ د سترگو غړولو خوند ئې نه وي   چه رحمان په سترگو نه ویني جانان خپل

www.pukhto.net

م

ژوبل ژوبل د خوبانو په نگاه یم لا تر دا نه زیات غوځیږم چه پناه یم
چه یوسف غوندي هزار په کښي پراته دي بندیوان د هغه سیب ذقن په چا یم
چه ئې قد و قامت ووینم په سترگو عندلیب په سهي سرود خپل آه یم
د سپین مخ د تورو څڼو له رغبته منت بار د هر سفید د هر سیاه یم
د رقیب خبري وړم د یار دپاره دعا گوي هم د نیك خواه هم د بد خواه یم
ښاخ د زلفو ئې پخپله خداي را ټیټ کړ گڼه زه د یار تر قد پوري کوتاه یم
بې له عشقه که مي عیب که مي هنر دي نه خبر په عبادت نه په گناه یم
ځان هر گوره ناآکاه را ښرگندیږي له هغي ورځي را هسي چه آکاه یم
بې صبرۍ که یار په وصل کښي مهجور کړم د پسرلي په مرغزار کښي وچ گیاه یم
له اوله تېر ووهم بیا آه کړم په نارو نارو خروس د صبحگاه یم
په جذبو جذبو ئې را کښوم و ځان ته هغه یار مي کاهربا دي زه ئې کاه یم
لکه بار دوني پوخ شي ځني رژي زه هم هسي بار ترلي سر براه یم
اوس مي ځاي په دا جهان کښي پاتي نه شه خوزیدلي تر چهل و تر پنجاه یم
د رقیب علاج آسان دي بلا دا شوه زه رحمان له خپله یاره ناویساه یم

که مي څوك په فقیري شمیري فقیر یم که مي څوك په امیرۍ شمیري امیر یم
د دلبر و صدقې لره ئې غواړم هسي نه چه په دنیا پسې زهیر یم
د خرقې خدمت مشکل دي او که نه وي زه هر دم و دغه چاري وته خیر یم
هم پند اخلمه هم پند وایم هر چا ته زه د ځینو یم مرید د ځینو پیر یم
په هجران کښي خیال د یار را سره مل دي په زندان کښي د یوسف سره اسیر یم
په خندا کښي مي ژړا ده لکه شمع له عالمه پټ پنهم د ځان په ویر یم
آزادي تر دا په هورته بله نشته چه بندي د یار د زلفو په زنځیر یم
چه همیش په غوړ نارې د هجران اورم رحمان ځکه د خپل یار و مخ ته ځیر یم
خوشحالا و دولتا مي غلامان دي زه رحمان په پښتو ژبه عالمگیر یم

www.pukhto.net

زه یو دم د ستا له غمه بې غم نه یم بې غم ستا له ذکره فکره یو دم نه یم
هر زیارت لره چه ځمه مراد مي نه يې زه زائر د میخانې د حرم نه یم
ستا د در په تورو خاورو باندي خوښ یم بې تا خوښ په تماشا د ارم نه یم
چه د ستا په تماشا یم خبر شوي نور خبر په تماشا د عالم نه یم
بې د ستا له زیبا مخه و بل مخ ته منتظر د یوې ستني تر سپم نه یم
که د ستا د ښکلي مخ عاشقان ډیر دي زه په واړو کښي اول یم دویم نه یم
که له غمه دي و نه مرم هاله وایه چه یا دیو یم یا دواب یم آدم نه یم
زړه مي ستا په غمزه غوڅ دي غزا وشوه که په لاسو په پښو روغ یمه گرم نه یم
سم قامت لکه الف یم په راستي کښي لکه غشي زه فساد لره سم نه یم
خم د زلفو یم محراب د کږو وروځو زه د مار و د لړم په څیر خم نه یم
کم و بیش که مي له لاسه واقع کیږي یم سړي شکم لرم بې شکم نه یم
زه رحمان د بیلتانه له غمه ژاړم واقعه ده ډیره گرانه هیڅ گرم نه یم

زه دا هسي دیوانه او مجنون چا کړم له رواجه له رسومه بیرون چا کړم
نه پوهیږم چه دا چاري په ما څوك كا لیوني د خپل نگاه په افسون چا کړم
کومي سترگي کوم باڼه کومه غمزه ده ډوب شهید غوندي په خاك و په خون چا کړم
توان توفیق خو د فتنو را څخه نه وو په فتنو د تورو سترگو مفتون چا کړم
رحمان هیڅ له خپله ځانه خبر نه یم چه دا هسي رنگ زبون و محزون چا کړم

زه له دې دنیا له تلوني په شتاب یم لکه پاڼه د خزان پښه په رکاب یم
که هزار آبادي کړمه په جهان کښي غرض دا چه نهایت خانه خراب یم
که مي اصل د حیاتو له اوبو دي بیا خو دا چه د اوبو په سر حباب یم
دا جهان قصاب خانه کړه خداي و ما ته پابسته ولاړ به غولي د قصاب یم
چه د خداي له معرفته خبر نه شم معلومیږي چه یا دیو یم یا دواب یم
که صورت مي د سړي دي زه ئې څه کړم په معنیٰ کښي د چارپایو په حساب یم
لکه بت چه په رڼو سترگو اوده وي هسي زه په بیداري کښي وړي خواب یم
په طاعت په عبادت مي زړه یخ نه کړ همیشه د معصیت په اور کباب یم
سر د خداي و عبات ته ایښوي نشم مدام ډوب د گناهونو په دریاب یم
چه و خپلو گناهونو ته نظر کړم سزاوار د هر عذاب د هر عتاب یم

www.pukhto.net

لکه څوک چه په خره سور وي مخ ئې تور وي   زه هم هسي تر ښتن پوري بې آب يم
غزا وشوه که گفتار کوم په ژبه   زه رحمان چه کردار نه لرم کذاب يم

په يوه غمزه د سترگو ئې فنا شوم   سر تر پايه بې بنياده بې بقا شوم
ما د يار له غمه دم وهلي نه دي   که مي دم وهلي نه دي هم رسوا شوم
ښه چه تن مي توي تومنه شه په عشق کښي   هاله څاڅکي د شبنم وم اوس دريا شوم
زه د يار و مخ ته گورم يار و ما ته   چه داخل په تماشا شوم تماشا شوم
په هجران کښي که گدا وم کند په غاړه   په وصال کښې ئې بادشاه د امرا شوم
بادشاهي د گدايانو په دعا شي   زه رحمان ځکه بادشاه يم چه گدا شوم

تر هغه حده په هورته بد سړی شوم   چه د درست جهان په سترگو کښي اغزی شوم
دنيا واړه خپله زيست و روزگار کاندي   خو يو زه په دغه بار کښي کوړ لرگی شوم
تمامي جهان لمن را څخه نغاړي   سپين زړوکي مي اغوستي تور کودی شوم
هيڅ حاجت د هنر نشته و نصيب ته   غزا وشوه که مهمند يا داودزی شوم
د نوح زوي هم د نيك نيکه نمسی و   گنه زه هم د يو نيك نيکه نمسی شوم
کل وسواس له احتياطه پيدا کيږي   زه له ډيري هوښياري نه ليونی شوم
اوس عطا د آدميت را باندي وشوه   چه رحمان د هغه يار د کوڅې سپی شوم

د هجران له ډيره غمه ولي نه مرم   له دې هسي رنگ ماتمه ولي نه مرم
چه يو يار له بله ياره جدا کيږي   د دې دهر له ستمه ولي نه مرم
چه په هر سحر څما په ژړا خاندي   له دې هسي صبحدم ولي نه مرم
يار چه يار په سترگو نه ويني خو مرگ دي   ترو زه بې له خپل صنمه ولي نه مرم
چه په لړه گرمۍ شا کاندي و گل ته   له دې بې وفا شبنمه ولي نه مرم
چه د مرگ خواري په خوا لرې رحمانه   لا پخوا تر دغه دمه ولي نه مرم

که مي ونماځي ساقي په يوه جام   تر دا هور ته به نور څه وي احترام
ښه دي ما لره دا فيض د شرابو   چه پرې ووينځم دا د لق ازرق فام
مي خواري که په عالم کښي بد نامي ده   ما تر پښو دي لاندي کړي ننگ و نام

www.pukhto.net

په میزان کښې یو سر لعل بل سر کاڼي   مساوي ده عاشقي په خاص و عام
عاشقان د سپین رخسار د تورو زلفو   څه پروا لري د کفر د اسلام
په مجنون باندي قلم راغلي نه دي   که حلال ئې په مخ ورشي که حرام
حلال عشق دي په رحمان باندي راغلي   په حلالو کښې مدام وي احترام

و محمود وته نظر کوه مدام   چه غلام کړ خپلي مینې د غلام
د نیکانو مدعا خو نیك عمل وي   ساعت نه گوري که صبح وي که شام
چه د زړه حضور ئې نه وي په نمانځه کښې   پکار نه دي مقتدي وي که امام
چه مجنون غوندي په مینه کښې صادق وي   رحمان وایم په هغه باندي سلام
هم نغمې کاندي هم رقص کا هم خاندي   د رحمان په شعر ترکي د باگرام

زه د یار په درد و غم کښې شادمان یم   لکه گل د پریشانۍ په وقت خندان یم
ته ځما و بې کسۍ ته نظر مه کړه   خداي ساتلي لکه گنج په بیابان یم
لکه ونه د ځنگل په میوه پوره   په ویرانه ویرانۍ کښې آبادان یم
یو ویښته مي د صورت بې عشقه نه دي   څوکیدار په هر نفس د خپل کاروان یم
د وصال مرغه د اوښو دانو راکړ   لکه لعل و در په غاړه د خوبان یم
د کاملي عقیدې له برکته   د دونهي په غاړه ناست شاه جهان یم
روښنائي مي په طلب کښې شوه حاصله   شپه و ورځ لکه آفتاب په لار روان یم
چه صفت د تورو زلفو د آشنا کړم   پلي سر په لویه لار د هندوستان یم
بې مینه مي هیڅ حال د صورت نشته   لکه بې مال و متاعه تش دکان یم
د هوس بلبل ویسا را باندي نه کا   د افلاس په کبل ډکي د خزان یم
دلبرانو وته خاك تر تلي لاندي   د دې نور جهان په سر لکه آسمان یم
چه د یار په دیدن سر و مال ښندمه   خلقو واورئ زه هغه عبدالرحمن یم
په هر دم کښې نوې نوې تماشا کړم   زه رحمان د خداي وکړو وته حیران یم

په ښه خوي له بد خواهانو بې پروا یم   په نرمۍ لکه اوبه د اور سزا یم
و هر چا ته په خپل شکل څرگندیږم   آئینه غوندي بې رویه بې ریا یم

www.pukhto.net

قناعت مي تر خرقې لاندي اطلس دي   پټ د درست جهان بادشاه ظاهر گدا يم
د غنچې په څير په سل ژبو خاموش يم   لکه بوي هسي په پټه خوله گويا يم
په ژړا مي د خپل يار ديدن حاصل کړ   د شبنم په څير له گل سره يکتا ينم
هم په دا سپينو جامو معلوميږم   لکه ابر هم گوهر يم هم دريا يم
دراز عمر مي حاصل شه له راستيه   لکه سرو مدام سبز و تازه پايم
که چا لار د عاشقي ده ورکه کړې   زه رحمان د گمرهانو رهنما يم

که هزار ځله نزدې د زړه په ياد يم   زه چه يار په سترگو وينم نا ښاد يم
که يار سل ځله وعدې د وصال وکا   زه له ډيري تلوسې بې اعتقاد يم
په جفا و په وفا ئې لارغه نه شي   پر حذر د ناز پرور په کړي داد يم
د بې نيازو په نياز څه اميد د کړو دي   زه پرون سلطان خسرو وم نن فرهاد يم
که د يار له لاسه اور را باندي بل وي   لکه شمع مستقيم په خپل استاد يم
بې مينه قراري را باندي زوك دي   شپه او ورځ په حرکت کښي لکه باد يم
که همه عمر مي يار په غيږ کښي ناست وي   زه له غمه به د هجر په فرياد يم
يو زمان مي د زړه مراد مونډلي نه دي   پيدا کړي خداي په اصل کښي نا مراد يم
د وصال په يوه کال مگر بر پاي شم   د هفتې په هجر هسي بې بنياد يم
چه ئې نوره نتيجه نشته بې غمه   حق حيران د عاشقۍ په دهه داد يم
په وصال کښي مي د هجر طمع نه وه   اوس حيران مستحير په دا فساد يم
بې له عشقه چه مي پړي شه د پوزي   گڼه نور له جملگي قيده آزاد يم
که مي پيري که مي پلوري چاره نشته   زه رحمان د ښايسته و خانه زار يم

زه د يار په درد و غم کښي غرقاب خوښ يم   په دا اورکښي يې طاقت و بې تاب خوښ يم
که ډوبيږم په اوبو که په اور سوزم   د سرو شونډو په آتش و په آب خوښ يم
چه د يار د خط و خال نبني په کښې وي   زوړند سر په مطالع د کتاب خوښ يم
تر دا پوچه گفتگو چه ئې زه اورم   په نغمه په ترانه د رباب خوښ يم
د ريا تر ناقبوله عبادته   د ساقي په ميو مست و خراب خوښ يم
چه نه علم نه تسبيح نه تلاوت وي   له دې هسي بيدارۍ زه په خواب خوښ يم
د طوبي د وني سوري مي خوښ نه دي   ستا د مخ په لنبو سوي کباب خوښ يم

www.pukhto.net

خاموشي که هر څو لویه مرتبه ده — زه له یار سره په سوال و جواب خوښ یم
د یار ډیري غمخوارۍ یم عاجز کړي — رحمان ځکه په خوردن د شراب خوښ یم

صبح و شام مي لاس نیولي دي دعا کړم — خواست له خدایه ستا د مهر و د دفا کړم
هیڅ دروغ رښتیا مي نه زده که باور کړې — ستا دپاره هم دروغ و هم رښتیا کړم
واړه نه یې خندول که ژړول کړې — زه پخپله نه خندا کړم نه ژړا کړم
که ته نه یې باري وایه راته څوك دي — زه دا هسي لیوني و مجنون چا کړم
خوب خندا دبیلتانه په زمکه نشته — څه آرام به په دا دشت کربلا کړم
هره ورځ چه مي تیریږي ستا په غم کښي — زه په هره ورځ پوهیږم چه غزا کړم
یو ویښته مي د صورت کوږ شوي نه دي — هسي رنګ دي پټ پنهم په زړه ادا کړم
زړه که یو وي ما خو تا له دي درکړي — مګر نورو لره نور زړونه پیدا کړم
چه مي واغوست سر و پاي د عاشقۍ — زه رحمان دې سروپا بې سروپا کړم

دا ستا درد به په هزار درمان ور نه کړم — دانسته به دغه سود په زیان ور نه کړم
که څوك را کاندي دنیا و عقبیٰ دواړه — عاشقي به دي په این و آن ور نه کړم
که مي چري لاس د ستا په وسه بر شي — دا نعمت به د جنت په خوان ور نه کړم
څو مي تیغ په پهلو نه دي لګیدلي — ستا پهلو به و رقیب آسان ور نه کړم
څو و نه وینمه ستا سترګي که خداي کا — عزرائیل لره به همره ځان ور نه کړم
معشوقه د عاشقانو دین ایمان دي — زه به چا لره خپل دین ایمان ور نه کړم
ستا تر زلفو پوري نوري زلفي څه دي — په خاشاك به د چمن ریحان ور نه کړم
په رحمان د ستا د لبو مي حرام دي — څو د خپلو وینو جام تاوان ور نه کړم

دا یو څه رنګه ژوندون دي نه پوهیږم — خواب و خیال دي که افسون دي نه پوهیږم
جام د میو چه د ځان په وینو مومم — ترو زلال که جګر خون دي نه پوهیږم
د پتنګ او د بلبل تر میان حیران یم — مخ دي اور دي که ګلګون دي نه پوهیږم
په شانه سره دي تار د زلفو بیل شه — که غوڅ شوي مي نارون دي نه پوهیږم
عشق به هسي رنګ مقام باندي قائم کړم — چه وصال دي که بیلتون دي نه پوهیږم
د خپل زړه و علامت وته حیران یم — چه موسیٰ دي که قارون دي نه پوهیږم
د رحمان چهره ئې زیړه تر زعفران کړه — خداي زده عشق دي که طاعون دي نه پوهیږم

www.pukhto.net

بیا دي نوي شراب څښلي دي پوهیږم — په رخسار دي ګل کرلي دي پوهیږم
که هزار ځله لاس سره کړې په نکریزو — تا ځما په وینو وللي دي پوهیږم
معرکه ځما د مراد نه ده نور څه ده — رقیبان چه تا بللي دي پوهیږم
څه حاجت دي چه دي خط په ملا لولم — چه ځما په باب دي کښلي دي پوهیږم
ته خپل جور و جفا څه وایې و ما ته — ما همه واړه لیدلي دي پوهیږم
چه رقیب او تا غوړونه و بله وروړه — ما هغه ساعت ژړلي دي پوهیږم
رقیبان ځکه تیري په رحمان کاندي — چه تا خوا پوري نیولي دي پوهیږم

په لیمه کښې مې مدام — عکس ګرزي د ګلفام
توري سترګې مې ګلګون شوې — په آرزو د ګل اندام
بې د سترګو له خونابه — نه باده لرم نه جام
په طلب د دلارام کښې — ما و نه لیده آرام
زنخدان ئې خداي کوهي کړ — وښوئیږم په هر ګام
که ئې خال د مخ غلام دي — زه غلام یم د غلام
که په عشق کښې ناکام ډیر وي — دا ناکام دي ځما کام
خوښ یم زه په عاشقۍ کښې — که نیک نام یم که بد نام
په یارۍ کښې مې قبول دي — ملامت د خاص و عام
د دعا په عوض غواړم — د خپل یار د خولې دشنام
ترښ کنځلو به ئې ځار کړم — دغه خپل دعا سلام
تلخ ګفتار ئې راته خوښ دي — تر کشمش و تر بادام
هم هغه مې مسیحا دي — چه ئې را کاندي سلام
مخ د یار ماه تمام دي — رحمان ولیده تمام

څو په صبر په جفا د یار کوم — څو به موم د نمر و مخ ته ګرزوم
عاشقي او صبوري سره دروغ دي — زه دا لافي په دروغ څه رنګ وهم
ته و ما ته نصیحت مه کړه ناصحه — زه دا خپل تخم خپل ځان لره کرم
ما خو زده چه مینه اور ده خداي مین کړم — دانسته خپسر وا ورته اچوم
سررشته مي خداي د یار په لاس کښې ورکړم — په هر لور چه مي را کاږي پسي ځم

www.pukhto.net

د آشنا د میني لاس څما ګریوان دي   زه په دا کار کښني هیڅ عذر نلرم
عاشقانو باندي حق د معشوقو دي   حق به ولي په باطله بدلوم
ما چه فرض په خپل ځان کړه د یار مینه   ترو له فرضو غاړه څه رنګ غړوم
دا څه ژوند دي چه یار نه وینم په سترګو   زه رحمان په جهان سترګي غړوم

چه له مرګه بې پروا يې په هر دم   دغه هسي غم دي هير دي په کوم غم
نور همه واړه غمونه به دي هير شي   که يو ځل در باندي راشي دا ماتم
چه زخمي ئې سبا نه مومې په بيعه   مفت مونده شي نن ساعت هغه مرهم
د مرهمو تياري در لره بويه   چه لا نه يې د اجل په تيغ کړم
چه د تن له سرايه درومې توښه واخله   تر دا سراي په هورته سراي نشته محکم
د دې لاري تله څه هسي آسان نه دي   مشکلات دي په هر دم په هر قدم
که دي ويره شي له ظلمه له ستمه   ته هم مه کړه په هيچا باندي ستم
که اميد لرې له رحمه له کرمه   ستا هم بويه په هر چا باندي کرم
له هر چا سره چه کړې هغه نه مومې   د هيڅ تخم ميوه نه درومي برهم
اجر واړه د عمل په اندازه وي   دغه دواړه سره يو دي هم درهم
اوس د ستا رضا نيکي کړې که بدي کړې   نيك و بد دي دواړه کښوي شي په قلم
خداي د رزق په زيرمه مه هيروه کلك شه   تر سړي د سړي رزق دي مقدم
که ګنې چه په حرص سره څه زيات شي   زيات به نه شي د يوې ستني تر سپم
که هزار رنګه تالاش و تردد کړې   د قسمت شوي به نه کړې زيات و کم
ډير هوا و حرص مه کوه خداي ياد کړه   دي کافي دي د عرب و د عجم
په تا فرض عبادت د خپل څښتن دي   نه لښکري خزانې نې ملک و حشم
ټوك روټۍ يوه شړۍ در لره بس ده   نور همه واړه اسراف دي مسلم
له خوراکه غرض قوت لا يموت دي   نه چه غوښي غوړي وريجي يا غنم
له پوشاکه غرض خپسر پټول دي   نه اطلس و سقلات تاج و علم
که حرص در باندي زور شي مرګ ور ياد کړه   دا علاج دي دغه رنځ لرم محکم
د لحد د تاريکۍ علاج به څه کړې   چه ته دلته کښني ويريږي په تورتم
غفلت هيڅ مناسب نه دي د سپين ږيريو   خوب روانه دي په وقت د صبحدم
مار چه سوړي لره ورشي ګوره سم شي   ته د ګور په غاړه راغلې نه شوې سم

www.pukhto.net

خم قامت د دنیا کار کړي عمر واړه   او په دوه رکعته نفلو نه شوې خم
ځان په خوا تر هغه وژاړه که مرد یې   چه په تا باندي ژړا کا نور عالم
نور عالم چه په تا ژاړي انصاف وکړه   بې انصافه ته په څه یې خوښ خورم
که زه نه وایم ته خود سترګي رونې کړه   کور دي خور شه ته چارپا یې که آدم
اې رحمانه لکه ته چه په خداي ګرم یې   بل به نه وي په جهان کښي هسي ګرم

که په سر د هغه یار له لاسه سنګ خورم   خداي دي نه کا چه به بله خوا ته څنګ خورم
عاشقي او ننګ و نام دي سره لري   څو به عمر واړه غم د نام و ننګ خورم
خداي و ما وته شیرین کړه تر شکرو   که د یار له لاسه غشي د خدنګ خورم
د آشنا د بیلتانه په کار و بار کښي   همیشه په تندي توره د فرنګ خورم
نوکري د معشوقو کوم په عشق کښي   مهینه د بهلول نه د اورنګ خورم
شین لوګي مي په سر چتر دونهه تخت دي   ګرد غبار د خپل دولت لکه ملنګ خورم
هم په دا چه له خودۍ شمه بې خوري   د هجران په غم کښي لپي لپي بنګ خورم
لکه څوك چه نعمتونه د دنیا خوري   زه د یار د کوڅې خاوري په دا رنګ خورم
واړه زهر شي ځما تر ستوني درومي   بې له یاره که همه لا چي لونګ خورم
زه رحمان به څو ژوندی په دنیا پایم   چه په بلو لنبو څرخ لکه پتنګ خورم

www.pukhto.net

ن

هسي تيز درومي دوران — ګويا برق دي درخشان
د آسيا په څير ګردش کا — په زمين باندي آسمان
ککري دي د سړيو — چه ووړيږي تر دا ميان
پيدا کيږي فنا کيږي — نه ئې حد شته نه پايان
نه ئې حد و نه پايان شته — نه ئې سر شته په سامان
ځني ډول وهي ښادي کا — ځني ويرکا د خپل ځان
ځني شمع غوندي ژاړي — ځني ګل غوندي خندان
که يې ګورې يو ګلزار دي — که ئې ګورې يو بيابان
يوه هسي تماشا ده — چه ئې هيڅ نشته بيان
کيفيت ئې مونده نه شي — په دليل و په برهان
چه ئې کومه خوا رفتن دي — يا ئې چرته دي مکان
خداي خبر دي په دا علم — هيڅ خبر نه دي رحمان

ډير ياران وو د ګل خان و جمال خان — پکار نه شه يو په وقت د زارستان
د همه واړو يارنو مخ دي تور شي — که به څوك و بله ياري کا په دا شان
چه يو يار په سوري پروت وي بل په اورکښي — و هغو ته به څوك څه وائي ياران
هيڅ تعريف مي په دا ژبه وايه نه شي — صد رحمت شه په ياري د ګل خان
تر دا پورته د ياري شرطونه څه وي — چه په اورکښي دواړه وسوزي يکسان
چه له آله له اولاده سره وسول — خداي دي نه کا څوك دا هسي مظلومان
چه په اورکښي يو د بل دپاره سوزي — ما ليدلي نه وو هسي مخلصان
څه رنګ شوخ و هغه اور و هغه خلق — چه ئې مړ نه کړ د اوښو په باران
الغياث دي الغياث دي الغياث دي — چه انسان کا هسي ظلم په انسان
د نمرود چاري مي وليدې په سترګو — چه ئې اچول و اور ته نبيان
هم دې زمکي هم آسمان ته تعجب کړم — چه نه زمکه په نارو شوه نه آسمان
هم دې لويو لويو غرونو ته حيران يم — چه ونه لوښته له ويخه سر غلطان
له دې خپله سپيه نفسه مي زړه بد شه — چه اوبه څکي يا خواړه خوري په جهان
عالم وايي چه قيامت به په جمعه وي — وليد ما په يکشنبه په دا دوران

www.pukhto.net

هزار حیف دي چه دا هسي رنګه چاري   واقع کیږي د دنیا په سود و زیان
په عیسیٰ و په دجال کښي ګناه نشته   دا مکرونه دي د نفس و د شیطان
عزیزان ئې څپله ووژل پخپله   دا همه واړه تقدیر دي د سجان
هسي نه چه دا ئې وکړه نور به نه کړي   چه ئې زړه شي هغه کاندي بادشاهان
شاه عالم اعظم وګوره چه ئې سخا کړ   په خونونو واړه ملك د هندوستان
و دارا و اورنګ زیب وته حیران شم   چه ئې څه چاري واقع شولې تر میان
د حسن حسین غزا دي څوك په زړه کا   چه همه واړه په تیغ شو شهیدان
د دوي غوښي اوښو وینو رغړولې   بې حسابه هسي خلق شه طوفان
هر چه اهل د دنیا دي حال ئې دا دي   که سړی دي که پیری دي که حیوان
آدم زاد په زمکه یو بل سره وژني   په دریاب کښي وبله غوښي خوري ماهیان
لکه غوښي چه ماهیان خوري په دریاب کښي   په هوا کښي هم دغه کاندي مرغان
خزنده و پرنده دي د دې دهر   همه واړه یو تر بل مشت و ګریبان
مرداري د دې دنیا خو هم دغه ده   ځکه بیرته ځني ګرزي درویشان
مکاري د زمانې څه همره نه ده   چه رحمان ئې چا ته وکاندي بیان

دنیا دار د دنیا کار کا زه د دین   خوانین ځما په ملك دي خوشه چین
هیڅ کم نه دي تر سپین مخ د دلبرانو   نلکه ښه دي ځما شعر نمکین
مراد له تورو سپینو واړه دلبري ده   موقوف نه دي دغه کار په تور و سپین
مرتبه د سلیمان چه چا له ورشي   هیڅ پوره نیمګړي نه دي پر نګین
چه رنګین رنګین مضمون پرې ښکلي نه وي   څه پکار دي د بیاض ورق رنګین
خوند په خوله دي نه په څکه نه په خواړه دي   آب و خور که د چا تلخ وي که شیرین
غرض خوب دي که په خس وي که په خاوره   څه حاجت دي په بستر و په بالین
مصریِ توره هم په بد غلاف کښي زنګ شي   خداي څوك مه کړه د بدانو همنشین
څه عجب که په ورځ مهر په شپه ماه شي   د رحمان آشنا چنان دي هم چنین

چرته د یار شونډې چرته غم د دل و جان   چرته کتي لال و چرته لعل د بدخشان
پاك ومنزه دي عشق د نفس له خاصیه   چرته چاه د ګیډې چرته چاه د زنخدان
لږ تفاوت نه دي د رندیِ د زاهدیِ   چرته زلمي جونه چرته کونډې یتیمان

www.pukhto.net

وارہ بې وقوف دي چه څوك دين په دنيا پلوري　　چرته پنځه ورځي چرته عمر جاودان
ځار شه د هوا و حرص خيال تر قناعت　　چرته ملك د مصر چرته ده د غلامان
نه شي د خانانو د ملنگو سره كلي　　چرته عزيز خان چرته ملنگ عبدالرحمن

كه پخوا تر آشنايۍ وي بيلتون　　ما به نه وُّ له چا كړي پيوستون
چه مي يار په سترگو وليد ما گمان كړ　　چه هم دا ساعت مي بيا مودنده ژوندون
په نيمگړي داد خبر د فلك نه وم　　چه به بيا شي په ستنه را څخه ستون
نن ساعت چه له دې حاله خبردار شوم　　سكه تر نن ورځي بهتره وه پرون
هر زحمت چه په ما راشي شكرانه كړم　　عاشقۍ تر هسي حده كړم زبون
اوس كه لاس زه و بله مړم هيڅ سود نه كا　　هغه چاره چه له لاسه شوه بيرون
لكه نمر په څلورم آسمان ځليږي　　محبت ئې له حجابه كړم بيرون
چا چه ښه له ښه مخه را كوله　　اوس دي سور په نيلي گرزي د گردون
په دا هسي حال كښي څه رنگ صبوري شي　　چه دښمن دي كامراني كا ته محزون
كه په صبر سره تور كاڼي لعل كيږي　　لعل ئې مه كړه په دا هسي جگر خون
د دنيا هوس په ما باندي حرام شه　　د هوسۍ هسي كړم شپه په ميرتون
دريغه يو ځله هغه ځما په حال شوي　　چه و ما ته لولوي صبر و سكون
و رحمان ته ځان هغه گړۍ آسمان شي　　چه د ستا په غم كښي ناست وي سر نگون

كه ترې ولوښته شاهان و سلطانان　　هيڅ نيمگړي په چا نه شه دا جهان
كه هزار هزار فنا شي په يو دم كښي　　بيا پيدا شي په يو دم كښي هزاران
د رفتن د آمدن حساب ئې نشته　　لكه بحر چه بهيږي بې پايان
يو د بل په غم نه نرم وي نه گرم　　هم د هغه زده چه ور ئې شي په ځان
پيغمبر غوندي صاحب تر دنيا تير شه　　دا دنيا ويرانه نه شوه په هجران
چه دا هسي عالم لاندي شه تر خاورو　　د چا ياد دي ما و تا غوندي سگان
كه غلبيل كړم د تمامي دنيا خاوري　　بيا به نه مومم دارا و شاه جهان
بوي د نام و نشان ئې پاتي نه شه　　چه دعوی ئې كړه د نام و د نشان
كه دروغ وايم ته ورشه نظر وكړه　　د خيل پلار و د نيكه په گورستان
چه ئې ته په دواړو سترگو ښكلولې　　گوره څه شوې هغه خولې هغه لبان

www.pukhto.net

چه مدام ئې په قربان قربان بللې اوس دي غېږ در باندي وکا چه قربان
د رحمان و سوزان شعر ته حيران يم چه ئې اور بل شوي نه دي په ديوان

فراموش مي کړ د ستا په مينه ځان ځان لا څه دي بلکه عمر جاودان
لکه زه چه ستا د در په خاورو خوښ يم همره عيش و طرب نه لري شاهان
لکه زه چه ستا د غم پنډونه اخلم همره پنډ اخيستي نه شي پهلوان
هسي بې سر و سامان يم ستا په عشق کښي چه آگاه نه يم په سر و په سامان
هسي بې شرابو مست يم ستا په مينه چه خبر نه يم له زمکي له آسمان
دا به څه رنگ شي چه ته د کال وعده کړې په ما نه تيرېږي بې تا يو زمان
تمامي عمر د ستا په طلب ورك يم لټوم دي په هر ښهر په بيابان
که له دره ئې شړې که ئې پرېږدې ته ډير مين دي ستا په مخ عبدالرحمٰن

ته چه هسي گاه يې ترش گاه يې خندان له عاشق سره کينه کړې که احسان
له احواله دي چا نه زده چه به څکړي کله جور کله لطف کړې عيان
رنځ راحت د عاشقانو واړه ته يې دا دروغ دي چه وصال دي يا هجران
هغه شونډي چه خوږې دي تر شکرو له ښکنځلو ئې عار نه کا عاشقان
رجوعات د ښايسته و چا ته نه وي هر گز نه وي سرکوزي د سروشان
دغه هسي رنگ ښايست لکه چه ستا دي نشته دا رنگه ښايست د هيڅ انسان
کست تر هسي حده ولي کړې گل رخه چه له ډيره نازه وژنې عاشقان
و هر چا وته چه ستا قوت رسيږي هلته نه رسي قوت د درست جهان
ستا له جوره زهره نه لري چه آه کا که کشور د عاشقانو شي ويران
خوار حيران لکه عاشق دي ستا له دره خداي دي هيڅوک هسي نه کا خوار حيران
لکه ډير وايي د وصل راحتونه دغه هسي د فرقت دي سخت زندان
د رخسار نښي دي واړه د خورشيد دي چه ئې درست جهان له نوره دي روښان
له هوسه دي هر گل کره خندا شوه چه ئې وليد ستا د حسن گلستان
کله وي چه نصيحت کاندي عاشق ته که له حسنه دي آگاه شي زاهدان
رنگ روي دي لري رنگ د سرو گلونو توري څڼي دي ښاخونه د ريحان
سياهي د نوي خط دي هسي زيب کا لکه ښکلي واړه توري د قرآن
و کوهي ته چه لغزش کاکل خطر وي کل خيرت دي کوهي ستا د زنخدان

www.pukhto.net

که د درو تجلي ده ډېره ډېره — در تاریك شي چه ظاهر شي ستا دندان
ته سلطان د ښایسته و يې دلبره — دا نور واړه ښایسته دي نوکران
که دا نور ښایسته ستوري ویل کېږي — ته خو رشید غوندي صورت لرې روښان
له هر چا چه اوریده شي دغه وایي — چه ښایست دي زړه نه لري نقصان
در و لعل شو ویل د رحمان څکه — چه د ستا د لعلو شونډو شه گویان

څو به شمیرم زه غمونه د هجران — همره ډېر دي لکه ریگ د بیابان
د سړي د دښمنۍ طاقت مي نه وه — خداي را پیښه دښمني کړه د اسمان
لکه څوك چه د اوښ بار په میږي کیږدي — هسي زه یم په خپل غم پوري ناتوان
لکه اور د بیلتانه چه په ما اوري — چا لیدلي کښه اور دي په دا شان
د یار غم به مي هغه سړي په شمار کړي — چه شمیرلي ئې ویښته وي د خپل ځان
که څوك وایي حال دي څه دي په هجران کښي — په خاطر دي تصور کړي دوزخیان
نا قرار روح مي د یار په هوا والوت — تش صورت مي په ځاي پاتي شه حیران
د یار دم مي زړه په غېږ سترگو یووړ — لکه بت چه په دیوال کښي شي حیران
ما وې زړه د مومن عرش دي خبر نه وم — چه به عشق ځما دا عرش کاندي ویران
عاشقۍ ئې تر هغه حده بې هوښ کړم — چه نه هوښ لرم نه سر و نه سامان
لور په لور ئې د تهمت په غونډو ویشت شم — ملامت را باندي وایي درست جهان
چه دا حال ورباندي نه وي ورغلي — په ویل به څه گروهیږي د رحمان

ورکه عاشقي شه هم ئې نوم هم ئې نشان — زه ئې هسي خوار کړم لکه خاك د بیابان
زه د عشق په کار کښي تیر تر سره هم له مال یم — دریغه که په سر مي دا مشکل کا خداي آسان
کښیوتم د عشق په آدم خورو گردابونه — نه په وړاندي تلي شم نه په بیرته گریزان
رنځ د عاشقۍ چه زه ظاهر کړم و طبیب ته — هیڅ ویلي نه شي طبیبان و حکیمان
راشه عاشقي مه کړه رحمانه او که نه وي — تل په اور به ناست ئې که پادشاه ئې د جهان

خان سلطان د دې جهان — آخر درومي خوار حیران
د قضا په خپل ترلي — په مثال د بندیوان
شیرین ځان ور څخه درومي — نه ئې زور شي نه ئې توان
که ښندي مال و ملك واړه — هیڅ رنگ نه مومي امان

www.pukhto.net

نه ئې مل نه ئې حامي وي　　درد ئې ورشي په خپل ځان
در مانده وته ولاړ وي　　وزیران و وکیلان
هیڅ دارو کولي نشي　　کوزکوزګوري حکیمان
بادشاهي ئې پاتې کیږي　　زړه ئې چوي په ډیر ارمان
چه ئې روح له تنه بیل شي　　نور پرې ژاړی فرزندان
یو ساعت وربانـدي ژاړي　　آخر صبر کړي خواران
بیا ئې غسل لره واخلي　　په تخته باندي عریان
په جامو ئې خوشحالیږي　　مرده شو او غاسلان
چه له قبره ئې بازګشت شي　　مال ئې یوسي وارثان
په مسند ئې دعوي کاندي　　هم دوستان هم دښمنان
سهیلي ئې تالا کاندي　　هغه خپل مصاحیان
نام نشان ئې هسي ورك شي　　لکه عین بې نشان
نه ئې نقش پاتې کیږي　　نه ئې اسم په جهان
دا دنیا آب روان ده　　نه شي نقش په آب روان
که هزار رنګ آبادي کا　　نهایت خانه ویران
لکه باد هسي به تیر شي　　هغه دور هغه دوران
دا بیان دور و دراز دي　　کوته قطع کړ رحمان

www.pukhto.net

و

که نظر کا څوک په کار د درویشانو خود به ووینې وقار د درویشانو
په دغه لاري به ورشي خداي رسول ته که څوک یون کاندي په لار د درویشانو
هر گفتار به ئې د خداي په در قبول وي چه قبول ئې کړ گفتار د درویشانو
هسي گرم بازار بل په جهان نشته لکه گرم دي بازار د درویشانو
په یوه قدم تر عرشه پوري رسي ما لیدلي دي رفتار د درویشانو
همره خلق ئې زیارت کا پس له مرگه چه بازار وي په مزار د درویشانو
پادشاهان د دې دنیا واړه پراته دي لکه خاوري په دربار د درویشانو
هر بهار لره خزان په جهان شته دي خزان نه لري بهار د درویشانو
د جنت د باغ گلونه به ئې هیر شي که څوک ووینې گلزار د درویشانو
چه دنیا ئې کړه د خداي د پاره ترکه صد رحمت شه په روزگار د درویشانو
د قارون و حال ته گوره حال ئې څه شه راشه مه کوه انکار د درویشانو
په هر چا چه د غضب لنده کا ښخه خطا نه درومي گذار د درویشانو
درست دیوان د رحمان څار تر دا غزل شه چه بیان ئې کړ کردار د درویشانو

اوښې نه لري حساب څما د سترگو بې حسابه شه سیلاب څما د سترگو
سیاهي مي همه واړه سفیدي شوه هسي پریولی شي کتاب څما د سترگو
که مي سره دي که مي سپین دي که مي تور دي اوښو یووړ هر اسباب څما د سترگو
چه رخسار د هغه یار را څخه پټ شي حبطه شي آب و تاب څما د سترگو
چه گداز ئې په دا گرمو اوښو نه شه مگر گاڼي دي حباب څما د سترگو
چه مي نقش په زړه سرې شونډې د یار شوې کان د لعلو شه گرداب څما د سترگو
که نور خلق د آفتاب په رڼا زیست کا مخ د ترکو دي آفتاب څما د سترگو
ما ئې خیال لره ابلق د سترگو زین کړ قدم نه ږدي په رکاب څما د سترگو
لکه تښتي وحشیان له مردمانو هسي وتښتیده خواب څما د سترگو
ما رحمان چه سترگې روني په خپل یار کړې اوس محال دي اجتناب څما د سترگو

www.pukhto.net

هیڅوک مه شه گرفتار د تورو زلفو مه اسیر شه په کفار د تور زلفو
هم په شان د تورو زلفو به پریشان وي هر چه کاندی انتظار د تورو زلفو
د محشر عالم به کله په قرار وي څوک به څه غواړي قرار د تورو زلفو
څو ئې صبح د قیامت دمیده نه شي ورځ به نه شي شب تار د تورو زلفو
مگر شمع د سپین مخ شي باندی بله گنې نشته نور انوار د تورو زلفو
تار په تار کا د عاشق د خاطر خونه چه حلقه شي تار په تار د تورو زلفو
چه تمام جهان ئې نښتي دي په دم کښې څوک به څه کاندي انکار د تورو زلفو
زه له کوم یوه کمنده سر وکاږم کمندونه دي هزار د تورو زلفو
په تندی د محتسب کا درّه ما ته چه پرې راشی درّه دار د تورو زلفو
همره زړونه ئې پیلي په هر تار دي چه تسبیح کړ خداي زنار د تورو زلفو
ملك د هند و د حبش ئې واړه زیر کړ چه پیدا شه شهریار د تورو زلفو
ښامارانو غوندي گرزي په گنجونو نشي هیڅ په زړه کښې ډار د تورو زلفو
که به بل مار چیچل په لاسو یا په پښو کا په زړه خوله لگوي مار د تورو زلفو
د رحمان تر قلم مښك و عنبر اوري چه آغاز ئې کړ اشعار د تورو زلفو

که هر څو په صحرا سر شوم هم په کلیو بیا مي نه موند هیڅ خبر د هغه تللیو
خداي زده کومه خوا ته لاړل حال ئې څه شه خبر نه یم د گړنگ له پریوتلیو
له دې غمه مي زړه چوي که څوك خبر وي لږ په ما هم خبر وکړئ خداي ساتلیو
پس له دې به چرته درومي ځاي مو کوم دي راته وائي د دنیا په سرای راغلیو
گوندی ستاسو په مخ زه پسندیده شم لاس د خداي ورته ونسی پسندلیو
خبر نه یم چه په باب مي کښلی څه دي زه رحمان په اندیشه یم له دې ښکلیو

تور لیمه مي د فراق په ژړا سپین شو دوباره د زړه په وینو کښې رنگین شو
ما وې زه به لا دیدن کړم د یارانو خبر نه وم چه یاران په کوچ تعیین شو
چا پتنگ غوندي ځان واچاوه و اور ته څوك ژوندي لکه بلبل په آتشین شو
د مرده ؤ ته د مرگ خوارئ شوې پیښې او ژوندی په زندگئ کښې اندوهگین شو
د قضا سپاهیانو هسي لاس په تاخت کړ چه پایمال هزار خسرو هزار شیرین شو
چه قدم ئې په آسمان ایښود له نازه هغه هسی ناز پرور زیر زمین شو

www.pukhto.net

چه مدام ئې د سنجاب د پاسه خوب کړ اوس په زمکه بې بستر و بې بالين شو
د رحمان خاطر به ولي پريشان نه وي چه پريشان ور څخه جمع همنشين شو

تا چه رنگ و ميو ورکړ د لبانو اور دي پوري کړ په کور د مي خورانو
چه دي جوړه کړه لنده د کږو وروځو خو به ښکار کړې په حرم د غزالانو
چه دي اسم د زنځير په زلفو کښيښود معطر دي کړ دماغ د ديوانگانو
په رخسار چه دي د خط غبار ځرگند شه سر بلنده شوه فرقه د خاکسارانو
کاږه غشي واړه بيرته ځي له نښي زه آزار کړم ستا گړو گړو مژگانو
چه ځما د يار تر مينځه جدايي کا کاڼي پريوتي په خونه د بدانو
که مي چري خواست د خداي په در قبليږي سوال به زه د عمر کړم د مهوشانو
سور پيزوان دي په سرو شونډو هسي زيب کا لکه جيم په قلم ښکلي کاتبانو
د سرو ټيك دي شهزاده په جبين پروت دي شينکی خال دي محاصل په بنديوانو
دواړه ليچي دي وکښلی مصری توري در پوهيږم سر به پريکړي د خوارانو
ستا له غمه په ځان زړه د رحمان سوزي لکه شمع په زيارت د شهيدانو

چه کوټلي دي په تيغ ستا د چشمانو سر حلقه دي د جمله ؤ شهيدانو
ستا وصال د سر پريکړيو دي دلبره ژوندی نه مومي جنت بې مردگانو
د پيری سوری عاقل لره ضرر دي دا مقام دي د سر تور د ديوانگانو
په سرپوښ محل کښي نور د آفتاب نه وي دا دولت دي نازل شوي په ډاگيانو
هم په دا ځما له سترگو ويني څاځي چه دي نقش په کښي رنگ دي د لبانو
مشکين خال دي په سرو لبو هسي زيب کا لکه مهر په مخزن د در مرجانو
ما سوی له ياره هر چه دي رحمانه واړه کفر دي په دين د عاشقانو

هر ساعت ځما د غوږ په تاوولو د فلك لاسونه شنه شو تر څنگلو
همره غم د بيلتانه را باندي راغي چه حساب ئې نه په خوله شي نه په کښلو
هغه سترگي چه نرگس و هم بادام دي تيرې توري دي ځما په قتلولو
هغه شونډي چه شيريني دي تر قندو ما هيڅ فيض ځني بيا نه موند بې ښکنځلو
دا کاږه کاږه باڼه او کږې وروځي نور څه نه کا بې کږو کږو وهلو
په شپه نوکی د عاشق په وينو سرې کا سبا پوري کا نکريزي په منگلو

www.pukhto.net

دا ځما د قاتل لاس دي نه پوهیږم که تر باغ وتلي ښاخ دي د سرو گلو
دریغه مرگ ئې په دنیا کښې نیمه خوا شوي ښایسته عنچې ئې پرې یستې د گلو
هسې بند شه په کمند د تورو زلفو چه حیران یم د رحمان په خلاصولو

Pukhto.Net
پښتو
www.pukhto.net

۵

د دلبرو په درگاه   نه حرمت لرم نه جاه
غوځوي مي د زړه ولي   د چشمانو په نگاه
همره قدر مي هم نشته   لکه قدر د گیاه
هیڅ خبر له ځانه نه یم   چه ئې څه لرم گناه
یو نظر را باندې نه کا   از برای عندالله
که له غمه ئې سر پټ کړم   بل سر نه لرم پناه
د رحمان په څیر دی نه شي   حال احوال د چا تباه

چه ئې ولیده ستا حسن بې حسابه   له دې قصده تاو پیدا شه له آفتابه
په آرزو دي د نرکس سترگي څلور شوې   غنچه سره د زړه په وینو شوه غرقابه
ستا په غم مي سترغلي سرې سرې ناغې شوې   یا خیمې دي سیاه پوشی سره طنابه
که دي زلفي په مخ پیچ و تاب شوې ښائي   وینبته څه طاقت لري د اور له تابه
زه چه خداي د ستا د غم سره آشنا کړم   خوشحالي مي نور نایابه شوه نایابه
سترغلي مي د فراق په ژړا سره شول   د سبزې اثر ئې پاڅیده له آبه
ماه خورشید دي په ښایست پوري شرمیږي   ځکه مخ فنا کوي تر کوه قابه
زه دي پیژنم په اصل کښې خاکي یې   ځان به څو څنډې په گوته له ترابه
څو دي خیال د آشنا گرزي په لیمه کښې   خبر زده کړه ته د اوښو له سیلابه
د رحمان به بخت هاله له خوبه ویښ شي   که ته سترگې ورته پورته کړې له خوابه

ته شهـا یې شکر لبه   گل رخساره سیم غبغبه
په نادرو کښې نادره   په عجبو کښې عجبه
په جمله ؤ معشوقو کښې   بوالعجب یې منتخبه
بې زیوره ښایسته یې   بې ترتیبه مرتبه
دغه داد د الهي دي   بې تلاشه بې طلبه
آب حیات چه حیات موند بیا   ستا د شونډو له سببه
مخ دي سپین تر سپین سبا دي   زلفي توري تر تور شبه
ستا د مخ عرق دانه ؤ   زینت رانیوله کوکبه

www.pukhto.net

د ښایست مخي دي نشته — تر مشرقه تر مغربه
د وصال مونده دي گران دي — مگر فضل شي له ربه
چه د رب فضل پرې وشي — هغه خلاص شي له غضبه
دا دولت د خداي په داد دي — مونده نه شي له نسبه
عشق څه هسي علم نه دي — چه حاصل شي له مکتبه
مکتب حال د مذهب وايي — عشق سوی دي له مذهبه
د عاشق مذهب هم دا دي — چه دم نه وي بې مطلبه
ستا د حسن په صفت کښې — رحمان گنگ شه له ادبه

په هر زړه چه د یار مینه شي غالبه — بله مینه ئې هیڅ نه وي مناسبه
نوری واړه مرتبې به روته هیڅ شي — که خبر شي څوك له هسو مراتبه
لیاقت ئې هر وگړي څخه نشته — عاشقي یوه پایه ده عجائبه
د طلب له کوتاهۍ نه ویره وکړه — که هر څو دي لار کوتاهه ده طالبه
عشق ځرگند خزانه ده خوار هغه شه — چه ځرگنده خزانه شوه ترې غائبه
غوره خط د مهرویانو تر خط نشته — که هزار رنگ کتابونه کړې کاتبه
هیڅ ئې مه پوښته له فرضو له واجبو — په هغو چه عاشقي کړه خداي واجبه
عاشقان تر سرو و ماله یار ته تیر دي — خداي دي دا طایفه نه کاندي کاذبه
زه رحمان د خپل صاحب په رضا زیست کړم — څه پکار دي دا بنده بې خپل صاحبه

ورځ دي تیره په شومي کړه شپه له خوابه — خداي به کله یادوې خانه خرابه
په شتاب شتاب دي تله دي که پوهیږې — غافل مه شه د دې عمر له شتابه
دلته دم و قدم دواړه په حساب دي — پل غلط د لاري مه ږده بې حسابه
راستولي خداي حساب دي په کتاب کښې — خبر زده کړه له حسابه له کتابه
ته و خپلو نیکو بد وته نظر کړه — چه بدي دي څو تیري کړي له ثوابه
په هغه جهان به څنگه ځواب وکړې — چه پدې جهان عاجز یې له ځوابه
عاقبت به تورو خاورو لره درومې — ځان به څو ځنډې په گوتو له ترابه
د کاغذ په کښتۍ سیل به کړې تر کومه — دا کښتۍ به دي مرگي کاندي غرقابه
چه آفتاب یوه نیزه شي بیا به څه کړې — اوس چه سوري له ور تښتې له آفتابه
په آزار د چا راضي مه شه رحمانه — که خلاصي په قیامت غواړې له عذابه

www.pukhto.net

په ورځ ناست ئې بې مطلبه　　په شپه خوب کړې بې ادبه
لاس دي وخاته له دواړو　　هم له روزه هم له شبه
نه دلې شوې نه هروې شوې　　تر مینځ ډوب شوې مذبذبه
عبادت دي په ریا شه　　په مذهب کښې بد مذهبه
مدام بند یې په سبب کښې　　بې خبر له مسببه
واړه تشي شلونبې شازې　　خبر نه شوې له مطلبه
ته اوده وربانديسور یې　　آس دي یونکا بې جلبه
تن دي تش په وره وسه　　آس دي داغ کړ بې منصبه
د راکب چه واك پردی شي　　سود ئې څه وي له مرکبه
له ژوندیو سره ناست یې　　له مرده ؤ مرکبه
هلک لوي شوې په اوبو کښې　　اوبه نه پېژنې کبه
لکه کانې یا کودري　　په دریاب کښې تشنه لبه
نا آگاه ځان آگاه بولې　　دا خبره ده عجبه
مراد له زهده معرفت دي　　نه تش ځان وژل اقربه
د رحمان شراب له عشقه　　نه انگور نه له عنبه

تا چه په دا تورو سترگو وکاته و ما ته　　زړه دي ځما تور کړ له دې نوره مخلوقاته
ما خو چه ته ولیدې هغه ساعت مي ووې　　نوره به مي مینه د زړه نه شي له تا ماته
شیخ و زاهدان چه نصیحت وایي و ما ته　　نه دي خبر شوی ستا د مخ له محسنا ته
څه شوه که زه انگشت نما شوم ستا په مینه　　لا تر ما نه خوښ یې و قاضی ته هم ملا ته
مرم په دا چه ما له تا جار باسي هغه خلق　　بیا دي په دیدن تر ما وړنبي در زغلي خوا ته
زه رحمان چه یار ووینم وایم خدایه خیر کړې　　گټه ښاپیرۍ ده د بنی آدم له ذاته

که د عقل څه اثر لرې و سر ته　　لاس په سر مه شه د هر گیدي و در ته
په نظر د هغو خاوري سره زر کیږي　　هر چه نه لري نظر و سیم و زر ته
بې منته جام د زهرو ښه ښبلي دي　　نه هغه چه منت بار شي و کوثر ته
د یوسف له جاله زده کړه دغه پسه　　وایه حال د زمانې و برادر ته
دې فلك و چا ته هیڅ بخښلي نه دي　　چه ئې نه دي راپیرو دي ځیني بیرته
د خروار دعوه ئې وگڼه ممکنه　　که رتۍ یا جو دانه به ئې وي درته

www.pukhto.net

که له خدایه دي خلقو وته مخ شي — له فردوسه به دي مخ شي و سقر ته
همیشه به در په در گرزي رټلي — د استوګنې ځاي به بیا مومي چرته
د دې سست بدن منت په رحمان باندي — چه له خپله دره تلي نه شي بل درته

چه نظر کړم د خوبانو و رخسار ته — آئینه غوندي حیران شم و دې کار ته
له دهشته ئې ریبار پوښتیدی نه شم — خداي زده څه به ئې ویلي وي ریبار ته
خلوتیان لکه برده په کښې خرڅیږي — غبږ ئې نه خیژي د حسن و بازار ته
ته چه ما پوښتې د یار له حقیقته — څوک د یار خبري کاندي و اغیار ته
درد و غم د عاشقۍ څه همره نه دي — چه ئې عقل د چا رسي و مقدار ته
زه و یار چه خپل غمونه سره شمار کړو — یار و ما ته حیرانیږي زه و یار ته
رحمان هسي وزګار چري دي له عشقه — چه غوږ ونیسي ناصح غوندي وزګار ته

ما د دهر غم وهلي دي په لته — د پیالې د صراحی له برکته
که اوبه دي د حیاتو په تور تم کښې — ساده رویو و ما راکړې بې ظلمته
هغه یار چه و ما جام د میو راکړ — د دښنو ویني مي وڅښې بې شدته
بې خودۍ ئې د دنیا له غمه خلاص کړم — لا مي بیا مونده بیرون له شش جهته
د دښمن په دښمنۍ می خندا کیږي — لکه شمع د مقراض له خصومته
بې خیري مي کل په خیر ده شمیرلې — د زمری په خوله کښې ناست یم فراغته
مړ بهتر دي تر هغه چه څوک بې پت وي — په یارۍ کښې دي خداي نه کا بې پته
داستۍ چه په اور سوزي مراد یې دا دي — زه په اور کښې سوې ښه یم نه بې پته
خداي هاله د سړي یاد شي چه درد مند شي — کمه نه ده دردمندي تر عبادته
زه رحمان په سل حلقو د زلفو بند یم — لا د پاسه سور پیزوان شه بله نته

ستا په مخ کښې چه حساب د جمال نشته — ځکه ما څخه د صبر مجال نشته
ته د سر و د مال ویره په ما مه کړه — ویره ما څخه د سر و د مال نشته
زه په دا سبب له ویري سره ریږدم — چه ستا ویره کښې ثواب دي وبال نشته
که وعده د یوې چارې یو ساعت کړې — د هغې چارې امید مي په کال نشته
د شهید و حال ته ګوره حال ئې څه دي — بې تا هسي ځما حال دي بل حال نشته
روشنائي مي د چشمانو ستا دیدن دي — په دا کور کښې بل څراغ و مشال نشته

www.pukhto.net

په جويبار ځما د سترګو سرو ته يې   په دا نهر باندی بل څه نهال نشته
مخ دي بې خط و بې خاله هسي زيب کا   چه ئې هيڅ حاجت په خط و په حال نشته
مخامخ که راته وګورې دلبره   په کاته کښې دي ثواب دي وبال نشته
د آفتاب په مخ کښې هره ورځ زوال دي   ستا د حسن په آفتاب کښې زوال نشته
ستا په يادو کښې رحمان هسي مشغول دي   چه په زړه کښې ئې هيڅ غم د وصال نشته

مخ ته دي نمر وايم زلفي تار تار نشته   سرو که ستا قد بولم د سرو يون رفتار نشته
هر څوك چه د ستا و آتشين رخسار ته ګل وايی   پوچ وايی د اور په مخ کښې وقر د ګلزار نشته
زلفي دي ناحقه خلق بولي په سنبل ضمه   ولي چه له مښکو سره هيڅ د ګياه کار نشته
ما چه غښ په غوږ و ستا د در د سپيو واوريد   هسي رنګ بلبله په چمن کښې په ګفتار نشته
ستا ديدن هغه کا چه ئې سر په تنه پاس نه وي   ولي چه د سر د ښښتن جور وته لار نشته
يار به د رقيب په لوري خداي نه کا رحمانه سم   ولي چه د سپيو فرشتو سره څه کار نشته

تا خو زده ځما د زړه له احتياجه   نور مې څه پوښتې چه څه غواړې محتاجه
د طالب د مطلوب راز به ما در وښود   که ته نه وې خبر دار له دې رواجه
يار که يار ته حال په خوله نه وايي څه شو   و حکيم ته پټ څرګند وي له مزاجه
که ځما له حاله ما پوښتې حال دا دي   چه بې تا مي ورځ تياره ده شب داجه
آشنائي به ما په کوم قوت کوله   که خبر وي ستا د هجر له تاراجه
که په سولو کښې يو خواست د چا قبليږی   خداي دي هيڅوك رنځور نه کا بې علاجه
په رحمان بلا پسې که زهريږي   ته مشغول اوسې له خپله تخت و تاجه

چه خبر شوم د ساقی د جام له راحه   لکه مړي ملاقي شوم له ارواحه
زه چه زلفي د يار ووينم په خوب کښې   په شپه مښك راباندي تر صباحه
سبا زيري د وصال په مهجور کاندی   د هيواد خبر موندي شي له سياحه
که روا کا خون خوردن د عاشقانو   څوك وتی شي د خوبانو له صلاحه
هر ساقي چه جام د عشق لري په لاس کښې   دا پياله ئې په مستانو ده مباحه
مخ که بې ميني څوك ستايي ستايه نشي   د ممدوح له قدره چا زده بې مداحه
د دنيا ناوې په عقد کښې دين غواړي   ای رحمانه ځان ئې ژغوره له نکاحه

www.pukhto.net

ولي تللي يې له ما مدامم په څه؟ ترهيدلی يې هر صبح و شام په څه؟
زه هر صبح و شام دعا کوم و تا ته ته و ما ته کوې دشنام په څه؟
هميشه لکه وحشي په وحشت گرزې يو ساعت را سره نه يې رام په څه؟
هميشه را ځخه دروميې په وړاندي لکه عمر بيرته ته ږدې گام په څه؟
راته وايه زه به هم هغه کومه غمازانو ته بخښې انعام په څه؟
لږ پرهيز کړه له رقيبه خداي د پاره گڼوې سره حلال حرام په څه؟
رحمان ستا په مخ بې څښو هم مين دي بيهوده دي ورته کيښود دام په څه؟

ولي نه گورې و ما ته سم په څه؟ زياتوې د غمزده ؤ غم په څه؟
ستا په غم کښې چه ما ويني عالم ژاړي ژړوې را سره نور عالم په څه؟
په مطلب دي د سرو شونډو نه پوهيږم چه مې ويني د زړه څښې هر دم په څه؟
ستمگار چه ستم کا بهانه کاندي ته په ما باندي کوې ستم په څه؟
مه کړه خداي چه څوك بې ياره خوښ خورم وي زه به اوسم بې تا خوښ خورم په څه؟
و دې خپلو برندو سترگو ته دي وايه چه ورژني مي قلم قلم په څه؟
لږ ئې وپوښته چه حال دي د زړه څه دي د رحمان له سترگو څاڅي نم په څه؟
رحمان خود پخپله گرم يم چه مين شوم ولي نور عالم مي بولي گرم په څه؟

که څه وايم له هجرانه وايم څه؟ له دې درده بې درامنه وايم څه؟
توان د دم وهلو نه لرم و يار ته چه توان نه لرم بې توانه وايم څه؟
چه ئې ووينم له ځانه خبر نه يم چه خبر نه يم له ځانه وايم څه؟
د خپل زړه له حاله هيڅ را ويل نه شي له بې نامه بې نشانه وايم څه؟
د عشق راز چه هيچا نه دي بيان کړي ترو به زه له بې بيانه وايم څه؟
د خپل يار له غمه درست په وينو ډوب يم له دې هسي رنگ طوفانه وايم څه؟
زه چه پروت يم د هجران په تناره کښې د وصال له گلستانه وايم څه؟
سر و مال د سړي لوټ کړي زړه ئې يوسي له دې هسي دل ستانه وايم څه؟
زاغان بولي بلبلان شړي له باغه د دې دهر له باغبانه وايم څه؟
هر چه وايم تر همه واړو بهتر دي زه رحمان به له جانانه وايم څه؟

www.pukhto.net

څه شوکه خاموش یم ستا د عشق له آه سرده ستا ځما له مینی خلقه واړه خبر ده
هیڅوك دي په خوله د عاشقۍ لافه و نه کا کله هم پټیږي وچي شونډي گونه درده
اهل د دنیا واړه نامرد دي رنگ ئي ورك شه خداي دي ملامت د هیچا نه کا له مامرده
کله بې دردانو لره زړه د چا ور درومی زه به صدقه کړم سل بې درد تر اهل درده
بې د ستا د عشق د شهیدانو له خاکدانه کله زرغونیږي سره لاله له هره گرده
یو خوشحال یوکم سل خټك نور په طبیعت کښې ځار شه د رحمان سره بني له یوه فرده

که ځما مینه په تا ده خطا نه ده که بې تا ده ناروا ده روا نه ده
څوك چه بې د ستا له مخه بل ته گوري آئینه ئې نا صفا ده صفا نه ده
هر عاشق چه پخپل یار پسي ژړا کا دا ژړا واړه خندا ده ژړا نه ده
د دنیا په تماشا چه څوك نازیږي خو هم نن ئې تماشا ده سبا نه ده
که ته سل ځله له ما سره جفا کړې ستا جفا واړه وفا ده جفا نه ده
هغه تیر شو چه مي مینه په غلا غلا کړه اوس په درست جهان رسوا ده په غلا نه ده
معشقوقه که د خپل سر په بها مومی و رحمان وته ویړیا ده بها نه ده

له اغیار سره خندا څه پکار نه ده له اغیار سره سودا څه پکار نه ده
سل یارۍ د یوه یار د پاره کیږي آشنائي د هر آشنا څه پکار نه ده
هر بلبل به دي ثنا کا که ته گل شې په خپل ځان خپله ثنا څه پکار نه ده
عشق د بوي په څیر په پټه خوله څرگندوی په دا چارو کښې غوغا څه پکار نه ده
د عشق درد واړه عاشق لره راحت دي د دې هسي رنځ دوا څه پکار نه ده
بد له بدو سره بویه نیك له نیکو د جفا په ځاي وفا څه پکار نه ده
عاشقي حرص و هوا دي سره لري د بیمار په ځان هوا څه پکار نه ده
عاشقي یو نادر کار دي په جهان کښې ولې بې خدانه سودا څه پکار نه ده
که ئې کړم هم ئې هیڅ نه گڼم سوگند دي وابستگي د دې دنیا څه پکار نه ده
د دنیا مینه بې کاره اوریدي شي چه مي ولیده رښتیا څه پکار نه ده
که رحمان په جهان ډیر پایم دلبره زندگي ځما بې تا څه پکار نه ده

گوره بیا به څوك ادا کا په زړه غونډه چه دا هسي مسته درومي مخ بر بنډه
ته چه گل د آشنائی له باغه غواړې خبر زده کړه د هجران له خارو خنډه

www.pukhto.net

ما رستم د زمانې ولید په سترګو | چه د یار له جوره ژاړي لکه کونډه
طالبان که مرور دي هم پخلا دي | بې مطلوبه به د چا نه رسي دا هنډه
د عاشق د لاغرۍ سبب هم دا دي | چه فرقه د معشوقو شوه په زړه ټنډه
زه به حوري د جنت بې یاره څه کړم | خداي دي سرو د چا نه کاندي ارهنډه
سخت ساعت د بیلتانه به مي هیر نه شي | که را ډکه شي د تور لحد ګور هنډه
زه رحمان د هغه حسن ثنا خوان یم | چه جرګه د عاشقانو وي پرېي پنډه

ستا په عشق کښې هسي خلاص یم له شعوره | چه یوه خبره نه لرم منظوره
طبیبان وایی چه صبر دي دارو دي | خداي څمونږ فرقه پیدا کړه نا صبوره
توري هر چري ترلي په دښمن شي | یاره ستا سترګي دوستان وژني په توره
معشوقې د زمانې شوې سره ټولي | د زړه خونه مي ئې ولوټله چوره
زه تنها په ضرور نه یم ستا له غمه | پیدا شوې عاشقي ده له ضروره
هري شپې لره ورځ شته ده په دنیا کښې | څما عمر جدایي کړ بې له نوره
مهرویان وفا له هیچا سره نه کا | دا خبره په عالم کښې ده مشهوره
له حیرته واړه ګوتي په غاښ نسي | په هجران کښی چه خبر شي له مهجوره
د رقیب له ندو سترګو دي څان ژغوري | هر عاشق چه بهره مند شي له حضوره
همره توان و توفیق نه ګنم په بخت کښې | چه تایب کا ما له فسق و فجوره
په نظر د مدعیانو تور کودی وي | که ئې کښېنوم د کټ د پاسه حوره
د رحمان د سترګو نم به هاله وچ شي | که وچ شوي د چا نم وي له ناسوره

زه عار نه لرم په عشق کښې له پیغوره | بې پروا یم د ستۍ په څیر له اوره
ړدی په خوله د سمندر مهر د مومو | چه څوک ما منع کوي د عشق له شوره
بې هجرانه څما بله خواري نشته | ولي نشته تر دا بله خواري نوره
لکه ته چه خداي هر ګوره ښائسته کړې | زه ئې هم هسي بې صبره کړم هر ګوره
چه په تور و سپین مي اړوي دا څوک دي | که ته نه یې په مخ سپینه په زړه توره
د رقیب له بده خویه به څه وایم | لا چه یار ور سره مل شي هاله ګوره
چه ئې پور د مرګ تر پوره پوري هیڅ دي | هئ توبه د بیلتانه له بده پوره
عاشقي سړی مجنون کاندي رحمانه | کښه څوک په هوښیارۍ ور وزي له کوره

www.pukhto.net

ما چه جور و جفا بیا مونده له یاره   د وفا طمع به څه کړم له اغیاره
له دښنو به د ښادئ طمع څوك كا   چه د دوست له لاسه غم شي ورد و څاره
دا گله هم ډیره ډیره له هغو شي   هر چه طمع ترې د ښو کیږي بسیاره
دل آزار که دل آزار کا مانه نه شي   حیف خو دا دي چه دلدار شي دل آزاره
طالبان خو تر مطلوبه پوري پره دي   خداي دي تا بې وفا نه کا وفاداره
که له ډیري حیا نه گورې و چا ته   څو خو مخ کړه د رحمان د زړه دپاره

نه رسیږي ستا و حسن وته حوره   څه به رسي و میرمن وته مزدوره
ستا تر قده تر قامته نه رسیږي   که نښتر که سپاري وي که کجوره
تر قامت پوري دي سرو ده سر کوزې   تر رخسار پوري دي شمعه ده بې نوره
هر سړي چه دي و حسن ته نظر کا   ښاپیرئ ئې په نظر وي نا منظوره
چه تا مي د خپلو شونډو ور په خوله کړه   طایفه دي د صوفیانو کړه مخموره
اوس ته وایه چه په څه رنگ دي وستایم   زه خو ستا په مینه لاړم له شعوره
دا جذبه د عاشقئ نه ده نور څه ده   گڼه کله څوك وتي شي له دستوره
اوس به زه د شب خیزئ څه منت وکړم   چه چهره دي کړه په خوب کښي را حضوره
چه په ننگ و په ناموس تر لوره کم وي   صدقه شه نا قابله زوی تر لوره
ننگیالي تربرونه ښه وي او که نه وي   ننگیالئ ترله هم ښه ده له تربوره
خوب روئي بې دلبرئ څه په کار نه ده   لکه ونه بې میوې په پاڼو گوره
که د غلوزي لباس وکا غزا وشوه   شهد نه دي چا موندلي له زنبوره
په رحمان د ښایسته ؤ قدر ډیر دي   د طبیب له قدره چا زده بې رنځوره

چه په وقت د ځکندن وکاږې بړیره   ترو نن ولي هسي رنگ یې بې تدبیره
هر سړي چه کانده غم په مخ کښيویني   له هغه غمه لا نن گرزي دلگیره
چه سبا ارمانوې پند د پیرانو   ولي نن د پیر طلب نه کړې بې پیره
د یار یاد نه دي ځاي څه رنگ په زړه نسي   یاد د غیر چه لري نه کړې له ضمیره
چه د توك په طلب گرزې خداي دي هیر دي   فقیري دا هسي چري وي فقیره
دغه غم دي خداي بدل کا په شادئ   زهیر مه شې په آشنا پسي زهیره
هر سړي د هغه مخ په روڼا گرزي   چه ئې خونه د خاطر وي پرې منیره
همیشه پراته په اور و په اوبو وی   عاشقان د لعللو لبو له تاثیره

www.pukhto.net

که هر څو ښایسته ډیر دي په جهان کښي　　و هر چا ته خپل آشنا دي بې نظیره
زه رحمان د آزادئ په طلب ګرزم　　باري نه د تورو زلفو له زنځیره

وقت د نو بهار دي زه جدا له خپله یاره　　دریغه دریغه دریغه چه بې یاره ځې بهاره
اور د خوږو زړونو چه د غره په سر بلیږي　　شنې لوخړي خیژي له نښترو له چناره
دا څه عاجزي ده چه زه کښم په کاغذ باندي　　راشه وویریږه د عاشقو له آزاره
دا څه اوښي نه دي چه بهیږي له چشمانو　　ویني دي بهیږي د زړګوټي له پرهاره
رنځ مي هسي سخت دي هر زمان په ما زیاتیږي　　راشه اې طبیبه ګوندي مرم د رب دپاره
غرونه دي نړیږي چه په حال ځما خبریږي　　سیند د اوښو درومي چه راغلي له کهساره
نور څه نه دي واړه دا نارې د بیلتانه دي　　راشه که ئې اوري د رباب له هره تاره
زه یو خوار و زار یمه رحمان په عاشقي کښي　　خپل دي که پردي دي راته نه ګوري له عاره

خود به وران شې د دنیا بازاره تاړه　　هر ساعت د بیلتانه په تاخت لتاړه
لا غنچې په باغ کښي سترګي سپړ دي نه وي　　باد خزان ئې د زړه مینه کړه ویجاړه
هسي باد پرې د فنا لوري والوت　　د لاله قوله ئې پریسته له ناړه
څه بزرګي به ئې د باز و د هماي وي　　زباني ذکر که سل رنګ کا خړاړه
که سل زر کاله پرې تیر شي په اوبو کښي　　په نرمئ به نرمه نه شي وچه تراړه
تر دا هسي عمره نه عمر بهتر دي　　هر چه حال ئې ځانکندن شي عمر واړه
تروله خلاصه بندي ښه یې اې رحمانه　　چه د یار د زلفو ځیل دي شي په غاړه

کله په نمر سوزې کله ریږدې په ساړه　　کله مرې له لوږي کله مرې په ډیر خواړه
واړه په غوغا دي چه راغلي په دنیا دي　　نه ئې هغه وږي په قرار دي نه ماړه
کله لاس په سر و بل ته کیږدي توضع کړي　　کله وبله کیږدي لاس په توره په چاړه
خاوري د آدم چه کړې خمیر فرشتګانو　　درست ئې په غمونو په دردونو ولاړه
څه شو که څوك نن ساعت وهل کا یا تړل کا　　پیښ به په هغه شي چه واهه شي هم تاړه
ښائي که څوك پس له مرګه خاندي په لحد کښي　　هر چا چه په دا ژوندون کښي خپسر وژاړه
ویني واړه تلوني هیڅوك نه دي پاتي شوي　　یون دي په دا لاري هم د ځوان هم د زاړه
زلفي د دلدار دي چه هر څوك ئې طلبګار دي　　لوي دي که هلك دي که عتاڼ دي که واړه

www.pukhto.net

سخ د هغه چا دي چه په درکښي ئې قبول شي   زار د هغه چا چه ئې له دره وشاړه
ما عبدالرحمن غوندي سلام کړ ورته سلو   خداي خبر چه کوم يو هغي ترکي ولاړه

چه غرقاب شي تور مژگان په غم د زړه   نور خراب شي خان و مان په غم د زړه
عبث وايې غم د زړه و بلهوس ته   څه پوهيږي هلکان په غم د زړه
په بل مخ باندي سوا د يار له مخه   ما تړلي دي چشمان محکم د زړه
چه ئې عرش و کرسي لاندي تر قدم دي   بالا تر دې هسي شان قدم د زړه
د خليل تر کعبې دا کعبه ده لويه   که آباد کا څوك ويران حرم د زړه
که نور خلق قدمونه ږدي په زمکه   ما دي ايښي په آسمان قدم د زړه
دا مکان چه د اسمان زمکي تر ميان دي   يو خلوت دي د امکان سلم د زړه
زه مرهم د زړه له چا غواړم بې ربه   چه کړي نه شي طبيبان مرهم د زړه
صورتي همدمان ډير دي په دنيا کښي   ولي نه مومي رحمان همدم د زړه

ساقي پورته شه د ميو جام تيار کړه   عمر هيڅ معطلي نه کاندي تلوار کړه
هر دم تيغ د ستا څما په گلو گرزي   هر نفس د خپل نفس له تيغه ډار کړه
تر خودئ په هورته بله بلا نشته   خاد مي د بيخودانو په دلبار کړه
دا پنځه ورځي ژوندون چه غنيمت دي   شکرانه په دا نعمت د کردگار کړه
که غمخوار غواړې په غم و په اندوه کښي   ښيښه ډکه د شرابو اختيار کړه
څو دي دوه سترگي غړيږي په جهان کښي   نداره په هر ساعت د خپل نگار کړه
هغه څوك دي چه تهمت پرې وايه نشي   غوږ په هيچا باندي مه باسه خپل کار کړه
مدعي چه په خوله ورشي هغه وايي   گوش و هوش د محبانو په گفتار کړه
بې وفا دي د دې دهر ياران واړه   چه دي پس له مرگه يار شي هغه يار کړه
رحمان وايي د دنيا چاري فاني دي   البته په نا خبرو اعتبار کړه

باړه وتړه هاله کښت و زراعت کړه   تقویٰ دار شه هاله طمع د جنت کړه
عاقلان په وړاندي ځي په ورستو گوري   په دنيا کښي سر انجام د آخرت کړه
سم د لاسه کار هر گوره ډير مشکل دي   څو لا نه يې غريب زيرمه د غربت کړه
چه نور خلق ملامت در باندي وايی   لا پخوا تر خلقو خپل ځان ملامت کړه
چه عقبیٰ ته د دنيا په اجر مومې   خو هم دا عمارت هلته عمارت کړه

www.pukhto.net

څو به گورې د قيامت و ورځو شپو ته | خو هم دا جهان په ځان باندي قيامت کړه
چه نيکي بدي په تله کښي تلل شي | خود پخپله تله واخله عدالت کړه
که لښکر د حرص هوا درباندي زور شي | سر دننه په قلعه د قناعت کړه
دا به نشي چه ستا څټ او د حق مخ وی | که حق غواړې ته هم مخ په حقيقت کړه
هغه زړه چه عرش الله دي گوره کوم دي | څو دي توان شي د جمله زړونو خدمت کړه
وړاندني هم واړه ستا په څير سړي وو | ته هم پاڅه د هغو په څير همت کړه
د دنيا چاري همه واړه فاني دي | باري پورته شه يو بل رنگه حکمت کړه
په طبيعت د عاشقانو دارو نه شي | درومه بله خوا دارو د خپل زحمت کړه
څو دي حق مونډلي نه دي مه جار ووزه | په دا مرسته دا جهان واړه لت پت کړه
اې رحمانه اول ته نصيحت واخله | دغه پسه بيا و بل ته نصيحت کړه

چه مي مينه خداي په تا باندي پيدا کړه | ترکه ما په هغه ورځ خپله رضا کړه
اوس د ستا رضا جفا کړې که وفا کړې | ما د ستا جفا قبوله په وفا کړه
گل په لعلو و په گوهر کله څوك پيري | بې له ما چه تا خندا کړه ما ژړا کړه
بې له ما چه د ستا غم په هوس پيرم | کوم وگړی په هوس د غم سودا کړه
دوه ياران به دا رنگ نه وي چا ليدلي | چه يوه ورته ښکنځل کړه بل دعا کړه
ما و درست جهان ته شا و تا ته مخ کړ | تا و درست جهان ته مخ و ما ته شا کړه
ډير هندکی په جهان گرزی د چا ياد دي | عشق عالی پايه د هير او د رانجا کړه
هم په دا ئې تر همه ؤ نام بلند شه | چه قبوله غندليب د گل جفا کړه
نا آشنا د بيلتانه له غمه څه زده | خداي دغه خواري په بحره د آشنا کړه
عاشقان د يار تر سپيو هم ځاريږي | گنې ما د رقيبانو څه پروا کړه
زه رحمان چه ستا د حسن ثنا خوان يم | ستا له رويه درست جهان ځما ثنا کړه

نه يم خوښ د سرو گلونو په سايا زه | خوښ يم ستا د مخ په اور باندی جليا زه
په اور سوي ښهر وران وي څه حکمت دي | سوي ستا د مخ په اور يمه بسيا زه
خپلوم به دي په هر رنگ چه خپليږې | که دي مومم په دروغ که په رښتيا زه
نن راغلي په جهان يې که ديدن کړې | نه به ته په دنيا راشې نه به بيا زه
دا اوږدې وعدې چه ته کوې صنمه | کاشکی بيا مومم فرصت په دا دنيا زه
چه له ډيري حيا نه گورې و چا ته | غوڅ کړم غوڅ کړم د ستا ډيري حيا زه

www.pukhto.net

چه له غمه له اندوه دي مړ نه يم سنګ آهن يم آدم نه يمه ګويا زه
که جوړه تلي څوك و قبرو ته دريغه ژاړم دا چه يا به ته نه يې او يا زه
هميهشه د خپلو اوښو له سيلابه سرګردان يم تر فلك و تر آسيا زه
که څوك قياس ځما د ډيرو اوښو وکا هسي ګرزم لکه خس پاس په دريا زه
زه رحمان د يار ثنا کولی نه شم کاشکي مه وي په جهان کښي څه ګويا زه

اي ځما د زړه آرامه راشه راشه سر و قده ګل اندامه راشه راشه
چه همه واړه خوبان دي مقتديان دي د همه واړو امامه راشه راشه
بې تا نشته هيڅ حرمت د عاشقانو د مشتاقو احترامه راشه راشه
خداي زده بيا به هسی وقت وي او که نه وي زه ويريږم له ايامه راشه راشه
نن هنګام دي که وفا کړې که جفا کړې چاري نه شي بې هنګامه راشه راشه
دا جهان د مسافرو رباط دي تله دي تله دي له دې ګرامه راشه راشه
پري رويه سنبل مويه ملك خويه عنبر بويه لاله فامه راشه راشه
شپه لا پريږده روڼا ورځ را باندي شپه شوه د رحمان ماه تمامه راشه راشه

بيا می زړه د تورو زلفو مسخر شه چپ و راست می د حبشو تور لښکر شه
هر طرف مي د دعا غشی ګذار کړل ولي يو هم هسي نه وُ چه کارګر شه
و هر لور ته چه غوږ باسمه غوغا ده يا نارې د بيلتانه دي يا محشر شه
واعظان خو وعظ کاندي باري څه کا چه د عشق په ليونيو ئې ګذر شه
چه پدر غوندي ئې ما ته نصيحت کړ په ديدن د ستا هغه ځما پسر شه
ستا په در کښي چه پراته دي نيکبختان دي چه د ستا له دره ووت در بدر شه
د عشق زخم به څوك څه ګنډي رحمانه چه ګنډون ئې په پرهر باندي پرهر شه

په دوران می هسي رنګ دلبر پيدا شه ګويا بل د نمر د پاسه نمر پيدا شه
يا طالع د زمانې يا ځما بخت دي چه دا هسي رنګ شيرين بشر پيدا شه
چه قاصد د ورك يوسف زيري پرې وکړ د يعقوب د سترګو بيا نظر پيدا شه
عشق دي دا که يو فساد دي نه پوهيږم په جهان کښي چه دا شور و شر پيدا شه
دريغه نخل د عشق مه وي زرغون شوي چه له ښاخه ئې د غم ثمر پيدا شه
ملائك د عشق له غمه خبر نه دي خو هم ما لره دا سخت سفر پيدا شه

www.pukhto.net

يو د ترکو بې نيازي بل عاشقی شوه   په پرهر باندي مي بل پرهر پيدا شه
بيا به روغ د عاشقۍ له رنځه نه شي   په هر تن کښې چه دغه اثر پيدا شه
د نا اهل زوي په پلار په څه ښادي کا   چه له پشته ئې لئيم پسر پيدا شه
چه هنر عيب کوي عيب هنر کا   د رحمان په دور دا هنر پيدا شه

هيڅ مې نه زده نه پوهېږم دا څه پير شه   چه دلدار مي د اغيار په شکل څير شه
زمانه مي د رقيب له لاسه وژني   چه مي سپي ګاڼه هغه را باندي شير شه
د هجران غمونو هسي په عذاب کړم   هغه عيب چه مي لږ ګاڼه اوس ډېر شه
چه په تيغ مي لوبي کړې سزا مي دا وه   ښه چه غوڅ مي زړه د ترکو په شمشير شه
تير ساعت به د هيچا په لاس کښيوزي   اوس به څه وايم و چا وته چه تير شه
چه مي نوشه د هجران پياله کړه تلخه   د وصال دولت مي کل زهر و ګنډ هير شه
چه ئې نه په وفا يادنه په جفا وي   سکه رحمان د هغه يار له دله هير شه

چه نصيب ئې سينه چاکه زړه افګار شه   جرس څکه په فرياد و په چغار شه
چه ندا د عاشقۍ په عاشق وشوه   د غفلت له خوبه پاڅيده بيدار شه
عبادت د ريا کار څه پکار نه دي   لکه غوك هسي په بحر کښې مردار شه
د جاهل زهد په زهد حساب نه دي   لکه مال په خمرو خرڅ د خمر خوار شه
مشقت د نادانانو واړه پوچ دي   لکه بې بارانه ابر تش غبار شه
علميت د بې عملو عالمانو   لکه ګنج د کتابونو په خره بار شه
چه ئې کاندي و نا اهل و نا قابل ته   نصيحت د ناصحانو څه په کار شه
د رحمان کلام په غوږ د بې هنرو   لکه در په لاس د طفل هسي خوار شه

که په عقل پسې لاړم پکار نه شه   که له بخته مي ياري غوښته يار نه شه
غرونه غرونه خوب په څاڅکي اوبو درومي   يار په سيند څما د اوښو بيدار نه شه
معلومېږي چه کم بخت د درست جهان يم   چه د درست جهان دلدار مي دلدار شه
ما غندي او رقيب ستائي طالع ګوره   چه سړي ورته د سپي په مقدار نه شه
که ئې سل ځله اقرار را سره وکړ   دا څما نا قرار زړه په قرار نه شه
ډير غمونه دي چه ئې وخورمه پخپله   په دنيا کښې مي بل هيڅوك غمخوار نه شه

www.pukhto.net

که مي سل نصيحتونه ورته وکړه   هغه خداي بې لاري کړي په لار نه شه
سهل کار دي که رحمان په زړه آزار شم   چه خاطر د هغې مستي آزار نه شه

چه له سترګو مي خوناب د زړه عيان شه   له نظره مي هر سنګ در و مرجان شه
خراب زړه مي ژړل د يار له غمه   بيا په اجر د هغې ژړا خندان شه
کمينې له جمله آفتو خلاص کړم   لکه خاوري د دښمنو په چشمان شه
د غصې زهر ئې شهد شول په صبر   د خليل په څير آتش پرې ګلسان شه
عشق يو داد دي په عاشق باندي له خدايه   هسی نه چه و هر چا وته عيان شه
چه د يار زلفي رخسار شو په زړه نقش   خپل خلوة مي خراسان و هندوستان شه
د رنځور علاج ترخه ترخه دارو وي   دغه درد دي چه هم درد وهم درمان شه
چه د ستا د خولو بوي ور باندي راغي   د عطار په مخ د اوښو رود روان شه
علامت د استغنا به ئې ځرګند وي   هغه څوك چه تير تر ځان و تر جهان شه
د ګريبان په چاکول ئې څه لارغه وي   چه څګر ئې ورښي چاك د ګريبان شه
نادانان به د دنيا غمونه کاندي   مرد هغه دي چه په زيرمه د خپل ځان شه
نشانه د ناداني به نوره څه وي   چه سړي په خپل کردار باندي پښيمان شه
آدميت څه په دولت نه دي رحمانه   بت که جوړ شه د سرو زرو نه انسان شه

په دنيا کښي له دنيا کوښه کنار شه   سمندر غوندي په اور کښي ګلعذار شه
پس له مرګه که ژوند غواړې سر ګياه کړه   په پريکړي سر بيا نوي مرغزار شه
دا ترخې اوبه به څه کوې د بحر   خود پخپله د ګوهر په څير آبدار شه
بې له خدايه نور د هيچا منت مه کړه   په وچ کاڼي باندي ونه د کهسار شه
که د ونې په څير ګل و ميوه غواړې   ځان په نمر کړه سايبان د هر خاکسار شه
دست په دست که د خپل کار په درستول يې   لا پخوا تر ځان وړښي د بل په کار شه
که دي ويره شي له خپلي در ماندګۍ   د درماندو دستګيري کړه خبر دار شه
که هوا دي د جنت په خاطر ګرزي   خاك نشين په آستانه د هغه يار شه
که په توره تاريکۍ کښي رڼا غواړې   ننداريچي د يار د زلفو د رخسار شه
که پکار دي د سرو شونډو شيريني وي   د خپل ځان په وينو سور لکه انار شه
که راضي يې چه دي باغ شي د زړه سبز   په ژړا لکه باران د نوبهار شه
د رحمان په عاشقۍ کښي سترګي وشوې   چه څوك وايي عاشق ړوند دي هغه خوار شه

www.pukhto.net

پاڅه یو ځله سیراب د عشق په جام شه   په ساغر د ماه و مهر می آشام شه
له اوله بندګي بیا آزادي وي   که مقصود د آزادۍ لرې غلام شه
د صیاد له وحشتونو خپسر خلاص کړه   لکه مرغ خانګی پخپله رام شه
ژوندی ځان په زمکه خښ کړه لکه تخم   که لویي غواړې د خاورو په مقام شه
درست جهان د کمینۍ په خوي وخوره   لکه زمکه هسي لاندي تر اقدام شه
په نیستۍ کښي د هستۍ مرتبه ګوره   نندارچي په ویرانه کښي د خپل بام شه
و دښمن وته خپل حال پخپله وایه   ځان پخوا تر مرګه ووژنه مدام شه
په مستانو کښي د عقل ښتن غل دي   که په نورو خلقو خاص یې دلته عام شه
اې رحمانه د بلبلو ژبه زده کړه   دغه پسه په صفت د ګل اندام شه

د دنیا د سود دپاره غمګین مه شه   غم د دین و د ایمان خوره بې دین مه شه
هر ګره ګره کشای لري کم بخته   نا امید له خدایه غوټه جبین مه شه
ډېر خفت دي دارنده چه دانه چین شي   خو دي آب و دانه شته دانه چین مه شه
هر مرغه چه د بل غوښي خوري مردار وي   ځان حلال کړه لکه زاڼه شاهین مه شه
د ذرې په څیر آفتاب په طلب خپل کړه   لکه تیرږه هسي پروت په زمین مه شه
کار په تش لستوني نه کېږي بې لاسه   لاس په ږیره کړه بې لاسه آستین مه شه
عاشقي او خود بیني دي سره لري   که مطلب دي عاشقي وي خودبین مه شه
په خپل کور کښي دي سفر دي که پوهیږې   مسافر د هندوستان و د چین مه شه
خپل تابوت درته ولاړ زین کړي آس دي   ته په زیرمه د بل آس و د زین مه شه
چه تقویٰ دیانت نه لري رحمانه   د دې هسي همنشینو نشین مه شه

په امید د آینده ؤ زړه ور مه شه   نسیه نقد ځبله بیل کړه اوتر مه شه
په امید امید ئې خلق نا امید کړه   د فلك له رهزنۍ بې خبر مه شه
د دنیا بادشاهان خواست کړی له فقره   ته بادشاه د هسي ملك شه خواستګر مه شه
د همای په څیر طعمه کړه وچ هډوکی   لکه مچ طالب د شهد و شکر مه شه
ځان صدف غوندي و خاورو ته کړه څیرمه   لکه ځګ هسي د بجر په سر مه شه
ډېر عزیز دي موم دلان تر سنګدلانو   ته یو څاڅکي شه د اوښو ګورهر مه شه
حیوان هم په تسبیح د خداي مشغول دي   ته انسان یې له حیوانه بتر مه شه
نفس شیطان سړی و کفر ته وباسي   رحم فهم په ځان وکړه کافر مه شه

www.pukhto.net

ټپ ړانده دي عاشقان د يار له عيبه — ته ټپ ړوند د هغه يار په هنر مه شه
دغه ځاي د بيدلانو دي رحمانه — د دلبرو په کوڅه دلاور مه شه

ته ناحق نه ما کينه کړې کينه ناکه — په کينه به آئينه نه کړې ته پاکه
ځوك بې وجهي چا ته توره تيره اخلي — خپل عمل دي چه دنيا ئې کړه هلاکه
چه خندا ئې د بلبل په آه سرد کړه — خداي د گل گريوان پاره کړ سينه چاکه
ځکه سپينی شوې اول د حباب سترگي — چه له بعضه په درياب کښي چوی تڼاکه
که تن زمکه کړې زړه تخم باران اوښي — لکه نخل به سرو وکاږې له خاکه
بلا دست به شې هاله په نورو ونو — که تعليم د زير دستئ واخلې له تاکه
بيا به مومې د ترکو واك و حکم — ځو ونه ووزي د درست جهان له واکه
د هغه جهان ژوندون به هاله مومې — چه لاس وکاږې د دې جهان له ژواکه
ته چه ژغورې سر و مال په عاشقي کښي — عاشقي دا هسي چري ده کاواکه
چه دا هسي لوي ميلمه ته کور ته بيايې — اول غولي پاکيزه کړه له خاشاکه
په دويئ کښي به ور نه شي تر توحيده — ځو ضمير دي خالي شي له اشراکه
دا همه واړه حجاب دي چه ليده شي — نور دي حسن بالا تر دي له ادراکه
په ظاهر لباس غلط د سړي مه شه — مينځ ئې گوره له چغزی اوله مټاکه
اولياً په جهان ځکه ښرگند نه دي — چه پاك ژوی خپسر نغاړي له ناپاکه
هيڅ وفا ئې له هيچا سره و نه کړه — ترو رحمان به څه مانه کړي له افلاکه

گيډه وتړه په پړي سره کلکه — د روټئ طمع و مه کړه له فلکه
هر سائل چه سوال د نان کړي له فلکه — گويا غواړي په کچکول کښي اوږمکه
له آسمانه چه ځوك طمع د وفا کا — دغه طمع ئې طاعون گڼه بې شکه
له بارانه سره هسي بدلئ ووري — چه هر زخم ئې بد تر وي تر ټوپکه
که په چا ئې شفقت و مرحمت وي — ظلم خور به ئې تير وي تر اوزبکه
موړ به نه شي هيڅ سړی بې قناعته — که ئې خونه وي په سيم و په زر ډکه
بيا به نه مومې کمال بې کمينئ — که خيمه دي وي د عرش د پاسه لکه
که جهان په نور عالم باندي فراخ دي — په تنک چشم باندي تنگ شي له چشمکه
د دې دهر په يارانو کښي آب نشته — که ئې غواړې تر سما و تر سمکه

www.pukhto.net

ترخې اوښې د عاشق آب و نمك دي   خداي دی نه کا څوك بې آب و بې نمکه
داد زاری اندیښنې مه کړه رحمانه   د دنیا چارې په تله دي تر دمکه

چه خیمه ئې د سیلاب په مخ شوه لکه   د حباب تماشا گوره تر دمکه
هیڅ پکار نه ده ویسا د پاڼ په سیوري   لا ترې لاندې وي د څو لرگو کوډلکه
دا د لاندی به هم واړه چیت پیت شي   مگر سر وي چا وکښلي تر فلکه
چه په اصل خداي نسکور وي پیدا کړي   څوك به څه خوري د دې دهر له ښانکه
چه دښمن ئې وي له دوسته اړولي   د هغه احتیاط بویه له کومکه
راشه واچوه د نفس و خوله ته خاوره   څو دې نه ده خوله د گور په خاورو ډکه
هر چه ډکه ئې د گور په خاورو خوله شي   په هغه به وي حرامه نوره څکه
که نور څوك تبارکي کا څبله نوره   و رحمان وته خپل یار دي تبارکه

که په هجر کښې څوك ما پوښتي له حاله   حال خو دا دي چه ناتوان یم بې مجاله
زه د یار په دیدن څکه شتابی کړم   چه د عمر بقا نه وینم تر کاله
چه تر حسنه تر جماله ئې ځار نه شم   شرمنده یم د خوبانو تر جماله
ته و ما ته نصیحت مه کړه ناصحه   عشق بې نیاز دي له ثوابه له وباله
بې د خپل آشنا د حسن له تعریفه   هیڅ مي مه پوښته له نوره قیل و قاله
ما د عشق په درس کښې نور څه لوستي نه دي   بې له زلفو بې له خطه بې له خاله
په دنیا په آخرت مي دي خداي نه کا   بې نصیب د مهرویانو له وصاله
که یار سر په دویدن غواړي مه جار ووزه   دغه حکم رحمان کړي دي دلاله

څو تر مینځه ورانه نه کړې د تن پوله   و به نه رسې تر خدانه تر رسوله
خداي و تا ته دین دنیا په غوره کښیښود   تا دنیا کړه په دا دواړو کښې قبوله
تر حرص په هورته بله بلا نشته   دا بلا د ستا په خونه شوه نزوله
یو ساعت د خداي په ذکر مشغول نه شوې   تمام عمر د خپل ځان په غم مشغوله
چه باقي زندکاني په فنا پلورې   ځان په کوم دانش دانا بولې مجهوله
له خالقه روگردان شوې و مخلوق ته   بیا و ځان ته عاقل وایې نا معقوله
نصیحت لکه هلك در باندي تریخ دي   د دنیا په شیرینۍ پسې ملوله
چه رحمان غوندي خورسند نه شې په نول کښې   خلاص به نه شې په هیڅ رنگ د زړه له نوله

www.pukhto.net

خبر نه یم چه ئې راوستم له کومه　　بیا مي کومي خوا ته استوي چه درومه
لکه ړوند چه لاس د بل په اوږه کیږدي　　هیڅ ژوره لوړه نه وي ور معلومه
خداي را پیښه نرۍ لار کړه نالیدلې　　لکه ورانه ما شوړه چه وي سر گومه
خراب زړه مي تورو زلفو ته هوس کړ　　بارې کوت د مرغه په څیر په لومه
هسي کوډي د عاشقۍ را باندي وکړې　　چه سنگین خاطر مي نرم شه تر مومه
چه ئې هیڅ له خدایه ترس و ویره نه شي　　الغیاث د دلبرانو له رسومه
کله را کاندي شراب د لعلو لبو　　کله جام د زهرو را کاندي چه شومه
د مطلوب له طالبانو چه ځان شمیرې　　اي رحمانه اول سیال شه بیا ئې مومه

اعتماد به په دنیا کوې تر کومه　　دا رفتار به پس شا کوې تر کومه
څو به پټ له مرگه گرزې سپینه بږیره　　په روښانه ورځ به غلا کوې تر کومه
چه د دهر له یارانو وفا غواړې　　صیادي به د عنقا کوې تر کومه
د پیرۍ علاج په ډانگ په لوړ نه شي　　دغه کار به په عصا کوې تر کومه
ته چه پند وایې ناصحه و رحمان ته　　شکایت به د قضا کوې تر کومه

ډیر عمر می تیر کړ بیهوده په زمانه　　نور دي ځما سر وي او د ترکو آستانه
هیڅ مي حاصل نه کړه په شیخۍ و په تقویٰ کښي　　پس له دې مي وار دي هر چه شي په میخانه
شیخ و شیخي ورد و وظیفه و ذکر فکر　　زه و ساقی جام و باده چنگ و ترانه
زه و زاهدانو ته حیران یم دوي و ما ته　　دیوانه بده خندد و ده به دیوانه
گنج د عقل جار شه د عاشق تر څاڅکي اوښو　　نه خروار د عقل نه د عشق یوه دانه
تیغ د یار له لاسه په مرۍ د عاشقانو　　هسي لذت کا لکه د میو پیمانه
خداي لره به ور شم په سودا د یار له مخه　　بل مقصود مي نشته په کعبه په بتخانه
زه له ډیري میني په تش بوي د یار شیدا یم　　تل د لوندو ختو اوبه لږ وي بهانه
څکه زاهد زهد کا د یو جنت دپاره　　سر ښندلي نشي په اوربل د جانانه
گوره د منصور هسي په دار نه شې رحمانه　　مه کړه دا د عشق خبري مستی رندانه
بل نام و نشان د عاشقۍ نشته رحمانه　　بې نام و نشان شه که ئې غواړې نشانه

که ستا خپله سیه وریي نه وي دښمنه　　آئینه ځما د زړه نه ده خچنه
ته چه ما وته د عیب په نظر گورې　　دغه واړه عیب ستا دي اې عیب ژنه

www.pukhto.net

خپل صورت په آئینه کښي هر څوك گوري　　که څهره د چا صفا ده که ریمنه
چوهاړي د حلال خور په نامه بولي　　له ښو خلقو بد گوئي نه ده ممکنه
ته چه بد له بله وايې زه ویریږم　　چري خپله بدي نه کړې معینه
تر هغو به ورڼبي ستا عیب څرگند شي　　چه هر چا وته دي کړې ده خندنه
هر څه تخم چه کرې هغه به یوسې　　خپله خپله میوه نیسي هر ونه
که له خپله عیبه ځان ژغورې رحمانه　　د هیچا له عیبه مه کوه پوښتنه

که له مخه یوه خوا کا حجابونه　　خداي به ورکا و خوبانو توابونه
کله وي چه یو په رنك د هغه یار شي　　که هزار شي په آسمان کښي آفتابونه
په گرداب د زنخدان ئې هسي غرق یم　　هیڅوك مه شه غرق په هسي گردابونه
لکه زه چه ئې له غمه په عذاب یم　　خداي دي نه بړدي په چا هسي عذابونه
گفتگو مي هیڅ اثر ور باندي نه کا　　که له غمه ئې تصنیف کړم کتابونه
په یوه ځواب مي رد کا هزار سواله　　هسي کاندي د سوالونو جوابونه
هیڅ پایاب د فن قریب ئې مونده نه شي　　څوك به څه غواړي د بحر پایابونه
که لږ سترگي و بله کیږدم راته وايي　　په یاري کښي عالم کله کا خوابونه
مال و ملك ئې همه واړه اوبه یوسي　　د هغو چه ځي له سترگو سیلابونه
د کړ ورځو محراب ته ئې حیران یم　　څه نسبت لري بتان و محرابونه
ما هاله له پارسائۍ نه وُو لاس وللي　　چه په لاس کړه مطربانو ربابونه
ارغواني جامې چه آغوندي رحمانه　　بیا ئې جوړ کړه ستا د قتل اسبابونه

را کوي د بیدردۍ پیغورونه　　بلوي مي په تندي باندي اورونه
نور څه نشته واړه غوښي دي د زړونو　　چه ورژلي شي د ترکو په تیغونه
هر نگاه ئې په وکښه د زړونو شیر دي　　همیشه را باندي ازمائي زورونه
خداي دي تور چا ته د تورو سترگو نه کا　　عالمونه ئې ورکیږي په تورونه
یو د حسن اور دي بل کړ په جهان کښي　　په دا اور باندي دي وسوه ډیر کورونه
زه د یار په مینه غل کړم رقیبانو　　گڼه نور ئې کوم راپوري دي پورونه
د رحمان د عاشقۍ هسي غږ وشه　　چه بر پاي شو په هر ښهر کښي ښورونه

www.pukhto.net

په خاطر مي غلبه شوه ستا غمونه — لړ د خداي دپاره کيږده قدمونه
څه خو قياس ځما د ډيرو اوښو وکړه — چه په تن کښي مي وُو چري دا رودونه
هر چه ستا په دم ژوندي دي نه رغيږي — که بې تا په ځان پوکي هزار دمونه
که هزار هزار دمونه په ځان پو کا — نور به نه کا په دمونو قسمتونه
له قسمته خلاصيده د هيچا نشته — که داخل شي د مکې به حرمونه
سر ئې کله په کوشش تر ځايه رسي — څو د خداي له لوري نه وي کرمونه
چه توانگر د قناعت په خزانه شي — نور به څه کاندي دينار و درمونه
قسم وخوري له خوبانو بيا ئې مات کا — څه باور دي د رحمان په قسمونه

ژوندي کاندي د دنيا کار و بارونه — په مړو پريواته د خاورو انبارونه
څوک سر تور پېښې ابلي خاورو لره درومي — چا کاږه دي په سر ايښي دستارونه
ښه استوگنه د دوه ورونو سره نه شي — بلکه اخلي يو تر بله آزارونه
د يوې وني له ښاخه پيدا کيږي — په چمن کښي هم گلونه هم خارونه
همره خلق هره ورځ له دنيا درومي — چه ئې نه په چا حساب شي نه شمارونه
يو يووار دي په هر چا باندي تيريږي — هميشه به په چا نه وي دا وارونه
ډير له سره مي تودگي بازارگي تير دي — څوک دي نه کا په ما قنج و بازارونه
جدايي د آشنايانو هر دم کاندي — په رحمان باندي د تورو گذارونه

دريغه وليدي يو ځل هغه مخونه — چه دراز لري مژگان دراز قدمونه
دراز قد دراز مژگان درازی زلفي — وړې شونډي وړه خوله واړه غاښونه
د آسمان شمس و قمر به ترې قربان کړم — هم د زمکی په سر واړه سره گلونه
چه ئې ووينم په مخ مي اوښي درومي — د پسرلي له مخه ووري بارانونه
که يو ځله ئې مخ ووينم په سترگو — ما په زړه کښي قبول کړيدي تدرونه
د هجران په شپه سورکې راته سور اور شي — يو زمان مي بادی نه لگي اړخونه
توري زلفي دي په سپينو ليچو زانگي — ښاماران دي د چنډنو په ښاخونه
که خداي غم د جدائي ورته آسان کړ — و رحمان وته آسان دي نور غمونه

ما وې زه به نه کړم په خوبانو باندي مينه — مينه د خوبانو وچوي د صورت وينه
خداي ځما په بخره عاشقي ک ړه له ازله — خوښ يم په دا بخره که ترخه ده که شيرينه

www.pukhto.net

زهر دي که قند دي هم پخپله خوله څرگند دي — نه مومي څوك خوند د بل د خولې له انگبينه
زمکه هغه سوزی هر چه اور ور باندي بل وي — روغه خلقه شوه د رنځورو تماش بينه
ښه توښه مي نسي په تش ډاډ د کور و کلي — مرد بويۀ چه واخلي د غم پيتي له غمگينه
نور عالم به څه کړم زه مريد د هغه کس يم — هر چه و ما راکا يو پيغام له نازنينه
څو به سوك په سترگو غړوم له هسي غمه — څو به مي تل څاڅي د غم اوښي له آستينه
سر د رحمان دروىی د هجران په تيره توره — ته ئې نگهبان شې يا الهَ اِلعٰلَمينَه

يادوې په خوله مکه او مدينه — نسکور پروت ئې د عورتي په سينه
زوړند سر لکه غنچه مراقبه کړې — پټ دي نقش د زړه رخت وي رنگينه
د اطلسو قبا غواړې نه ئې مومې — له ناکامه دي خرقه کړه پشمينه
عبادت دي څو تيري تر معصيت کړي — څه خو ونيسه و ځان ته آئينه
کينه بده ده بې شکه جنگ حرام دي — نه له نفس وله شيطان سره کينه
د مردانو کار له نفسه سره جنگ وي — نه ښځو غوندي له نقشه نگينه
تر ناپاکو نارينه ؤ ده بهتره — پاك دامنه پرهيز گاره ارتينه
د ديناري ارتينې له يوې گوښي — صدقه شه شل بې دينه نارينه
نيکو کار سړي بهتر دي که خورد سال وي — تر سپين ږيري بد کرداره ديرينه
بد کردار که صد ساله وي و رحمان ته — څرگنديږي لکه طفل شبينه

بيا دي مخ دي جار وتلي څه بلا شوه — دا بلا له کومه لوري را پيدا شوه
دا ځما په يار کښې مهر وفا نشته — که دنيا واړه بې مهره بې وفا شوه
چه ئې هيڅ له خدائه ترس و ويره نه شي — په نصيب مې يوه هسي دلربا شوه
چه ئې حسن وته گورم حيرانيږم — را څرگنده يوه هسي تماشا شوه
څه د حد و د حساب خبره نه ده — بې صبري مي تر حسانه زياته لا شوه
قراري مي په طلب کښې ئې حرام شه — بې نمې مي په مذهب کښې ناروا شوه
چه راکښلي مي پرې غشي د دعا وه — هغه نښه مې و نه ويشته خطا شوه
لکه پوچ بادام بې مغزه بې حاصله — هسي پوچه بې حاصله مي دعا شوه
عاشقي چه مي له خلقو په غلا غلا کړه — هغه غلا مي په تمام جهان رسوا شوه
څه بهره به له نسيه معاملې مومم — چه مي نقده په ورغوي کښې نسيا شوه
درد بيرته جار و توشه راته پوري — په نصيب مي بله نه وه دا وه دا شوه

www.pukhto.net

یوه بخره هر سړي لره خداي ورکړه — ځما بخره آشنائي د خپل آشنا شوه
د تدبير په دام په څشکله کښيوزی — معشوقه چه مي په مثل د عنقا شوه
چه ئې زر کړ زيړ رخسار ځما د خاورو — عاشقي نه وه په باب ځما کيميا شوه
څه حکمت د يار په مينه کښي خداي کښيښود — چه عاشق لره هم درد شوه هم دوا شوه
دا باران نه دي چه ووري له آسمانه — د مرغانو په رحمان باندي ژړا شوه

چه په نور څه پوري زړه تړې بې خدانه — څه پوهيږې چه په ځاي کړې که بې ځايه
دا خو نشته چه به تل تر تله پايې — که بيا پايې خو تر سلو کالو پايه
که دي سل کاله شي عمر خو به تير شي — دغه پسه بيا به څه کړې راته وايه
سم له لاسه چاري نه شي مرد هغه دي — چه بيدار وي و غليم وته له ورايه
ته په اصل کښي سړي يې ځاروي نه يې — د چارپايو چاري مه کوه دو پايه
مرتبه به دي د مچ و د ميږي شي — زړه په غوړو غوښو مه تړه همايه
موړ به نه شې ته په حرص بې قناعته — اي په تخت د اورنگ زيب ناسته گدايه
وړاندي سراى لره توښه تړه رحمانه — څو سفر دي کړي نه دله دې سرايه

په حالت د عاشقانو نظر بويه — په زيارت د شهيدانو گذر بويه
بې مرشده څوك خبر د مريد اخلي — غوخ په غم د فرزندانو پدر بويه
بې ريباره رسيده و يار ته گران دي — په کوڅه د مهرويانو رهبر بويه
بې هنره چا دولت موندلي نه دي — په خدمت د صاحبانو هنر بويه
ستا له سترگو مي هر گور ملاحظه شي — له دې هسي سياه دلانو حذر بويه
ښه چه سترگي خداي ملالي کړې د ترکو — لږ په زړه د ظالمانو اثر بويه
ستا په داغ به هر يو زړه مشرف نه شي — دغه تاج د بزرگانو په سر بويه
چه خبر د رحمان نه اخلي يار بد کا — بادشاهان له گدايانو خبر بويه

که څوك لاس له سوده وکاږي زيان نشته — په ملنگ باندي قلنگ و تاوان نشته
جدائي له اشنائي نه پيدا کيږي — نا آشنا لره هيڅ غم د هجران نشته
د وفا خريدار بل خوا ته دي درومي — دا متاع د زمانې په دکان نشته
مگر ځان و خداي ته پاسلي په امان شي — گنه بل خوا ته د هيچا امان نشته
هغه يار به زه و کومه خوا ته غواړم — چه ئې هيچرته منزل و مکان نشته

www.pukhto.net

دلبران که هر څو ډير دي په جهان کښي　　ځما يار غوندی دلبر په جهان نشته
چه هم قد لري هم زلفي هم سرې شونډې　　دغه هسي رنك آفتاب په جهان نشته
عشق عاشق لره يو هسي گلستان دي　　چه باغ وته ئې لار د خزان نشته
عاشقان په عشق کښي واړه سلطانان دي　　په دا ښهر کښي نيستکار و ناتوان نشته
که مجنون غوندی په عشق کښي څوك صادق شي　　د ليلي په دروازه کښي دربان نشته
دانايان به د رحمان په قال پوهيږي　　دلته کار د هر نا اهل نادان نشته

هسي زه يم ياره ستا په غم تازه　　لکه وي هره گياه په نم تازه
سترگی وخورم که ئې وچی کړم له نمه　　که مي شي په دا ژړا صنم تازه
زه به څه کړم د چا چاری بې له ياره　　هر سړي دي په خپل ساه په دم تازه
د يار نوي نوي غم زيروي وصل　　رغوي سوي پرهر مرهم تازه
که دي زړه له غمه وچوې دلگير مه شه　　کاتبان کا په چول قلم تازه
ښايسته ياران گلونه نه دي رحمانه　　بيلتانه کړه اکثر مړاوي کم تازه

ستا په عشق کښي دروغژن يم سر تر سره　　چه له غمه دي ژوندوي گرزم دلبره
زه به ستا له غمه کله شو لا مړ وم　　باري دم د خداي په لاس دي ناز پروره
شام سحر مي دغه ستا زلفی رخسار دي　　نور مي مه پوښته له شامه له سحره
چه خبر ئې په وصال و په هجران شم　　خبر نه يم له فردوسه له سقره
هسي بې سر و سامان دي هيڅوك نه شي　　لکه زه چه بې سامانه يم بې سره
يو هنر مي منظور ستا په هنر نه شته　　که زه وکړم ستا په عشق کښي سل هنره
هيڅ اثر د رحمان اوښي په يار نه کا　　خداي دي اوښي د چا نه کا بې اثره

www.pukhto.net

ی

زړه مي ورکړ و خودرای — هر چه شوه تکیه په خدای
په سودا د عاشقي کښي — یا به شاه شم یا گدای
یا به کښینم و دونهي ته — یا په سیوري د همای
چه خدای کا هغه به وشي — نه بل خدای لرم نه ځای
بې دلبره به ور نه کړم — بل و هیچا د زړه رای
پای بوسي به ئې پرې نه ږدم — څو مي رسي دست و پای
یا خندا ده په دنیا کښي — یا ژړا ده په واي وای
تر دا دوه چارو په هور ته — نور څه نشته به دا سرای
عاشق بویه چه صادق وي — نه خودکام و نه خودرای
خدای دي نه کا څوك په عشق کښي — جو فروش گندم نمای
زه رحمان پکار پوهیږم — که مي مل شي کار فرمای

دا چه مست په میو راغي یار د چا دي — بیا به تاخت کا په کوم غولي وار د چا دي
چه زړه سوي ئې د حرم په صید هم نه شي — دا بې درد و بې صرفې گذار د چا دي
ما خو نه دي څوك بې وجهې آزار کړي — دا چه ما آزاروي آزار د چا دي
چه ئې درست جهان د مخ په رونړا زیست کا — دا آفتاب غوندي روښان رخسار د چا دي
چه بلبل ئې رسیدي تر گلو نه شي — دا دننه په حرم گلزار د چا دي
چه هیڅ ترس په زړه کښي نه لري رحمانه — دا نا ترس و بې پروا نگار د چا دي

غواصان که گوهر غواړي گوهر دا دي — بیدلان که دلبر غواړي دلبر دا دي
ځما یار غوندي به بل یو دلبر نه دي — د جمله ؤ دلبرانو سرور دا دي
خوند د لبو او د چاه زنخدان ئې — راشه گوره زمزم دا دي کوثر دا دي
چه دي وصل او هجران وته نظر کړم — زه گمان کړم جنت دا دي سقر دا دي
ته خطبه په منبر څه بولې خطیبه — د قدم کیږده په ځان باندي منبر دا دي
د مکې سفر آسان دي مرد هغه دي — چه له ځانه سفر کاندي سفر دا دي
هر منعم چه دل جویي د قلندر کا — هغه نه دي قلندر قلندر دا دي

www.pukhto.net

چه توانگر د قناعت په خزانه شي بل توانگر په جهان نشته توانگر دا دي
دا هنر نه دي چه خاوري څوك سره زر كا چه زر خاوري كا رحمانه هنر دا دي

هسي رنگ نعمت را كړي خداي و ما دي چه هيڅ څير بها ئې نشته بې بها دي
يو خو دا چه ئې په شكل د آدم كړم دويم دا چه محمّد مي رهنما دي
لاس و پښې و غوږ و سترگي خوله و ژبه يو صورت مي په څو اسمه مسما دي
آسمان زمكه نمر سپوږمۍ و روښان ستوري درست جهان مي و نظر ته تماشا دي
شپه و روځ د ماه و مهر له پرتوه مخ د زمكې راته درست نقره طلا دي
په شپه مښك په ورځ كافور را باندي ووري درست صورت مى په كښي غرق سر تر پا دي
چه هر دم زندگاني نخښي و ماته هر نسيم د يار له لوري مسيحا دي
د چمن و سرو گلونو ته چه گورم هرهر گل راته له ورايه په خندا دي
د گلگونو ميو ناوې راته ناسته زنگاري قميص آغوستى د مينا دي
خپلي ويني په ورغوي كښي نيولي هر ساغر د مي فروشو جان فدا دي
د ښه رود په غاړه ناست سرود په لاس كښي هر مطرب لكه بلبل هسي گويا دي
چه دا هسي معرفت ئې پرې پيرزو كړ په رحمان باندي منت د پاک مولا دي

يو يو داغ په ټټر ايښي د هر چا دي كه پادشاه د ولايت دي كه گدا دي
شرابي په سر چشمه د دنيا نشته تشنه لب ئې گوښي گوښي په غوغا دي
لږ راحت په ډير زحمت سره مونده شي د دې دهر خس حرام دي كه ويړيا دي
د دنيا ښادي بې غمه مونده نه شي لږ خيرات د شوم له كوره په بلا دي
فراغت پرې باندي ولي حرام نه وي چه داخل په سراچه د دې دنيا دي
د مجنون د حال پوښتنه به څوك څه كا جهان واړه كوراكور مجنون ليلا دي
عشق يو هسي رنگ افسون په عالم پو كړ چه عاشق په تورو سترگو نا بينا دي
د هر چا ئې بخري وركړې گوښي گوښي خپل قسمت د هر سړي جدا جدا دي
وركړه را پيروده ټول د بل په لاس دي هلته دخل نه ستا دي نه څما دي
په هر څه چه د صاحب د زړه رضا شي په بنده كه ناروا دي هم روا دي
خواه نا خواه كه ئې رضا وي او كه نه وي د قسمت رسد رضا و نا رضا دي
ځان جهان سپارلي بويه و هغه ته چه ئې حكم جاري شوي په هر چا دي

www.pukhto.net

د هر چا په لاس چه حکم حاکم ور کړي جهان واړه د هغو په مدعا دي
چه مولیٰ ي ور سره مل نه وي رحمانه که لښکر ور سره وي يك تنها دي

د ساقي په لاس کښي جام د مي ناب دي مطرب ايښي په زانو باندي رباب دي
ته چه ما وته توبه وائې نا صحه په دا وقت کښي چا څخه د توبې تاب دي
زه چه څان منع کوم د عشق له کاره په دا هسي کار کښي کوم سود و ثواب دي
دا آسمان چه لوي په عقل کښي باله شي په محيط د عاشقي کښي يو حباب دي
هر چه ژغوري سر و مال په عاشقئ کښي هغه کړي کور په مخ کښي د سيلاب دي
ته چه خوب غواړې په عشق کښي راته وايه کوم چا کړي د زمري په خوله کښي خواب دي
بې عمل که کتاب کيږدي په سر څه شو گويا ايښي ئې تر پښو لاندي کتاب دي
چه د شر د عملونو ته خير غواړي تشنه لب غوندي سر شوي په شراب دي
د دښمن له مکارئ وويريږه په نرمئ ئې غلط مه شه سنگ در آب دي
عبادت په شتاب هسي کړه رحمانه لکه عمر چه دي تلونی په شتاب دي

هغه زړه چه ستا د عشق په اور کباب دي که مرهم ور باندي کيږدې ډير ثواب دي
حجابونه له اغيارو مناسب دي د يارانو په يارئ کښي څه حجاب دي
بې تا چه ښايسته وي بې حسابه په هغو کښي هم ستا حسن انتخاب دي
لکه گل چه تر آفتاب پوري خجل وي دغه هسي ستا تر مخ پوری آفتاب دي
دا د ميو څه مستي او سرخي نه ده تيغ د سترگو ئې په وينو کښي عرقاب دي
زه رحمان به څه څواب کوم و يار ته و ژونديو ته د مړيو څه څواب دي

چتر سنگ و تر آهنه ئې زړه سخت دي زړه هغه لره ورکړي ما کم بخت دي
خدايه کله به هغه غل راته ايل کړې چه لوټلي ئې څما د خاطر رخت دي
همره غم به نور په هيچا باندي نه وي لکه غم چه د خپل يار په ما يک لخت دي
مگر بيل په تيره تيغ شي يار له ياره گنه ښاخ له خپله ښاخ سره درخت دي
د پهلنگ او د پيرئ حاجت ئې نشته د يارانو نشستن د زړه په تخت دي
چه له ډيره درده وخت پيژاندي نشي په رحمان باندي بې ياره هسي وخت دي

www.pukhto.net

که ئې مهر و محبت که ئې عناد دي ــ ما د یار په یارۍ کړي اعتماد دي
زه و یار که په تن دوه په معنیٰ یو یو ــ هزار خوني واړه ښهر یو بغداد دي
هیڅ بیلتون ځما د یار و بله نشته ــ کار همه واړه موقوف په خپل معیار دي
هیڅ موقوف د معشوقۍ په حسن نه دي ــ د عاشق خاطره په خپلي میني ښاد دي
زه خپل آه آتشین له خدایه غواړم ــ د آشنا خاطره که موم دي که فولاد دي
چه پریشان د یار د زلفو په څیر نه وي ــ جمعیت د هغو زړونو لوی فساد دي
چه د آه و د فریاد طاقت ئې نه وي ــ هر سکوت د بې طاقتو آه فریاد دي
سل په دا رنګه نومونه د عشق نور دي ــ لکه نوم چه د مجنون و د فرهاد دي
چه ئې زړه شي هلته کښیني هلته پاڅي ــ عشق د عقل و د هنر کره داماد دي
بادشاهان په عاشقۍ کښې ملنګان شي ــ ما و تا غوندي وګړي د چا یاد دي
که ربنتیا د خرابۍ سره ګنج وي ــ فوقیت د شاګردانو په استاد دي
چه په یار پسي تر ځان تر جهان تیر شي ــ په رحمان ځمونږه هسي اعتقاد دي
چه دا نور شاعران کاندي هغه نه کا ــ رحمان کړي نوي نوي اجتهاد دي

ستا له لاسه په ما جور دي که داد دي ــ ځما مراد خو واړه ستا د زړه مراد دي
ستا په مینه کښې ځما له مخه تښتي ــ که آفتاب دي که آسیب دي که فساد دي
هر اهداد چه را کاوه شي ستا په مینه ــ په لیمه ځما قبول هغه اهداد دي
که تمام جهان مي پریوزي په لیمه کښې ــ بې تا نه را څرګندیږي نه مي یاد دي
ما چه غوږ د ستا د عشق په ترانه کړ ــ نصیحت مي نور د زړه په غوږو یاد دي
اوس ځما له ننګ و نامه سره څه دي ــ چه دي نوم د عاشقۍ را باندي زیاد دي
هر ګلشن چه له ګل رخه بې بهره وي ــ د عاشق په نظر غولی د صیاد دي
د رحمان و توان ته ګوره همره ناز کړه ــ څه د اوسپنو روغ نه دي آدم زاد دي

په خاطر باندي مي ستا د غم غبار دي ــ همیشه مي په زړه پروت انبار انبار دي
رهبري که ګمرهانو ته کړي خضر ــ عاشقانو لره خضر ستا ربیار دي
ګوندي چري څوك د خداي په در قبول وي ــ ستا له لاسه مي فریاد په هر دیار دي
د شهید و پرهارونو ته نظر کړه ــ هسي رنګ له دواړو سترګو مي خونبار دي
چه د غم په بار ئې زړه دي ځما کښلي ــ هم هغه مي په زړه کښلي په بار بار دي

www.pukhto.net

چه هر دم مي د غمزو په تورو وژني — لا مي زړه په هغو سترګو منت بار دي
دا آسمان دي د هغه په مدعا وي — چه په ما باندي ئې کړي ستا اخبار دي
که يار سل ځله جفا ور سره کاندي — د رحمان دا هسي کله اعتبار دي

کميني يو نادر کار دي — چه کمال ځني اظهار دي
چه اختيار ئې کميني کړه — په دانه کښي پټ خروار دي
چرګ په دوه پيسې حلال شي — باز په سل روپۍ مردار دي
چه آسمان شه سرګردان شه — چه زمين شه بر قرار دي
نښتر ګوره سرکشي کا — انګور ګوره نګونسار دي
ذره خواره شوه آفتاب شوه — ابر څورب دي غبار دي
کوه بلند شه سيه سنګ شه — لعل ووړ شه بزرګوار دي
لوي آسمان توره تبۍ شه — هلك نمر سره انوار دي
ووړ سړی ګوره رحمانه — چه لوي فيل ئې باربردار دي

دنيا دار که مستغني په سيم و زر دي — هنرمند و ښځه ګنج د خپل هنر دي
بيهوده به زور آور و ځان ته وايي — د دنيا سړي که هر څو زوراور دي
هسي مه وايه چه زه يم په جهان کښي — پيدا کړي خداي د سر د پاسه سر دي
ځني ځني ئې وليان پيغمبران کړل — نه چه هر سړي ولي او پيغمبر دي
جو دانه قدر يو لعل په کښي پيدا شي — نور جهان واړه د تورو کاڼو غر دي
يو بادشاه وي چه لښکر ور پسې درومي — نه په هر يوه سړي پسې لښکر دي
پيدا کړي خداي سړی په تفاوت دي — هسي نه چه جهان واړه برابر دي
که د عمر و رفتن ته څوك نظر کا — دا به وايي چه آفتاب د نماز ديګر دي
چه ئې سر په زمکه ايښې وي و يار ته — په آسمان باندي ختلی لکه نمر دي
تعجب ځما د ډيرو اوښو مه کړه — ما موندلي په دا بحر کښي ګوهر دي
د يار خرقه ئې خداي مه کړه په غاړه — رحمان کوږ دستار تړلي قلندر دي

زلفي دي له ډيري درازۍ پاي تر سر دي — يا د بنفشي لښتي خورې په صنوبر دي
لب دي آب حيات دي يا شکر يا نبات دي — يا خو زه غلط شوم تر همه واړه بهتر دي
قد ته دي څوك نه شي رسيدي له بلندۍ — ولي چه معراج وته خاته د پيغمبر دي

www.pukhto.net

ما چه ستا ښايست او نمر سپوږمۍ سره په تول کړه تللي په ميزان کښي تر آسمانه سپوږمۍ نمر دي
څاڅکي له آسمانه په هر چا ووري يکسانه پرخه په واښه شي په صدفو کښي گوهر دي
بخت دي چه ئې څوك متمكن کړه په تخت باندي څوك د غم په خار سره پاره پاره جگر دي
باد چه دي په زلفو باندي قصد د پريشانۍ کړ ځکه ئې گردونه د جهان واړه په سر دي
هله به سړی شي چه دي نوم عبدالرحمن شي اوس سړي په څه ئې که دي لوستي زير و زبر دي
سپيني اوښي زيړ رخسار د ميني له دولته اې رحمانه دا د عاشقانو سيم و زر دي

دواړه سترگي مي کړې د ستا په لور دي مدام ډوبي د فراق په آب شور دي
کنډولي د دواړو سترگو ستا په طمع و هر لور ته مي نيولي كور په كور دي
چه مي خيال د ترکو وليده په زړه کښي دواړه کسي مي و زړه وته نسکور دي
ما قبول د رقيب ناز کړ ستا دپاره سود و زيان په دا جهان کښي خور او ورور دي
په رحمان باندي دا هسي گمان مه کړه چه بې تا په نور څه غليږي هغه نور دي

ستا له غمه مي په سر کښي هسي شور دي گويا ميشت مي په سر ښهر د لاهور دي
په افسون او په جادو د تورو سترگو خراب زړه مي له جمله عالمه تور دي
كه مي زړه له غمه وچوي راته وايي غم د هجر دغه مه گڼه لا نور دي
د هجران په بيمارۍ کښي را معلوم شه چه اخيستي مي آزار د پلار و مور دي
دا دنيا په مثال كور شوه د غمونو چه په هسي كور نازيږي هغه كور دي
دا جهان نه د چا خپل دي نه به خپل شي چا په خپله رضا پريښود چا په زور دي
چه د مرگ په پورووړيو کښي څوك ومري دي دواړو پورووړيو زوي او ورور دي
كه رحمان په عاشقۍ ملامت كيږم ما په سترگو قبول کړي دا پيغور دي

كه دلدار په دلدارۍ څما قدم يږدي گويا هر قدم په لاري د حرم يږدي
ځاي لري كه بې منته بوسه راکړي كوم كريم په چا منت د خپل كرم يږدي
معشوقه شفيقه بويه مهربانه نه قارون چه په ځان اسم د حاتم يږدي
هسي پټ لرم دا زيړ رخسار له خلقو لكه زر چه څوك له خلقو پټ پنهم يږدي
خداي و ما وته گلونه د جنت کړل كه داغونه مي په زړه باندي د غم يږدي
هيڅ ماڼه دي څوك له مستو سترگو نه كا كوم يو مست دي چه قدم په لاري سم يږدي
راحت نه دي بې زحمته چا موندلي كوم طبيب دي چه په روغ صورت مرهم يږدي

www.pukhto.net

زه هر گور تر خپل صنم پوري شرمیږم برهمن چه سر په پښو د خپل صنم ږدي
و آسمان ته لاس د عقل نه رسیږي دا خو عشق دي چه په عرش کرسي قدم ږدي
زه رحمان ئې تاج گڼم د یار له لاسه که مي پڼه په سر د جور و د ستم ږدي

د دنیا کارونه واړه غلول دي دا گمان په هیڅا مه کړه چه مي خپل دي
هیڅ مزه په دا جهان کښې پاتي نه شوه د یخ سوري په اوبو پوري کول دي
پوزه غوږ د غوښو شته په هر چا پوري که د شرم پوزه غوږ غواړې باطل دي
که دي دوه کاسې دانې وي په کندو کښې پس له شامه هسي وایه چه د بل دي
که ته یو یا دوه عیبونه د چا شمار کړې بل به هسي تا ته وایي چه ستا سل دي
نصیحت د ناصحانو اثر نه کا د سرې او میني خوشي ټکول دي
دا نا اهل همدمان دي نه پوهیږم که موچې د رحمان پڼې په گوگل دي

چه د څنگه مي دلبر په لاس کښې جام دي نن اورنگ د زمانې څما غلام دي
مدام کله وي دنیا د دنیا دارو بې له عشقه چه دولت ئې مستدام دي
د هارون څرخ پاي نیلي دي د سپهر څو به دوکا چه ئې دو په سر د بام دي
د دنیا چاري په مثل دي د سوري د آفتاب په مخ د سوري څه مقام دي
که ئې صبح ښایسته ده خنده رویه بیا ئې هسي په هر صبح پسي شام دي
نه په مهر کښې آرام شته نه په ماه کښې په دنیا راغلي هر یو بې آرام دي
بې غمي په دنیا چري ده رحمانه یو بې غم دي څوك را وښیي کدام دي

سپین رخسار و مشکین خال و بله صنم دي یا محمود و ایاز ناست سره همدم دي
که دي مخ په زلفو پټ شه باک ئې نشته د حیات اوبه هم پټي په تور تم دي
ستا له زلفو له رخساره له سرو شونډو پیدا شوي شام شفق و صحبدم دي
په دهن کښې دي غاښونه تجلي کا یا غوټي په غنچه کښې د شبنم دي
نه چه اوس څما زړه غوخ ستا په غمزه دي چاره غوښې له قدیمه سره په غم دي
بې ژړا چا ته نه گوري سیه چشم د نرگسو غوړیده د جوي په نم دي
راحت نه دي چا موندلي بې رحمته ستا جفا و وفا دواړه منقسم دي
ستا د حسن د تعریف له برکته د رحمان د شعر کوکي په عالم دي

www.pukhto.net

غم دي هسي غلبه شه په ما باندي
چه مي ځاي نه شي دننه نه دباندي

له زگيروو نه مي نور خلق په عذاب شه
تل د وچو له كبله سوزي تاندي

زه د ستا په غم كښي شمعه غوندي ژاړم
ته ځما په غم كښي صبح غوندي خاندې

زړه مي ستا په لوري هسي آويزان دي
لكه زلفي دي په مخ دي آويزاندي

ما دي ستا د انديښنو په اور كښي سوي
د دنيا انديښنې واړه لكه سپاندي

دا دستور دي چه لوي غم په سړي ور شي
نور غمونه ئې همه شي تر پښو لاندي

هر چه ما په نصيحت له تا جار باسي
بيا د ستا په لوري درومي له ما وړاندي

سره لنبه گوره چه څه كا په وچ ډكي
مخ د يار په رحمان هسي چاري كاندي

ما د ستا لمن ته اچولي دا خپل ځان دي
ستا دي ځم نه دي كه دانا دي كه نادان دي

خپل سر كښي لويي مي همه واړه فراموش شوه
هسي مي زړه ستا دې لوي قامت وته حيران دي

بې له تا كه سير د گلستان كړم كه د گلو
نه پوهيږم هيڅ چه گلاستان دي كه زندان دي

چا پيژاندم زه چه عاشق نه وم په جهان كښي
اوس مي ستا له رويه نوم رسوا په درست جهان دي

ډير همزولي تير شوه د مجنون بې نام و نقشه
عشق دي چه عاشق لره هم نام دي هم نشان دي

لوي تر كوم چنجي دي پروا نه چه افسانه شه
واړه په سبب د عاشقۍ نمايان دي

واړه د خپل ځان په نظر گوره كه دانا يې
اي عبدالرحْمنه درست جهان عبدالرّحْمن دي

www.pukhto.net

زړه مي ستا په فکر ذکر گلستان دي   تن مي ستا له غمه پاڼه د خزان دي
ستا د هجر په غم هسي بهره مند يم   چه په سترگو کښي مي جوړ رود روان دي
ستا کتو مي عجب زخم په زړه وکړ   چه هم ويني ترې بهيږي هم خندان دي
هسي رنگ مي د خپل زړه له وينو واخيست   چه ځان درست راته په شکل د جانان دي
که د ستا د زلفو مار کاندي خونونه   ما مونډلي ځني عمر جاودان دي
څکندن که هر څو تلخ و تريخ وايه شي   ستا د لبو په مدد آبحيوان دي
آشنائي تر جدائی کم زورې نده   معطر په بوي د مصر درست کنعان دي
لکه نمر په څلورم آسمان ليده شي   محبت به سل حجابه کښي عيان دي
نور د شمع په فانوس کله پټيږي   عشق د عقل په پرده کښي نمايان دي
که د ستا په مخ کښي بوي د حجاب نشته   زه له ډيري ځلي وايم چه نهان دي
طاؤس رنگ زلفي دي چا هسي کړه کرې   چه هر موي ئې په څو رنگه په څو شان دي
بې پردې به حسن نه وي چا ليدلي   که څوک وايي چه ليده شي تش گمان دي
ښادي غم غوندي آسانه مونده نه شي   سور په خپلو وينو لعل د بدخشان دي
کوه وصال په هر زمان وي هسي دريغه   لکه غم چه د هجران په هر زمان دي
بې د ستا له ملاقاته چه مشکل شه   نور مشکل واړه په ما باندي آسان دي
هم په دا راته آسان شو نور غمونه   چه ستا غم راته د حد په هورته گران دي
يو نفس به دي له دره بيرته نه شم   څو مي يو نفس باقي په دا جهان دي
قافله د صبر هيڅ ويسا پرې نه کا   ستا له غمه مي منزل د زړه ويران دي
که سروسامان ستا د زلفو نشته   هسي زړه ځما بې سر و بې سامان دي
لکه تا چه تور گيسو په مخ پريشان کړ   ځما هسوي خراب زړه پسې پريشان دي
خوار خاطر به د رحمان سلامت څو وي   چه گذر ئې ستا په چاه زنخندان دي

په نامه د هغه خداي مي دا بيان دي   چه يو نوم ئې په نومونو کښي سجان دي
هم بادشاه دي د جمله ؤ بادشاهانو   هم د هر يوه سلطان په سر سلطان دي
هغه کار چه و هر چا وته مشکل وي   هغه کار واړه و ده وته آسان دي
څوک آفتاب شي په آسمان را خيژولي   ده آفتاب را خيژولي په آسمان دي
څوک د نمر په مخ حجاب شي غوړولي   ده پټ کړي نمر په ابر کښي پنهان دي
څوک په شپه کښي شي مهتاب پيدا کولي   ده په شپه کښي پيدا کړي ماه تابان دي
څوک يو څاڅکي پرې يستي شي له اسمانه   نزول کړي ده په مونږ باندي باران دي

www.pukhto.net

څوک شي روح نیستي په یوه ماشي ژوندي کړي ده په روح تمام جهان دي
څوک و سنګ شي رنګ د ګلو ور کولي ده و سنګ ورکړي رنګ د ارغوان دي
څوک له خاورو شي یو ګل پیدا کولي ده له خاورو پیدا کړي ګلستان دي
څوک له سنګه شي ګوهر پیدا کولي ده له سنګه پیدا کړي در مرجان دي
څوک شي رزق و هر مخلوق ته رسولي دی د هر یوه مخلوق روزي رسان دي
څوک بنده لره ایمان شي ور کولي ده ورکړي هر مؤمن لره ایمان دي
څوک له زمکي و آسمان ته شي ختلي ده عیسیٰ لره ورکړي دا مکان دي
څوک له خداي سره خبري شي کولي ده موسیٰ مشرف کړي په دا شان دي
څوک ایښو دي په توسن د آسمان زین شي ایښي ده په هوا تخت د سلیمان دي
څوک په سپینه ږیره پایي تر قیامته ده په خضر باندي کړي دا احسان دي
چه په ده شي هغه کار په هیچا نه شي هر توانا د ده تر توان پوري ناتوان دي
په اوبو کښي ئې د کاڼو ګوټ پیدا کړ ده ورکړي په کښې اور لره مکان دي
په سجود ئې زمکي سر دي لګولي هم ئې زوړند په رکوع سره آسمان دي
هر ونه په قیام ورته ولاړه هر ګیاه ئې په تسبیح سره زبان دي
همه واړه په تسبیح د ده مشغول دي که ملك دي که پیري دي که انسان دي
هر ماهی ئې په دریاب کښي حمد وایي هر مرغه ئې په چمن کښي ثنا خوان دي
حق په حق ئې هیچا نه ده ثنا کړې نه له هیچا واقع شوي دا بیان دي
مخلوقاتو هسي نه دي پېژاندلي لکه ده شخه چه قدر د خپل ځان دي
حد پایان ئې هیڅ سړي موندلي نه دي معرفت ئې هسي بحر بې پایان دي
نه ئې زیان نه ئې زوال نه ئې نقصان شته دي بې زیانه بې زواله بې نقصان دي
نه ئې مثل نه مثال نه ئې مکان شته دي بې مثله بې مثاله بې مکان دي
پاك ئې وګڼه بې شکه بې ګمانه له هغه چه د چا شك د چا ګمان دي
نه ئې څوك په سترګو ویني نه لیده شي او بې چونه بې چګونه نمایان دي
که څوك وایي لیده نه شي لیده نه شي او که وایي و هر چا وته عیان دي
منزه دي له جمله ؤ جهتونو او بیا هر جهت په ده باندي ودان دي
له زرګونو صفتونو راشه ګوره چه ئې کړي نیم صفت عبدالرحمٰن دي

ستا د عشق حرفونه تور نه دي ګلګون دي هغه په دا چه نوشته په جګر خون دي
تش به نه شي هغه خم د عشق له میو چه ئې خاوري د فرهاد و د مجنون دي

www.pukhto.net

د دنیا چاري همه واړه فاني دي
دا د ستا جور و جفا ولي افزون دي

مقتولان ستا د غمزو دي لاله نه دي
چه په سره کفن له زمکي را بیرون دي

چه ئې هیڅ بها زلمیو څخه نشته
جونه نه دي سکه گنجونه د قارون دي

بادشاهان په یوه دم کښي گدایان کا
ما لیدلي فسادونه د گردون دي

د رحمان د زړه خوناب مگر قبول شه
چه مخونه د دلبرو پرې گلگون دي

مخ د یار شمس و قمر درې واړه یو دي
قد و سر و صنوبر درې واړه یو دي

حاجت نه لرم په شهد و په شکرو
لب د یار شهد و شکر درې واړه یو دي

که بې یاره په بستر د پاسه پروت یم
نار و خاوري دا بستر درې واړه یو دي

چه ئې در و هم دیوار وته نظر کړم
باغ بوستان و دغه در درې واړه یو دي

خداي د یار له هجره هیڅوک خبر مه کړه
تاخت و قتل دا خبر درې واړه یو دي

چه غبار ئې د کوڅې را باندي راشي
دا غبار مشک و عنبر درې واړه یو دي

هغه دم چه سړي درومي له جهانه
توري خاوري سیم و زر درې واړه یو دي

قلندر چه په رښتیا قلندري کا
خان سلطان و قلندر درې واړه یو دي

ور دي نه شي په پردۍ زمکه هیڅوک
کور و کر و مبصر درې واړه یو دي

چه دي نه په کښي یو یار نه دي آشنا وي
هغه ښهر بحر و بر درې واړه یو دي

په دکان د نابیناؤ جوهریانو
خر مهرې لعل و گوهر درې واړه یو دي

په سبب د ظالمانو حاکمانو
گوواور و پښاور درې واړه یو دي

غزا وشوه که څان ستائې و رحمان ته
بې هنر و گاؤ و خر درې واړه یو دي

په دنیا کښي که څه کار دي خو د دین دي
د دې کار په کننده ؤ آفرین دي

چه تقویٰ او دیانت ئې شي په بحره
د هغو د سعادت ستوري قرین دي

قناعت مي هسي خوند په خوله کښي کیښود
چه وچ ټوك مي په دهن کښي انگبین دي

بې هاتیانو بې اوښانو بادشاهي کا
د زاړه پوزي ټوکر کي ئې قالین دي

چه په خواست د حاجت پورته کا لاسونه
د آسمان د مالائکو پرې آمین دي

چه قبوله کهتري کا په دنیا کښي
د هغو په بهترۍ باندي یقین دي

تلل د لوړي اوبه درومي و ژور ته
حق تعالیٰ کمال ورکړي و کمین دي

خاکساري د خاکسارانو مرتبه ده
که زړوکي ئې خیرن وي زړه ئې سپین دي

د سرکښو سر که ورشي تر آسمانه
په دوه ورځي پس ئې ځای زیر زمین دي

www.pukhto.net

که ښیوه ئې وي په سر کښې او لوئې کا   د رحمت لیاقت نه لري لعین دي
که صورت ئې د سړي سړی باله شي   په معنی کښې سړی نه دي شیاطین دي
که رحمان څخه متاع د دنیا نشته   شکر دا چه نه خودرای و نه خودبین دي

چه دا هسې لاس په لاس دنیا پرېښودي   څه چواچندڼ په ځان پوري مښو دي
دا دنیا په مثال پل مرگ ئې سیلاب دي   د سیلاب په مخ کښې څه پوله ایښو دي
جل زلمي لا واده نه وي سره گونده شي   دا رنگ چاري د مرگي په خرخرښو دي
قافلې چه په دنیا کښې شوې داخلې   بیا هم هسې معلومیږي چه د لښو دي
دا سفر به په هغو باندي آسان وي   چه تر کوچ پخوا په زیرمه د توښو دي
چه بې وقته ارمان کا په وقت اوده وي   د هغو عالمو بېږي د وکښو دي
په هر شان چه یار خوښیږي زه هغه کړم   خپلول د صاحبانو په پېښو دي
د یار غم مي لکه تاج دي په سر ایښي   نور غمونه مي همه لاندي تر پښو دي
معشوقې په عاشقانو خود پوهیږي   دلته څه د عاشقۍ نښې د ښو دي
میخواران که ئې خبر شي له مستۍ نه   د رحمان د میخانې شراب د څښو دي

دا ژوندي چه معلومیږي واړه مړه دي   که څه دي هم هسې وایه چه څه نه دي
یا د باد په مخ کښې خاوري دي دا توري   یا د اور په مخ کښې واړه وچ واښه دي
د خپل عمر شپې او ورځې چه په زړه کړم   هسې دورمي چه د سیند گویا اوبه دي
غافلان که وینې، اوري به ئې څه کړې   دا ئې خوب دي نه لیده نه اوریده دي
چه د خدای له معرفته خبر نه وي   هغه واړه که بیدار دي هم اوده دي
د رحمان د زړه له حاله خدای خبر دي   چه په زړه کښې ئې د یار له غمه څه دي

زه بلبل ستا د وصال یم بوستان څه دي   ستا د وصل په نسبت گلستان څه دي
چه آشنا شي ستا له دره له دیواره   انتظار ئې په روضه د رضوان څه دي
چه روزي ئې شهادت شي ستا له تیغه   احتیاج ئې په چشمه د حیوان څه دي
چه مسکن ئې د زړه ستا د زلفو خم شي   و هغو ته د عطارو دکان څه دي
بلهوس که بوسه غواړي له تا څه شو   هر رنگ هر رنگ ویل کاندي نادان څه دي
هر چه لاندي خپل وجود تر خپل قدم کا   عرش ئې لاندي تر قدم شي آسمان څه دي
زه چه ستا له غمه ژاړم آه فریاد کړم   برق و رعد چکاره دي باران څه دي

www.pukhto.net

ځان جهان هسي ستا په مينه هير دي   نه پوهيږم چه ځان څه دي جهان څه دي
ته چه نه ګورې و ما ته لږ مي پوه کړه   په دا کار کښي دي ضرر و نقصان څه دي
زه بې صبره يم که مهر د ستا نشته   له دې دواړو دي په زړه کښي ګمان څه دي
که ستا سترګي دي قاتلي زه مقتول يم   وايه نور دي په خاطر کښي ارمان څه دي
چه مي وينې ترو مي څه پښتې له حاله   له عيانه احتياج د بيان څه دي
هر چه وايې ستا رسې د رحمان غاړه   و تواناؤ ته حجت د ناتوان څه دي

د عاشق نظر په خورد و په خواب نه دي   مراد ئې بې د يار له دره بل باب نه دي
ته نظر په خپل هنر په عقل مه کړه   دا اسباب په عاشقۍ کښي اسباب نه دي
چه د يار سره حساب د دنيا کاندي   دغه هيڅ په عاشقانو حساب نه دي
چه عاشق په عاشقۍ کښي ارباب نه شي   که د درست جهان ارباب وي ارباب نه دي
هر چه يار منع کوي له خپله ياره   دا کتاب د عاشقانو کتاب نه دي
دا حجاب چه نور عالم ئې حجاب بويي   دا ځما د يار تر ميانه حجاب نه دي
که ثواب دي هم سوئ د يار له مخه   ما ګڼلي دغه کار په ثواب نه دي
که ليدلي زليخا يوسف په خوب و   ما په وينبه دي ليدلي په خواب نه دي
صبر ونيسه په مخ کښي که مراد غواړې   هيچا کړي دغه کار په شتاب نه دي
رحمان سوال د بوسې کړي دي له ياره   لا ئې هيڅ ځني موندلي ځواب نه دي

هغه يار چه بې وفا دي څه يار نه دي   هغه کار چه بې بقا دي څه کار نه دي
که د سر ښيندل دشوار په ما و تا دي   دا په عشق کښي سهل کار دي دشوار نه دي
انديښنه سړی بيدار کاندي له خوبه   کم انديشه که بيدار دي بيدار نه دي
که څه عمر دي عاشق لره وصال دي   د هجران عمر د عمر په شمار نه دي
د چشمانو په ځنبل کښي تير و بير شي   اعتبار د زمانې اعتبار نه دي
که د سلو زويو پلار شي به ئې څه کا   بې وقوفه زوي د پلار څه په کار نه دي
معشوقې هميشه ناز په عاشق کاندي   رحمان هيڅ له خپله ياره آزار نه دي

هر نګار چه بې وفا دي نګار نه دي   په ګلزار کښي چه ګل نه وي ګلزار نه دي
په تلخۍ د ميو مست خلق مي خوښ دي   هغه خار چه بوي د ګل لري خار نه دي
ديندارې دنيا داري دي ځبله لري   ما ليدلي هيڅ ديندار دنيادار نه دي

www.pukhto.net

که زوزګار دي په جهان کښي عاشقي ده   د دې نور عالم روزګار څه روزګار نه دي
چه تصديق ئې په خپل زړه کښي محکم نه وي   دا په خوله ظاهر اقرار څه اقرار نه دي
په هر زړه چه د خپل يار د غم غبار وي   دغه ابر د رحمت دي غبار نه دي
چا به کسب بې له عشقه نور څه نه کړ   باري ګنج دي چه هر يو ته آظهار نه دي
معشوقه وفا له هيچا سره نه کا   ګڼه کوم يو د دې رخت خريدار نه دي
د خپل يار وصال د خداي په داد مونده شي   دغه کار مي د هيچا په اختيار نه دي
په رحمان باندي منت د معشوقو دي   د بې حسنو معشوقو منت بار نه دي

د عشق زخم څه د زخم په شان نه دي   د بل زخم په څير سهل و آسان نه دي
عاشقان او معشوقې سره پوهيږي   دغه راز و نور عالم ته عيان نه دي
عاشقي نه ده که ګورې حيراني ده   کوم سړی په دغه کار کښي حيران نه دي
يو عاشق دي څوک را وښيي په عشق کښي   چه ئې رود په مخ د اوښو روان نه دي
همره اوښي د عاشق په ګريوان ووري   ته به وايې چه يو سيند دي ګريوان نه دي
دا هجران دي چه ئې مرګ په عاشق ګران کړ   که هم ځان ور څخه درومي هيڅ ګران نه دي
نور غمونه که په ځان د سړي بد دي   غم د ترکو بد د هيچا په ځان نه دي
د دوزخ د اور که تا وله حده تير دي   برابر د بيلتانه د نيران نه دي
چه باله شي څوک په عشق کښي کم عقل   دا کم عقل ډير هوښيار دي نادان نه دي
چه بې ياره زه جهان وته نظر کړم   رحمان وايم چه ويران دي ودان نه دی

عاشقان دي په اور سوي دي که نه دي   ستا د عشق په اور الوي دي که نه دي
زحمتونه د هجران واړه په عشق کښي   تا و ما وته ښولي دي که نه دي
په دنيا کښي خو يو سر و مال ويل شي   دواړه ما په تا بايلوي دي که نه دي
تل د ورځو په لينده د ښو غشي   تا په ما باندي را کښلي دي که نه دي
چه مدام ئې څما زړه له غمه چوي   توري زلفي دي پيچوي دي که نه دي
راشه وګوره احوال د عاشقانو   مړه د عشق په تيغ کوټلي دي که نه دي
ناصحان چه نصيحت و يار ته کاندي   چري دوي هم مين شوي دي که نه دي
ښائيسته که په ښائيست ملايکه وي   په وکښود زړونو روي دي که نه دي
بلبلان پسي نارې وهي رحمانه   د بهار ګلونه شوي دي که نه دي

www.pukhto.net

خښ مي ستا د بڼو غشي په سينه دي
پور راپوري مي وتلي تر اينه دي
تل ئې مخ د يار په مخ باندي وي ايښي
هغه زړونه چه بې زنګه آئينه دي
هسي نه چه زه نن ورځ په تا شيدا يم
ستا غمونه مي په زړه کښي ديرينه دي
لکه ستوري چه بريښنا کا په آسمان کښي
په ټټر مي ستا داغونه نګينه دي
درته وايم چه له آهه ئې پرهيز کا
د هغو چه پوشاکونه پشمينه دي
که دا ستا رخسار سوزاني لنبې نه وي
ولي کسي ځما تور سوي نينه دي
څه به سم په صبحدم ګورې و چا ته
چه دي سترګی په مي مستي شبينه دي
هغه سترګي چه پيدا کړې خداي خونريزي
بې غضبه په غضب او په کينه دي
شرابيان چه شراب مومي خو ئې شومي
کله منع په اختر په ادينه دي
چه تمام د خپل ځګر په وينو رنګ شه
د رحمان خبري ځکه رنګينه دي

که مطلب و مدعیٰ د سړي خداي دي
هر هر مړي د ژونديو رهنماي دي
مسافر که په رحلت کښي و بله غږ کا
هر آواز ئې خواب آلود لره دراي دي
که سړي و حقيقت وته نظر کا
ژوندي خلق واړه ناست د مړو په ځاي دي
دا خو بخت دي څوک ئې سپين و څوک ئې تور کړه
ګنې عين لکه زاغ هسي هماي دي
لکه فرق چه د هماي و د زاغ نشته
هم دغه دليل د شاه و د ګداي دي
ته نظر د کاري ګرو په کار مه کړه
کار همه واړه موقوف په کار فرماي دي
سالکان چه د جهان تماشا کاندي
له جهانه ئې مطلب جهان آراي دي
که څوک خپل دست و پاي وباسي له ميانه
خداي پخپله د بې دستو دست و پاي دي
په هغه جهان نيکي و بدي نشته
هر مطلب د طالبانو په دا سراي دي
زه رحمان يوازي نه يم په دا کار کښي
هميشه د يار په يار پسې واي واي دي

په ظاهر صورت چه ستا د در ګداي دي
په معنیٰ کښي د جمله ؤ کد خداي دي
مجنون بيد غوندي رونق د ګلستان شي
چه ئې ستا له غمه سريه پشت پاي دي
چه له غمه دي حرس غوندي نالان دي
د جمله ؤ ګمرهانو رهنماي دي
چه څوک زړه د ستا و تورو سترګو ورکا
ستا د ورځو تور محراب د لاندي ځاي دي
چه مسکن ئې د زړه ستا د زلفو خم شي
د هغو ناستي په سوري د هماي دي
چه تا ووينې و ما ته نصيحت کا
شك پرې مه کوه بې شکه چه خود راي دي
که زر دار دي اشنايان د زر دارانو
د رحمان د آشنايانو تکيه خداي دي

www.pukhto.net

که د خلقو و نظر ته آدمي دي   خوار عاشق د معشوقې د کوڅې سپی دي
هر چه ځان يار په سپيو کښې داخل کا   ترو هاله به ورته وايم چه سړی دي
ما دي خداي د يار له غمه بې غم نه کا   دا په ملك د عاشقۍ کښې لوي ورانی دي
زه د يار په غم کښې زيړه څهره خوښ يم   دا ځما خزان خزان نه دي پسرلی دي
زه ژوندون د يار و وصل وته وايم   ګنه هر يو دوزخي په ژوند ژوندی دي
ته چه ما منع کوې د يار له دره   کوم يو در د يار له دره بريالی دي
زه د يار مينې په يار باندې شيدا کړم   که څوك ما ګڼي زه نه يم واړه دی دي
چه وحشي مجنون ئې ښهر لره رواوست   د ليلې د زلفو هسې غړوندی دي
زر داران که اوبه څښي په جام د زرو   ځما خوښ دا خپل د خاورو کنډولی دي
اورنګ زيب که د ډهلی په تخت نازيږي   خپله خونه هر ګداي لره ډهلی دي
چه له خپله کوره ووزي مسافر شي   څوك ئې پيژني ساهو دي که مريی دي
چه ئې خاوري شي له خاورو سره ګډي   ترو د چا زده چه کوم نيکه نمسی دي
توره شپه په آشنايانو روڼا ورځ ده   روڼا ورځ په نا اشناؤ تور وږمی دي
نه دي سترګي پوزه غوږ د کم شناختو   په معنیٰ کښې يو ديوال سوری سوری دي
عاشقان ئې د دنيا له غمه خلاص کړه   عاشقي د سليمان بادشاه غمی دي
هر چه حب د عاشقي لره په زړه کښې   که په قطع صد ساله وي هم زلمی دي
دا هلال دي چه ليده شي په شفق کښې   که په لاس د ګل اندامي سپين وښی دي
نا آشنا به بهره څه رنګ ځني مومي   چه مدام ئې په آشنا پسې غورزی دي
څربوې مي قربانۍ لره پوهيږم   دا چه کړي دي په ما باندي زړه سوی دي
چه په نوم باندي باله شي ليده نه شي   معلوميږي چه نر حوريا ښاپيری دي
چه د خط په دود ئې خلق په کښې پريوزي   زنخدان ئې تر سبزي لاندي کوهی دي
زه رحمان له ياره خوښ يم که جفا کا   که جفا نه کا وفا کا څو تيری دي

عاشقۍ را باندي سوري کړې مرۍ   هيڅ مي نه درومي بې ياره تر مرمۍ
څه اثر به ئې د عق وي په ر کښې   د هغو په سر چه کښيني ښاپيرۍ
د مژګانو په پنجه مي زړه وکاږي   خداي د ترکو مستي سترګي کړې زمرۍ
غلوفه به ئې بې غمه نور څه نه وي   هر چه کاندي د خوبانو چاکرۍ
لږ د صبر سبق ما لره هم راکړي   که په عشق کښې څوك دغه طاقت لرۍ
خدانه څه دي د کوتوال په لاس کښې ور کړم   چه شپه ورځ مي غږوي لکه تورۍ

www.pukhto.net

په صورت مي نرۍ تبه شوه ولاړه   تا چه دواړه سترګي توري کړي نرۍ
د وصال دلالان کوم طرف ته غواړم   چه بندي شوم د هجران په کچرۍ
نور د شمع په فانوس کله پټيږي   تا چه واغوستې د خيال جامې نرۍ
زه رحمان په زړه نري کړم هغو جونو   چه ئې ملا وي د ويښته په دود نرۍ

چا چه کړي و دنيا وته اسرې دي   د هغو په سر همه خاوري ايرې دي
نادان که د دنيا په کار نازيږي   و دانا وته دا وشتي مسخرې دي
چه بې خدايه محبت کا هغه خلق   نارينه ئې واړه خره او ښځې خرې دي
و سپين ږيريو وته مه وايه سپين ږيري   همګي واړه طفلان د ګوارې دي
هسي وايه چه څړۍ دي د زنانو   که ئې ايښي په دستار کښي قرقرې دي
چه نه فيض نه څه بهره ځني مونده شي   همګي واړه بې فيض و بې بهرې دي
زخيره د دنيا مه کوه رحمانه   دا همه واړه د خاورو ذخيرې دي

ستا له غمه مي په مخ باندي ولې دي   لړ مي وپوښته له حاله چه ولې دي
زه په تا پسي موسى يم قارون نه يم   چه مطلب مي غواوغيلي يا ګلې دي
هغه کوډي لکه تا دي په ما کړي   کله کړي په مجنون باندي ليلې دي
لکه ما چه مصلې در پسي لنګ کړې   کوم ملنګ هسي لنګ کړي مصلې دي
بوي هم ستا د وفا نه دي را الوتي   ما پخپله خپلي کړي تسلې دي
نصيحت اثر په زړه د عاشق نه کا   ګوندي يادي ځما ډيري مسئلې دي
که رحمان د عاشقۍ په تيغ شهيد شي   د جنت حوري همه واړه دلې دي

ته په هره ګړۍ غم د سيم و زر خورې   زه دي هره ګړۍ وينم چه خپل سر خورې
عاقبت به دي يو خنډ له سينې ووزي   ته چه تل په هر يو ښاخ باندي نمر خورې
په عوض ئې کوم طاعت کړې راته وايه   دا نعمت چه په هر شام و هر سحر خورې
روژتي په څلورم پهر افطار کا   ته څلور ځله طعام په هر پهر خورې
که يو ځله تر کماله ورسيږې   نور به غوښي د خپل ځان لکه قمر خورې
که ښيښه د نام و ننګ دي شي تر څنګه   د هر چا په کجروۍ به خپل ځګر خورې
بې هنر وله قند هم زهر قاتل دي   قند ئې وګڼه که زهر په هنر خورې
نهال په زړه د صبر نخل کړه رحمانه   چه مدام د بر خوردار و په څير بر خورې

www.pukhto.net

که له تا ئې شرم نه کيدي مهرئ   مخ به پټ نه و د حوري د پرئ
چۀ آفتاب دي تر رخسار پوري خجل شه   له دې ويري زيست په شپه کا قمرئ
ستا تر حسنه پوري حسن واړه هيڅ دي   نيست په څه له هسنو کا برابرئ
بې د ستا د تورو سترګو جادوګر و   کوم آهو د بيابان زده وي دم ګرئ
ستا د عشق د توري هستي رنګ ګذار دي   چه له مخه ئې حباب وي ککرئ
دلبري او دل جويي لکه د ستا زده   چا زده هسي دل جويئ او دلبرئ
حسن واړه د عاشق په عشق موقوف دي   معشوقه که فرشته وي که چورئ
و عاشق ته د يار غم واړه ښادي ده   د رضا په ملك کښي نشته دلګيرئ
دا دستور دي چه له درده زګير وخيژي   ګڼه څه وو د رحمان له شاعرئ

ستا د تورو سترګو په ياداشت مي اوښي ووری   حق دي که پريوزي په شبرات د غم کښي ستوري
زلفي دي سايه کړي مخ دي اور په جهان بل کړ   هر چا ته چه ګورم نيم په نمر وي نيم په سيوري
څوك دي په وصال کښي قند نبات څوك ځګر خون خوري   چا وکړ ديدن د چا شو سپين د سترګو توري
اور ستا د رخسار دي ما په خپلو اوښو بل کړ   تل په آتش سوزي آئينه چي نمر ته ګوري
سترګي مي د ستا له خياله پريوتې و زړه ته   څه شو که مو بې سترګو صورت ځي په بل لوري
کله رقيبانو ته نظر کړې کله ما ته   ستا باران د مهر په ښو بدو يو شان ووري
ځان په مستو سترګو باندي مه غلوه رحمانه   دا مستان هوښيار دي له حکمته سره ښوري

غم خواري دا هسي چري وي غم خورې   چه به ما دلته کښي ناست لرې ته دورې
هغه خداي چه ئې ستا مخ بله لنبه کړ   دا لنبه ئې کړه ځما په ګوګل پورې
هم هغه دی ځما تور ليمه سره کړي   چه ئې ستا لاسونه سره کړه سترګي تورې
غل خو غلا د سرو مال په توره شپه کا   ته په ورځ ځما د سرود مال چورې
اصيل نه دي چاپيرو دي نه پلورلي   ته اصيل په ديدين پيري هم ئې پلورې
دا کوم رنګ د آشنائي او د ورورئ دي   چه زه ستا د مخ ثنا کړم ته مي زورې
درخانئ په سل غمونو خداي اخته کړه   زه به ولي له تا زار کوم که ګورې
زه و تا ته د ستا له جوره ژاړم   ته را واخلې سل ګلې نادري نورې
د رحمان په عاشقئ به آفرين کړې   که لږ مخ په آئينه کړې ځان وګورې

www.pukhto.net

په هر ځاي چه ستا ثنا شي ښيوه ګړي — خر مهرې شي هلته دُر و مرغلري
د هغو سترګو به اوښي وي ګلرنګي — هر چه ستا په ګل رخسار وي منتظري
هغه کله د ناصح خبري اوري — هر چه اوري ستا خوږې خوږې خبري
مرور کاندي عاشق له جمله خلقو — معشوقې له هیچا مه شه مروري
په ساعت کښې سړي مړ کا هم ژوندي کا — طایفې دي د خوبانو سحر ګري
زه ځان ډوب ګڼم بې تا په خپلو وینو — که مي ډوب کا څوك په شهدو په شکري
لري لري غم دي واړه را نزدې کړ — چه له مخه دي حجاب کړ راته لري
چه مي نوم د ستا د زلفو په خوله واخیست — را پسې شوې د بلا توري لښکري
هیڅ په حق د حقدارانو نه ګروهیږې — همیشه ځما د زړه په وړو منکري
ځما ستا مینه ښرګنده په جهان ده — ولي دا رنګه ښرګنده ګواهي نغري
زه چه ستا له غمه ژاړمه آه فریاد کړم — د رقیب کره هم ډول وي هم سندري
د رحمان شعر به ولي نادر نه وي — چه ثنا کاندي د تا غوندي نادري

تر ابدي ورځي پوري به جفا کړې — که به مهر وفا هم چري پیدا کړې
معشوقې کله وفا کله جفا کا — مي باید چه کله هغه کله دا کړې
ما ستا خوي دي وهر چا وته ستایلي — چري نه چه دروغژن مي تر هر چا کړې
چه د ستا دغه خصلت دي ځما اوښي — دا پټ راز به مي په درست جهان رسوا کړې
ستا څه لاس را باندي نه رسي دلبره؟ — چه په لاس د رقیبانو مي سزا کړې
مرم په دا چه د اغیار په رضا دروميې — نه په دا چه ته په ځان خپله رضا کړې
په درست عمر به هیچا لیدلي نه وي — هغه چاري چه ته هر ساعت په ما کړې
ما رنځور په کټ کښې پریږدې چه کړیږم — ته لا ګرزې د رقیب سره خندا کړې
لاس تر غاره د رقیب سره خندا کړې — چه ما ووینې له قصده راته شا کړې
هر بیګاه وایې سبا له به خوله درکړم — دا بیګاه به په رحمان کله سبا کړې

په پیرئ کښې چه هوس د مي ناب کړې — بیهوده ګمان په صبح د مهتاب کړې
بې طاعته عنایت له خدایه غواړې — د عتاب په ځاي امید د ثواب کړې
دانسته ګناه کوې توبې وکاږې — لکه بت هسي په غتو سترګو خواب کړې
پۀ هغو غوږو چه ذکر د خداي اورې — بیا سماع په هغو غوږو د رباب کړې
په هغو شونډو چه حمد و ثنا وایې — هم هغه شونډې بیا ډوبې په شراب کړې
علم وکړې هیڅ عمل ور باندي نه کړې — لکه طفل هسي لوبې په کتاب کړې

www.pukhto.net

په شپه پروت يې د مغان په ميخانه کښې — او د ورځې مخ په لوري د محراب کړې
تمام عمر د دنيا په طلب کرزې — بيا د خداي په طالبانو ځان حساب کړې
له خالقه دې نه شرم نه حجاب وي — له رحمانه ګوښه ونيسې حجاب کړې

که نظر په ماتو ګوډو د روزګار کړې — همره نه دي چې حساب يا به ئې شمار کړې
په هر غم کښې خاموش اوسه او که نه وي — د بد خواه خاطر به ښاد دوست به آزار کړې
صبر ونيسه په مخ کښې که مراد غواړې — په تلوار به هيڅ و نه کړې که تلوار کړې
رضا پاسله و قضا ته فراغت شه — او که نور څه نور څه وايې ځان به خوار کړې
آرادي او کاروبار دې سره لرې — لاس له کاروباره وکاږه که کار کړې
چه پخپله ئې فاني بولې رحمانه — ترو بيا څه په هغو چارو اعتبار کړې

چه مدام د بل و عيب وته نظر کړې — خداي له خپله عيبه ولې نا خبر کړې
که يوه جو دانه عيب وينې په بل کښې — هغه يو جو دانه عيب به ئې لوي غر کړې
که دې خپله ګناه لويه لکه غر وي — په حيله حيله به غر د مچ وزر کړې
که څوک تله د انصاف درته په لاس کا — خپل ټټو او د بل آس به برابر کړې
تو لعنت دې په دا هسې منصفۍ شه — چه له حقه و باطل وته ګذر کړې
خداي و تا د ملائکو مقام درکړ — ته دا خپل صورت پخپله ګاو و خر کړې
که دې يو وينښته د ځان د پاسه کوږ شي — ځان هغه ساعت له خدايه مرور کړې
که ښندلي دې په خداي وي يو کيکوړي — نمايان ئې په جهان کښې لکه نمر کړې
لکه څوک تر مکې لاړ شي بيا ترې راشي — د دنيا دپاره هسې لوي سفر کړې
که يوه رتۍ دې زر به لاس کښې کښيوزي — خرڅ خروار د عبادت په رتۍ زر کړې
د ځوانۍ عمر دې تير کړ په غفلت کښې — په پيرۍ کښې به څه زيرمه د محشر کړې
په دنيا پسې دې نمري دې رنګ کړې — ځان و خلقو ته درويش و قلندر کړې
لکه وار چه د زړې لولۍ تير شي — اوس توبې له ضرورته په سپين سر کړې
په پيرۍ کښې د ځواني چاري نه شي — ته په ورځ د عاشورې به څه اختر کړې
لکه بيخ د زړې ونې چنجي وخوري — په دا تير عمر به څه ښاخ و ثمر کړې
دغه باغ به دې خلاص نه شي له خزانه — که چاپير ورځني سد د سکندر کړې
و بد خواه وته څوک نصيحت نه کا — رحمان ستا په غم شريک دې که باور کړې

www.pukhto.net

خدایه مه کړه نا امید هغه وګړي   چه امید ئي وي د ستا په کرم کړي
ستا له رحمه به زړه ولي نومیدي کړم   چه دي ځان دي د رحیم په نام نومړي
دا نیمګړي سړي ننګ هم د خپل نام کا   ته خو خداي یې چه په هیڅ نه یې نیم ګړي
هیڅ بنده دي په بزرګي کښي لیده نه شي   څو تا خط د آزادئ نه دي ورکړي
دا همه واړه شومیت دي د شومانو   ګڼه ته د چا په زیرمه نه یې ستړي
چه بې تا ئې په زړه بله سودا ګرزي   تر مقصوده به و نه رسي وګړي
هر چه ستا په لار قدم د راستي کېږدي   که ئې زیان وي زه رحمان ئې پوروړي

د آشنا له لاسه ناست یم په زړه ستړي   په فلوس مي پکار نه دي د رخت وګړي
چه په ژوند ئې طمع پویکړي شي له ژونده   نور به څه باندي ویریږي سر پرې کړي
که ژوندون د عاشقانو په وصال وي   زه مهجور یم په دغه روایت مړي
خوږ ژوندون مي جدایئ هسي را تریخ کړ   چه د غم له تلخئ دم نه شم را نغړي
دا صورت په مثال خس محبت اور شه   ترو د اور په مخ کښي څه کاندي خسړي
لا علاج به لکه اوښ بار برداري کا   چه په پوزه ئې پیزوان شه د عشق پړي
له احواله ئې ورو ورو پوښتئ یارانو   بیلتانه د رحمان وار دي خطا کړي

ما په تا پسې دا سپیني جامې رنګ کړې   ته لا بیا په ما ګمان د نام و ننګ کړې
هیڅ اثر دي په سنګین خاطر و نه شه   که هر څو مي مصلې در پسي لنګ کړې
دل سوزي به دي په نور وکړي څه شي   چه له ما غوندي مخلصه سره جنګ کړې
ته په عشق کښي ما هاله دروغژن بوله   که یو بل هم هسي ما غوندي ملنګ کړې
دا نارې سورې په عشق کښي دي غمازي   ګڼه تل به د بلبل په څیر پتنګ کړې
عاشقي و معشوقې ته سپینه لار ده   ته و ما وته دا سپینه لار ګړنګ کړې
چه یو دم مي له نظره ته یو خوا شې   دا جهان لکه لحد را باندي تنګ کړې
په ښه خوي سره د خلقو افسانه یې   خداي ځما له کم بخته په زړه سنګ کړې
دا دي څوک له څنګه ناست دي نه پوهیږم   چه خبري د رحمان سره په جنګ کړې

خدایه زړه د رقیب نرم په احسان کړې   ما له یاره یار له ما سره یك سان کړې
هغه درد چه د اشنا د بیلتانه دي   دفع و رفع ئې د وصل په درمان کړې
غم د هجر چه تیري تر اوره سخت دي   له دې غمه مي په امن په امان کړې

www.pukhto.net

کار و بار د عاشقۍ چه ډېر مشکل دي دا مشکل ځما په ما باندي آسان کړې
حجاب لري کړه ځما د یار له میانه بې حجابه مخ د یار راته عیان کړې
که مطلب د نور چا نوري مرتبې دي ما ګدا په آستانه د خپل جانان کړې
که دا نور عالم و بله خوا ته ګوري ما په لوري د دلبرو نګران کړې
زه چه یار لره ورځم په هغې لاري مهتر خضر مهتر الیاس مي رهبران کړې
تاریکي د معصیت را څخه واخلې د طاعت په روښنایۍ مو زړه روښان کړې
چه ځما په پریشانۍ ئې زړه ښه کیږي زړه ئې ما غوندي په یار پسي پریشان کړې
چه ځما په چمن راشي ګستاخي کړي د شبنم په څېر ئې عمر یو زمان کړې
چه آخاده د منکر تر سره پریوزي د فلك په څېر مي توره د زبان کړې
هغه عشق چه د ترکو د غمزو دي هر کلام مي د هغه غشي پیکان کړې
چه کشور د افغانانو معطر شي د هر بیت مصراع مي زلفي د خوبان کړې
چه هر حرف ئې د نافې هسي خوشبو وي برکت مي په جزدان په قلمدان کړې
ته چه ما منع کوې د یار له لوري کاشکي باد د سحر منع په بوستان کړې
نه به ما منع کړې ته له خپله یاره نه به کوز په زمکه ستوري د آسمان کړې
الٓهی د خپل حبیب له برکته دا ساده انشا رنګینه د رحمان کړې

تا چه مخ د پرۍ سترګي د آهو کړې نه پوهیږم چه آهو یې که جادو کړې
دعاګو چه د چا ومري څه ښادي ده ته په څه ځما و مرګ وته آرزو کړې
په محراب د عاشقانو کاني ووري ته چه چین د جبین غوټه په ابرو کړې
تا چه رنګ د ګلو واخیست زه پوهیږم زرغونه به په چهره ځما کنګو کړې
ستا له ډیره ډیره جوره معلومیږي چه به ما پخپلو اوښو کښې لاهو کړې
که یو ځله توري زلفي کړې پریشاني خاکستر به په چمن کښې کشمالو کړې
درست جهان به قاف تر قافه معطر شي که یو ځله شا نه ګړه په ګیسو کړې
ستا د زلفو مار خوړلي به روغ نه شي که افسون د مسیحا وربانديي پو کړې
لاس و پښې دي بې زیوره ښایسته دي څه منت به د پایلو د باهو کړې
له سوزن د ښو راوړې تار د زلفو د رحمان د زړګي زخم به رفو کړې

که د عشق شکري تیري تر ګلو کړې نور لذت به لکه زهر هسي تو کړې
که دي وشي ملاقات له سر و قدو د فاختې په څېر به کوکي په کوکو کړې

www.pukhto.net

عاشقي به تیره توره در په لاس کا ... نور د صبر د سکون په ملك به هو کړي
په انصاف و عدالت به نوشیروان شي ... هر عمل چه د خپل ځان په ترازو کړي
د سکندر په څیر جهان به دي روزي شي ... که سرکوز په آئینه د خپل زانو کړي
تریخ لوګي به دي د قند په څیر نغړده شي ... که صورت د عشق په اور کښي تماکو کړي
وبه نه وینې د ترکو برندي سترګي ... مګر ځان په خپلو وینو کښي سالو کړي
روغ به نه شي بې دیار له ښه دیدنه ... که سل پنده سپیلني و ځان ته لو کړي
د غفلت لیچن لیمه به دي بینا شي ... که د یار د کوڅې خاوري دي څښنکو کړي
دا دارو بد دوائي کوې طبیبه ... چه د یار په درد و غم کښي مي دارو کړي
نصیحت په عاشقانو اثر نه کا ... دا محنت واړه بې ځایه بې قابو کړي
په رحمان باندي بې یاره خواب حرام دي ... که ئې سل بالښته لاندي تر پهلو کړي

ولي ولي و عاشق ته نظر نه کړي ... دا ګدا په دیدن ولي توانګر نه کړي
ستا دې ډیري حیا ډیر کورونه وران کړل ... چه هیڅا وته کاته برابر نه کړي
ستا په ډیر حسن مي دا عقیده نه شي ... چه دا روغ وګړي واړه اوتر نه کړي
ته پلو له مخه واخله زه ضامن یم ... که اورنګ د زمانې قلندر نه کړي
ځما هر زمان هر دم په تا ګذر وي ... ته یو دم ځما په لوري ګذر نه کړي
لکه ته چه دلاور ځما په مرګ یې ... چه دا رنګ چري رقیب دلاور نه کړي
زه د ستا په جفا خوښ یم تل تر تله ... که غماز مي له دې رازه خبر نه کړي
ګذشته جفا دي واړه آواره وي ... که دا جور و جفا بار دیګر نه کړي
هغه څوك دي چه به ستا له دره درومي ... که ئې ته له خپله دره بدر نه کړي
سنګدلي ده هغه خلقو لره ختمه ... چه ئې ته په مجلس ورشې اثر نه کړي
رحمان ستا میني رسوا کړ باري حیف دي ... چه ته هیڅ په دا خبره باور نه کړي

و خوبانو وته ولي نظر نه کړي ... د چمن په ګلو ولي ګذر نه کړي
دا بهار چه درست جهان ئې معطر کړ ... دماغ ولي په دا بوي معطر نه کړي
رضا ولي په قصا سپارلي نه شي ... دغه زهر په ځان ولي شکر نه کړي
جك زده چه په نارو د مرګ خبریږي ... ځان پخوا تر مرګه ولي خبر نه کړي
چه د نور خلقو په سر اچوې خاوري ... ته پخپله خاوري ولي په سر نه کړي

www.pukhto.net

پس له مرګه چه بیا مرې له لوړي تندي ولي نن ساعت توښه د محشر نه کړې
دا ویل دي اثر کله کا په نورو اې رحمانه په ځان ولي اثر نه کړې

نمر سپوږمي که ستا له حسنه نه شرمیږي ترو دوي ولي زرغونه و زیړ ښکاریږي
دا سپوږمۍ چه ئې نه سر شته نه ئې پښې شته په کوم حسن به له تا سره سمیږي
زړه مي یووړ ستا د مخ په روڼا زلفو باري غل په سپین سبا کله پټیږي
ستا د زلفو د ابریو له وحشته همګي لړم ماران دي چه وریږي
مخ دي اور خط دي سبزه ده زه حیران یم چه سبزه په اور کښې څنګه زرغونیږي
اور اوبه سره چا ګډ لیدلي نه دي دا قدرت دي ستا په لبو کښې نمائیږي
لکه لوند زړوکي تا وکړي نو ئې ووزي ستا له غمه مي رنګ زیړ پوست مي وچیږي
سپوږمۍ هم دا هسي تاو خوري ستا له مخه چه په هره میاشت کښې دوه دوه نیمه کیږي
ستا قامت که څوك شمشاد بولي غلط دي د لرګیو په نرخ سپین زر نه یافتیږي
خم ابرو ئې په پناه د زلفو تم شو د لړم لښه له مار سره تاویږي
و سپین غاښو ته دي در ویلي نه شم کاڼي کله د بریښنا په دود ځلیږي
باریك خط ئې زلفو لاندي کړ رحمانه مورچګان د شپې له مخه پایمالیږي

صبحدم چه هغه یار را باندي راشي عجب نمر د نمر د پاسه هویدا شي
ښکلي مخ لره حاجت د سنګار نشته بې ترتیبه چه نمر وخیژي روڼا شي
چه ئې ووینم له ورایه پوري نښلم لکه پیښ چه و بله کاه و کهربا شي
ما له ډیري ناچارۍ و یار ته شا کړه ناروا د ضرورت په ځاي روا شي
زه په وصل کښې خواري د هجران ژاړم د هر کار فکر تر کاره لا پخوا شي
لا پخوا تر جدایۍ نه ژړا بویه ګڼه هلته هر یو ژاړي چه جدا شي
وصال نه دي چا په سرومال موندلي مګر غاړه په دا کار د چا ادا شي
زه به سرومال د یار تر نامي ځار کړم دا په عشق کښې سهل کار دي که په دا شي
د رحمان په اوښو هسي رنګ پوهیږم چه آخر به په تمام جهان رسوا شي

تبسم مي د وګړي په روزګار شي چه له مرګه ئې نه ویره نه ئې ډار شي
له ده وزیري د ده دواړاندي ومري لا ئې مینه د دنیا په کار و بار شي
که ئې هر قدم د مړیو په سر لار وي یو قدم هسي وا نه خلي چه په لار شي

www.pukhto.net

د ژوندیو نصیحت پرې اثر نه کا مګر مړه له قبره پاڅي په ګفتار شي
د امید مزي ئې هسې رنګ دراز وي چه تر خضره ورته خپل عمر بسیار شي
سپینه ږیره په اوښي کښې زوي را واخلي چه به ما لره سپاهي و منصبدار شي
د خرما زړي نهال کا ورته ګوري چه دا سوري دا میوه به مې پکار شي
هر هر فصل چه ترې ریبي هوسیږي چه به کانده راته بل فصل تیار شي
لا ئې لپه تخم هم نه وي کرلي ناکشته ور ځني طمع د خروار شي
غړوندي د ناز کړیو خسیو غړي چه سبا بیګاه به ما لره ګوهار شي
لکه وړکي کتوري له زاني غواړي په دا هسې پوچ ګوئي اعتبار شي
رحمان څه دي چه به پند و جا ته وایي هدایت د هر بنده په کردګار شي

کر د ګلو کره چه سیمه دي ګلزار شي اغزي مه کره په پښو کښې به دي خار شي
ته چه بل په غشیو ولې هسې پوه شه چه هم دا غشي به ستا په لور ګذار شي
کوهي مه کنه د بل سړي په لار کښې چرې ستا به د کوهي په غاړه لار شي
ته چه هر چا ته په خوارو سترګو ګورې لا وړنبي به ستا صورت تر خاورو خوار شي
آدم زاد په معنیٰ واړه یو صورت دي هر چه بل آزاروي هغه آزار شي
که ته نه کوې نظر د چا و عیب ته هر سړي به ستا د عیبو پرده دار شي
دهقان کر په لوړه زمکه باندي نه کا سرکوزي کوه چه بڼ دي مرغزار شي
د مات لوښي آواز کله ثابت خیژي د هر چا عمل ښرګند په خپل ګفتار شي
نن چه صبح ده روښانه لار صحیح کړه ناګهانه به دا صبحه شب تار شي
لږ ئې مه ګڼه که هر څو ګناه لږ وي چه لږ لږ و بله جمع کړې بسیار شي
که بل بد کاندي ته ښه ور سره وکړه هر یو نخل چه میوه لري سنګ سار شي
تل و ښو وته آزار د بد ورسي هر چنجي و نرم چوب ته ورد و ښار شي
هغه زړه به له طوفانه په امان وي چه کشتي غوندي د خلقو باد باردار شي
خداي دي بد له لاسه نه کا او که وي هم د رحمان دي له کل بدو استغفار شي

هر وګړي چه منصور غوندي په دار شي دار ئې بس له مرګه نخل میوه دار شي
روغ صورت که روغ عالم لره کمال دي لیوني لره کمال دي چه سنګسار شي
هر ګیاه چه و کمال ته ورسیږي سر ئې زمکي وته ګوز وي نګونسار شي
نري باد به ئې په خپل منزل داخل کا که څوک پاڼه د خزان غوندي طیار شي

www.pukhto.net

غفلت هيڅ مناسب نه دي د سپين ږيريو   صحبدم که حيوانات دي هم بيدار شي
چه يو موتي ايرې تار په آئينه کا   هم په دا خبره فخر د خاکسار شي
کريمانو سود موندلي دي په زيان کښي   لکه ښاخ دوني وتراشي بار دار شي
خزانه په سخاوت سره زياتيږي   د کوهي اوبه چه وکاږي بسيار شي
مړول د وړي ګيډي مشکل نه دي   مړول د وړيو سترګو مشکل کار شي
کم خوراك سړي نزدې شي فرښتو ته   هر سړي چه بسيار خوار شي بسيار خوار شي
صاف دلانو لره لږ نصيحت بس دي   د ګوهرو پيوستون په نري تار شي
غلبه د عشق بهانه د حسن غواړي   توره شپه په عاشق زلفي د خپل يار شي
د توفيق له مخه هر مشکل آسان دي   وستيۍ وته د اور لنبې ګلزار شي
ناز د عشق پرورش مومي له عشقه   هسي نه چه د خوبانو په سنګار شي
بې محنته چا راحت موندلي نه دي   د وصال خوښي د هجر په مقدار شي
عاشقانو لره واړه سعادت دي   که ئې سر و مال د يار تر نامې ځار شي
ياره ياره هر څوك وايي په جهان کښي   زه به پس له مرګه وايم چه يار يار شي
لکه ډار کاندي ورغومي له ګرګانو   هسي رنګ له جدايۍ نه ځما ډار شي
د رحمان دا پوچ ګويي څه په کا نه ده   عاشقي په ګفتار نه شي په کردار شي

چه شهيد د تورو سترګو په خنجر شي   خوشنودي ئې د سرو شونډو په کوثر شي
چه را ياد ئې سپين رخسار دراز مژګان کړم   هغه دم مي زړه سپند سينه مجمر شي
عندليب خاطر مي الوزي په ګلو   که د ترکو سنبل زلفي ئې سهپر شي
که يار سل ځله جفا را ستره کاندي   ځما کله په جفا د يار باور شي
د ناصح په نصيحت به منع نه شم   که هزار ځله مي ورور و برادر شي
د رقيب او ځما صلح سره نشته   که مو چري لاس و دست و بله بر شي
صبوري او قراري له ما خطا دي   تر هغه ساعته پوري چه محشر شي
تير ساعت به د هيچا په لاس کښې نه وړي   مګر تللي آشنا بيا په آشنا ور شي
خوبرويان به د سپوږمۍ ټوکړه را وخلي   که رحمان کچکول په لاس کښي قلندر شي

چه غبار د ستا د لاري په خوا ورشي   که په دواړو سترګو ړوند وي مصر شي
تازه نوي سر پيدا کړي لکه شمعه   چه ئې غوڅ د ستا په مينه د زړه سر شي
چه کيميا د قناعت ئې په لاس کښيوزي   که ګدا وي د قارون په څير توانګر شي

www.pukhto.net

ستا د در گدایان واړه بادشاهان دي   خو چه ستا له دره ووزي در په در شي
تل ئې مخ وي له عالم جار وتلي   د هغو چه ستا په مخ باندي نظر شي
که د درست جهان له حاله خبر دار وي   چه تا ويني له واړو نا خبر شي
ائينه که د جمال کړې ور څرگنده   دا گدا رحمان به شاه سکندر شي

که د مي غم د درست جهان تر زړه چا تير شي   دلگير مه شه هسي وايه چه به تير شي
غم هغه دي هر چه څيرمه وي و چا ته   وړنبي واړه تر وروسته پوري هير شي
بې له خدايه چه مدام په يوه حال وي   بنده کله شيرشاهئ وي کله سير شي
يو آدم دي چه په څو رنگه جلوه کا   يو رقم دي کله زور و کله زير شي
د دنيا چاري مدام په قرار نه وي   د بڼو په څنبول په بل بل پير شي
په لږ عمر کښي ډير غم له کومه راغي   خوله خپلي بې صبرئ په سرې ډير شي
خريدار و فروشنده چه سره خوښ شي   به سودا کښي سختي نه کا تير و بير شي
ښايسته په جهان ډير دي بې حسابه   باري څوك به د رحمان د يار په څير شي

که د سرو زرو سرې وي خو چه مړ شي   نه ئې نوم په خوله څوك اخلي نه نومړ شي
که هيچا پړکړي نه وي په جهان کښي   و اجل ته لکه خر په خټه پړ شي
راشه راشه دا ډير ناز و کبر مه کړه   ياره خو به دي دا ناز په جهان وړ شي
دا رخسار چه دي روښان تر آئينې دي   عاقبت به د لحد په خاورو خړ شي
مراد خو واړه دلبري ده غزا وشوه   که د سرو په څير څوك په قامت لوړ شي
نيك نامي له نيك خوئ نه پيدا کيږي   دغه چاره نه په سوك نه په لوړ شي
عاشقان چه پښيمانيږي هغه نه کا   هغه سوك د بې هنر وي چه خپړ شي
دا خو زه له مشقته تا ته وايم   گڼه څان له سرنوشته چا ژغړ شي
د هوا په نغوته مه څه که دانا يې   د هوا ويشتلي غشي زر په خوړ شي
وران به نه کاندي يو حرف د خپلي بخري   که په اوښو د چا درست جهان چقړ شي
په تدبير به د تقدير کښلي نور نه کړې   د قسمت علاج په عقل کله کړ شي
په رحمان باندي بې ياره صبر گران دي   لکه زهر چه ديده دانسته نغړ شي

له دې کټه له پوزي خو به ولاړ شې   ترو بيا خداي خبر چه کوم خوا ته به لاړ شې
په ظاهر صورت خو هسي معلوميږې   چه به خس غوندي تر پښو لاندي لتاړ شې

www.pukhto.net

د آسمان زمکه به وي او ته به نه یې   په ودانه ودانۍ کښې به ویجاړ شې
د بهار د گلو عمر مدام نه وي   عندلیب غوندي به پاتي په اهاړ شې
په ویلاړ ویلاړ به ځان ور پسي ورك کړې   چري نه وي چه د ترکو په ویلاړ شې
که لیلئ غواړې بایده دي دا رحمانه   چه مجنون غوندي ساکن د کوه و کاړ شې

هر چه ستا په زخندان کښې ئې منزل شي   لکه خس په تناره کښې به جلبل شي
څوك چه نوم د ستا د شونډو په خوله واخلي   که ئې زهر وي په خوله کښې هم عسل شي
په هجران کښې زه بې برگ و بې نوا یم   لکه کښت چه اوبه نه مومي شذل شي
په عاشق باندي دا هسي گمان مه کړه   چه یار زړه ور څخه یوسي تش گوگل شي
په جهان تر آشنایۍ خواږه څه نشته   ولي حیف دي چه هجران په کښې حنظل شي
زه رحمان بې یاره هسي شول و شل شم   لکه کب چه بې محیطه شول و شل شي

که د زړه په وینو رنگ د چا گوگل شي   چه بیلتون په جهان گرزي خو به سیل شي
که د اوښو په دریاب باندي نهال کړې   نیشکر به نیشکر شي نل به نل شي
مشقت د سړي واړه حبطه کا   په ښوره کښې چه د گل بوټي نهل شي
د دنیا یاري دوستي څه پکار نه ده   له اوله یار و دوست وي پسې غل شي
که هر څو ئې و بله مهر و محبت وي   نهایت سره په جنگ و په جدل شي
په مثال د دروغژني مرغلري   آب و تاب ئې په دوه ورځي کښې بدل شي
که ئې زنه د ځواني په وقت کښې سیب وي   هغه سیب ئې په پیرۍ کښې بیا حنظل شي
د رقیب له بده خویه به څه وایم   ترو دا گوره چه لا یار ور سره مل شي
زه رحمان په ښه په بد د یار پوهیږم   کاشکي زهر په دهن د چا عسل شي

که سل ځله هم کنار و هم بغل شي   د دنیا په مینه واړه سره بیل شي
دا چه اوس په یوه کور کښې سره ناست دي   عاقبت به ئې جدا جدا منزل شي
دا گلونه چه ئې ځاي دي په دستار کښې   همه واړه به تر پښو لاندي غوبل شي
دا پې مخي چه ئې مخ د نمر په څیر دي   تور ویښته به ئې په مخ باندي ځنگل شي
دا شیرین شیرین شربت چه د وصال شي   د هجران په وقت به زهر هلاهل شي
ما د یار په بیلتانه کښې دي لیدلي   که دانا د زمانې وي مبدل شي
ښه له ویري د وصال په مزکه نړدي   چه خبر د جدایۍ په دل دل شي

www.pukhto.net

د دې هسي رنج علاج به څوك په څه كا   چه نه فهم د چا رسي نه اټكل شي
كه د غرونو په سر گرزي سر ئې ټيټ وي   هر چه زړه ئې د خوبانو په يرغل شي
د رحمان خاطر غمونو هسي زنگ كړ   مگر جام د مي ناب وي چه صيقل شي

هغه دم چه زړه مال شي   يو ساعت ور باندي كال شي
حيران تللي وي په فكر   فراموش ئې قيل و قال شي
نه ئې گفت نه ئې شنود وي   په غوړكوڼ په ژبه لال شي
نه جواب و چا ته كاندي   نه ئې غوږ د چا په سوال شي
علم عقل ځني پاځي   درست صورت ئې خواب و خيال شي
په رڼو سترگو اوده وي   لكه نقش د ديوال شي
قوت ئې ويني د ځگر وي   هم دغه ئې اشتغال شي
د چشمانو له بارانه   په رخسار ئې پشكال شي
په سبب د عاشقئ   تير تر آل و تر عيال شي
هم تر آل و تر عياله   هم تر مال و تر منال شي
په خپل درد و په خپل غم كښي   تر عالمه فارغ بال شي
نه طاقت نه ئې مجال وي   بې طاقت و بې مجال شي
كه ژوندي وي په جهان كښي   د مرده ؤ په مثال شي
په خشكئ كښي ماهي گوره   هسي بې تيغه حلال شي
پاځيدي نه شي له ځايه   په زړه غوخ په تن كهال شي
د ويشتليو په څير يون كا   له كل خلقو په دنبال شي
لكه خس د لويي لاري   تر قدم لاندي پايمال شي
خداي له غمه سړي ژغوره   بيا لا بويه چه خوشحال شي
چه د زړه ولې شي غوځي   نور ژوندون ئې په اشكال شي
د باغبان سترگي كا سپيني   چه تازه نخل نهال شي
روئيدن د كښت آسان دي   پرورش ئې ډير جنجال شي
ويراني په يوه دم شي   وداني په ډيره اشكال شي
چه پلار ومري بيا له بويه   چه ئې زوي با كمال شي
څوك خبر دي له دې دوره   چه په ما به پيښ څه حال شي
چه په حال كښي ئې حال نه وي   څه اميد په استقبال شي

www.pukhto.net

د یوه ساعت له مخه
خداي زده څه رنگ به احوال شي

د دنیا چاري فاني دي
رفت آمد ئې په یرغال شي

په مثال کښي لکه سوري
خوار و شاد د هر دیوال شي

اعتبار په اوبو مه کړه
چه استاد ئې په غربال شي

د بڼو په څنبول کښي
شال شړی کا شړی مثال شي

که بادشاه د ولایت وي
کنډولي په لاس گنگال شي

په ثواب ئې غلط مه شه
په یوه ساعت وبال شي

په کمال ئې مه نازیږه
په یوه گړي زوال شي

د هاتیانو سوداگر وي
بیا د کاؤ و خر دلال شي

جوهري وي جوهر پلوري
خاوري اغبري کلال شي

کلالي وگل کاري کا
فروشنده د مات صفال شي

په هستی کښي ئې اشراف وي
په نیستی کښي ئې اوزال شي

د ځوانی په وقت کښي شیر وي
د پیری په وقت شغال شي

چه مشهور په صداقت وي
پوچ گوئي واخلي بطال شي

محتسب وي احتساب کا
کوتوالي واخلي کوتوال شي

نیکوکار وي نیك عمل کړي
بدکردار و بد افعال شي

سر نوشت د سړي خپل دي
یو عیسیٰ وي بل دجال شي

چه نیك بخت وي نیکوئي کا
چه بدبخت وي بد سگال شي

لاس و پښې د هغه نیسه
چه خوښخویه خوش خصال شي

په هجران کښي نا امید مه شه
خداي قادر دي که وصال شي

په حرامو کښي امید کړه
گوندي مخ دي په حلال شي

کافر وباسي له کفره
په یوه ساعت ابدال شي

تور بهتر کاندي تر سپینو
په سپین مخ باندي تور خال شي

آرزومند د یوه خس وي
خداوند د ملك و مال شي

چه سیالي ئې کړې نه وي
له سیالانو سره سیال شي

په ډیر عمر منفصل وي
په ساعت کښي اتصال شي

ممکنات به منع نه کا
که څوك سل ځله سنبال شي

چه د خداي رضا شي پیښه
رمل پاتي د رمال شي

فال به څه گورې رحمانه
خپل افعال د سړي فال شي

www.pukhto.net

هغه زړه چه خداي روښان کا جام د جم شي / په دا جام کښي ور ښکاره تمام عالم شي
په آدم کښي د حيوان خويونه هم شته / بيا هاله ئې ادم بوله چه آدم شي
چه خويونه د چارپايايو په کښي نه وي / سړى هوښ په سړي هله مسلم شي
چه اغوستي ئې لباس وي د پاکانو / د ناپاکو چاري کاندي خو به ګرم شي
که هر څو طعام لذيذ وي مزه نه کا / چه يوه ذره نمك ئې زيات و کم شي
ښادي هر چرې غم په اندازه وي / د هغو به څه ښادي وي چه بې غم شي
هر چه خپله رضا پاسلوي قضا ته / که هر څو په ځان ناخوښ وي خوښ خورم شي
عاشقي چه تر کماله ورسيږي / د خپل يار له لاسه زخم ئې مرهم شي
که په ځان باندي قدم کيږدې رحمانه / نه فلکه به دي لاندي تر قدم شي

د عاشق بې خپله ياره قرار نه شي / بې طبيبه قراري د بيمار نه شي
چه په لوح محفوظ کښي ښکلي ليوني وي / په تعليم د معلم به هوښيار نه شي
زوي د پلار په غيږ کښي پروت وي روح ئې لاړ شي / د قضا علاج په مور و په پلار نه شي
د هغو چه خداي کمال حسن روزي کړ / هيڅ نقصان ئې د منکر په انکار نه شي
درد و غم د عاشقۍ چه ډير مشکل دي / هيڅ سړي دي په دا رنځ ګرفتار نه شي
زه همه عمر له خدايه دغه خواست کړم / چه دي يار له خپله ياره ويزار نه شي
که هر څو ئې دلبري و دل جوئي کا / د رحمان په ترکو هيڅ اعتبار نه شي

آشنائې توره بلا ده آشنا مه شې / جدايي به دي فنا کا فنا مه شې
درد و غم به دي د زړه ولي کا غوڅې / ګرفتار په درد و غم د جانا مه شي
په زيړ رنګ به دي تل سرې اوښې بهيږي / د دو رنګو په څير ګل د رعنا مه شې
هم په دا چه دروغژن د خداي دښمن دي / و هيچا ته دروغژن په وينا مه شې
که اعلیٰ مرتبه غواړې عاشقي ده / نور همه واړه ادنیٰ دي ادنیٰ مه شې
هميشه به سر نګون په فکر ناست يې / د رحمان هسي مشغول په ثنا مه شې

چه مجنون غوندي يو موټي استخوان شي / په قوت د عاشقۍ به پهلوان شي
عاشقانو په شکست کښي بري بيا موند / دلته توان د هغه رسي چه ناتوان شي
زيړي رنګ د عاشقانو هسي مرتبه ده / چه آفتاب غوندي څرګند په درست جهان شي

www.pukhto.net

له چشمانو ئې باران رحمت ووري   زرغونه ئې په چهره باندي زعفران شي
له رخساره حال د زړونو معلومیږي   له بهاره نیك و بد د کال عیان شي
له نکتې نه تمام علم حاصلیږي   درست خروار له یوه مشته نمایان شي
پکار نه دي مخالف هزار تقریره   موافق له حاله نیم کلام داستان شي
لکه مړ له کار و باره وي وتلي   د هغو خاوري په سر چه غافلان شي
که دي ډیر عمر پکار دي غفلت مه کړه   په اوده باندي سل کاله یو زمان شي
د غفلت بنیاد د اوښو په موج خیژي   یو څڅو پکي خواب آلود لره طوفان شي
ړوند په خپله عصا پریوزي و کوهي ته   خپل دلیل د کم دلیل د ځان تاوان شي
سر کشي د عاجزانو پکار نه ده   هر میږي چه وزر وکاندي پښیمان شي
موم دلان به ئې له شره لمن ژغوري   سنگدلان که عین لعل د بدخشان شي
چه کیمیا د قناعت ځې په لاس کښیوزي   د شړۍ په خرقه کښې بادشاهان شي
بل پوشاك ئې پکار نه وي بې نمده   هغه زړه چه آئینه غوندي روښان شي
عاشقي ده ر جمله بلاؤ زیاته   و مجنون ته دیوودد واړه حیران شي
کاتبان به ورکا دُر د خپلو غوړو   که ئې تیر تر غوږو شعر د رحمان شي

د سکوت په تیغ چه ژبه بریده شي   لا قلم غوندي په قال کښې دویده شي
همره اور د عاشقي په زړه کښې یو شي   چه لاله ئې له تربته دمیده شي
خم ابرو د یار مي نقش په لیمه دي   لکه میاشت چه په لوي بحر کښې لیده شي
همیشه ئې د خپل یار په لوري دووی   نهایت چه په دادو کښې رسیده شي
څه حاجت دي چه زه یار و چا ته ستایم   کار همه د خپلو سترگو په دیده شي
کله وي چه یو د بل په ویل غلیږي   مگر صافه د چا خپله عقیده شي
خود ځرگند وي لکه صبح په جهان کښې   هر گریوان چه په یارۍ کښې د دیده شي
ابرو ئې د عاشق هلته ځان ځرگند کا   چه ئې نم د زړه له سترگو چکیده شي
د آه غشي ئې په زمکه کله لگي   هر قامت چه کمان طوره خمیده شي
بې مطلوبه ئې هیڅ فهم په چا نه وي   هر طالب چه په طلب کښې فهمیده شي
هر چه زړه په مهرویانو باندي بایلي   بې دیناره و بې درمه خریده شي
ما د یار په څیر بل مخ نه دي لیدلي   مگر پس چه له نن ورځې آفریده شي
یا به شهد یا به قند یا به نبات وي   هر کلام چه له رحمانه شنیده شي

www.pukhto.net

چه سړي له بله بد وايي بد گوي شي   لا ترې بله خوا روان د ده بد بوي شي
مرده شوي چه هوس کا د بل و مرگ ته   بل هم پس د ده له مرگه مرده شوي شي
دوست دښمن د سړي واړه خپل عمل دي   هم په دا مقدار ئې اجر موي بموي شي
هره ونه چه کړه په يوه لور وي   عاقبت ئې پريواته په هغه سوي شي
په لويئ کښې نور څه نشته بې زواله   هلکان د هلکتوب په سبب پوي شي
د اوبو اصل له خاورو پيدا کيږي   خاکساري د خاکسارانو په آبروي شي
همره زيان له خوگه خرسه نه رسيږي   لکه څوك په آدميانو کښې بد خوي شي
سړی هوښ چه د سړي له تنه پاځي   د سړيو په جامه کښې خربشوي شي
و هغو وته چه خداي پخپله وښود   څه حاجت ئې د رحمان په گفتگوي شي

وقت د عيش و طرب ير شه خزان راغي   ځانکندن د بلبانو په ځان راغي
دلداري مي ترې اميد وه باري څه کړم   هغه يار د دلبرانو په شان راغي
سود سودا د عاشقۍ که نفع مند وي   ما هيڅ سود په کښې بيا نه موند نقصان راغي
تمام عمر که وصال و همره نه و   لکه يو زمان د ښکليو هجران راغي
آشنائي مي په هوس وه خو چه بيل شوم   دواړه لاس مي و بله ومښو ارمان راغي
گوي ځما د زړه ئې يووړ په چوگان کښې   بيا د ناز په نيلي سور په جولان راغي
غنچه لب به په خندا نه کا پريشانه   په شيبو ځما د آوښو باران راغي
د ميرزا د ارزاني دعوې به پرې کا   قدر دان د شاعرانو رحمان راغي

چه وصال د خپل جانان مي دي موندلي   گنج د در و د مرجان موي دي موندلي
همره طمع مي له خپله بخته نه وه   نه پوهيږم چه څه شان مي دي موندلي
که په ډير مشقت لاس لره خداي راوست   زه خو وايم چه آسان مي دي موندلي
چه مي يو نفس وصال ور سره وشه   واړه اجر د هجران مي دي موندلي
څه عجب دي که تمام جهان ځما شي   چه بادشاه د درست جهان مي دي موندلي
زه رحمان په خپل اشعار شکر گذار يم   چه دا هسي رنگ ديوان مي دي موندلي

ته چه خپله بې عقلي هوښياري بولې   کاشکي بيا مومې د غوښتو په نرخ شولې
عشق يو داد دي په عاشق باندي له خدايه   هسي نه دي چه ئې پيرې يا ئې پرولې
زليخا غوندي به بله شيدا نه وي   که د مصر مستورې شي واړه تولې

www.pukhto.net

هغه بحر څه په بحر حساب نه دي — چه اوبه ئې خاك آلودي وي ختلې
له هغو سره به څه فکر د يار وي — چه په غم وي د کاله يا د کهولې
عاشقي څه د نغري په غاړه نه شي — څو په يار پسي وا نه خلې ځلي څولې
د وصال په نعمتونو غره مه شه — جدايي ئې خلقې کړې په زړه څمولې
در گوهر په تله نه دي چا تللي — د رحمان شعر گوهر دي څه ئې تولې

ما چه سترگي و گلرخ ته واړه ولې — په هغو سترگو مې ويني وژړلې
د عمل جزا مي بيا مونده بر حقه — دا دستور دي چه کړې هغه آخلې
تر غمزو ئې يو په سله زره قاتل دي — تل چړې توري په کاڼي تيرولې
خود کرده به څه تاوان له چا نه غواړي — چه ئې غوځي په خپل تيغ کړې سپيني خپلې
ما لا مرگ د ستا په مينه کښې هاله ليد — چه گدا د پادشاهۍ لافي وهلې
له خوبانو به څوك څه وفا غواړي — سرو کله د کشمش ميوه نيولې
په دربار ئې سنډاسي شه ورته کښينه — تار په تار د سر ويښته ايرې منلې
که دفتر د خپل قسمت د جا په لاس وي — بدي بخري به چا کله قبلولې
چه نيکي ئې ورکوله و نيکانو — دې بدانو څه بدي نه وه غوښتلې
څوك له خاورو ايرو پاڅوي تخت ورکړي — څوك له تخته د ايرو په ډيران ولې
ستا چه نيت د آشنايۍ نه و صنمه — د رحمان سترگي دي ولي نه گنډلې
د ازل په ورځ د بخرو جواري وه — اي رحمانه چا بايلودې چا گټلې

بد لوې په دنيا دين و ايمان ولي؟ — نه پوهيږې په خپل سود و په زيان ولي؟
هميشه په ځاي د شکر شکايت کړې — منکريږې په عطا د سبحان ولي؟
در بخښلي خداي د هري چاري توان دي — په ډير توان کښې خپسر بولې ناتوان ولي؟
مدام اوښي تويوې د رزق له غمه — در گوهر پر بها پلورې ارزان ولي؟
چه په هر بيگاه سامان د هر سبا کړې — کور و کر شوې د محشر په سامان ولي؟
هيڅ گياه له ځايه نه خوځي نم مومي — ته د رزق په طلب مېږې جهان ولي؟
چه پخوا تر قضا خپله رضا غواړې — بيهوده په لوټو ولې آسمان ولي؟
په ژوند ومره چه د مرگ له غمه خلاص شې — آسان کار دي کړ په ځان باندي گران ولي؟
غيري ميني دي په زړه باندي انبار کړې — په کعبه کښې ننباسې بتان ولي؟
زړه د نفس په پيروۍ در څخه لاړ شه — د خبيث په لاس دي ورکړ قران ولي؟

www.pukhto.net

چه یوسف د حبشي په بها مومې   د مطلوب په بهانه ښندې ځان ولي؟
بد له بدو پښیماني کاندي رحمانه   ته په خپلو بدو نه شوې پښیمان ولي؟

چا چه نمري وي خپلو وینو وللي   د شبنم په څیر به تل وي سپین سپیځلي
که صیاد څخه د اوښو دانې نه وي   د هوا مرغونه نه دي چا نیولي
هر یو مخ کله لایق د آبرویی دي   اوښي نه درومي په مخ د هر ناولي
هره شپه به شمع څه لره ژړا کړه   که ئې نه وي په ژړا کښي څه موندلي
ما رحمان به ژړا نه کړه له خوبانو   که مي نه وي په قسمت دا هسي ښکلي

په نور څه پسي بې خدانه ژاړې ولي؟   د چارپاي په څیر بې ځایه ناړې ولي؟
چي روتۍ میده کوې په شخوند خو جوړ یې   ترو خبري کوې لواړي لواړې ولي؟
ته دا خپل کلام میده په دا خپل شخوند کړه   تا داړلو ته تیري کړې داړې ولي؟
هغه کار چه دي په نرم ویل کیږي   بیهوده په بیرته ولي لاړې ولي؟
نیك له نیکو بد له بدو مناسب دي   نیك و بد سره په بله نغاړې ولي؟
یو قدم د خداي په لور ایښودي نه شې   تمامي عمر په پراته لاړې ولي؟
تل دي طوق تعلق په غاړه کښیوست   وکښي نه شې دغه طوق له غاړې ولي؟
چه په ورځ د شیخۍ لافي کړې رحمانه   په شپه مې له مې فروشه غواړې ولي؟

هسي ډوب یم ستا د غم په دریاب تللي   چه ماهي غوندي بې تیغه یم کوتلي
ما لیدلې چه لینده دي وه را کښلې   تا د ورځو په لینده یم زه را کښلي
په خپل ځان مي تر هغه پوري نظر و   څو مي ته په نظر نه وې کښیوتلي
اوس مي ستا په مینه ځان و جهان هیر شه   د سیلاب په مخ کښي لاړم لکه خلي
عاشقي به ئې د باد په مخ بڼه کا   که ئې ځان وي کوه قاف غوندي پنولي
چه د عشق له بحره روغ سلامت ووزی   زه ئې نن گڼم له موره زیږیدلي
هر چه واوړي په بلا د تورو زلفو   هغه بیا تر کوره نه دي ورغلي
چه له غرونو پریوتلي وي بیا پاڅې   پاڅیدي نه شي د زړونو پریوتلي
چه د اور لنبو وهلي وي بیا روغ شي   نه رغیږي د هجران لنبو وهلي
زه رحمان ئې هر دم وینم ستا په غم کښي   که خپل مرگ په سترگو نه دي چا لیدلي

www.pukhto.net

خداي دي وژغوره له هري پريشانۍ اي ځما د کور و کلي ودانۍ
عاشقي چه ما ګڼله ناداني وه اوس خبر شوم له دې خپلې نادانۍ
تر ورخ تيري اوبه بيرته نه جار ووزي څه پکار دي پوچ بې ځايه پښيمانۍ
وداني په يوه دم کښي شي ويرانه مرد هغه چه کړي د وراني ودانۍ
لکه باد چه ځان وهي له کوهه دشته زه په تا پسي کوم سرګردانۍ
دا خو زه د ستا د غم سره لوڅيږم څوك له ديوه سره کړي پهلوانۍ
چه په آب و په آتش په خاك و باد وي څه اميد دي په هغه زندګانۍ
ته چه دا رنګي اوږدې وعدې کړې کشکي راکړې و ما خط د امانۍ
زه او ته که هغه وقت وي چا به نه وې د مجنون او د ليلي قصه خوانۍ
ځما ستا و نندارو ته به حيران وو که ژوندي وي آدم خان او درخانۍ
و هر چا ته چه وايم حيرانيږي څه به وايم د رحمان له حيرانۍ

زه د ستا له غمه ژاړم واړه ويني واړې وينې واړه وينې واړه وينې
خود مي وينې چه په تش کاته دي مرمه لا خنجر په کاڼي مړې دل سنګيني
هر ارمان مي په حضور د سترګو وژنې لايقين دي د زړه نه شي بې يقيني
عالم ستا په مينه ژوي نه پوهيږم زه په څه سبب وژلي يم ستا ميني
ډير عالم به نوري رنګ کا معلوميږي تا چه هسي جامې واغوستې رنګيني
پښې ئې نه وي چه و بله خوا ته درومي هسي سکڼي په غمزه د عاشق سپيني
که صورت موي پر بله پوري معلوميږي زړه مي ستا له غمه چاودي نازنيني
هغه څوك دي چه تر تا به بهترين وي اي تر وار و مهرويانو بهتريني
چه دي زلفي د رحمان په زړه وريځ کړې تر بڼو ئې ځکه څاڅي اوښي ويني

هر چه کښت ئې په باران و په سيلاب وي د هغو عمر به واړه په عذاب وي
هغه ملك چه په کښي سيند و رود بار نه وي دهقانان به ئې همه خانه خراب وي
و آسمان ته به ئې سترګي وي ختلي د باران له انتظاره به بې خواب وي
لکه څوك چه کړوي ئې په کرهۍ کښي د هغه ماهي په طور به کباب وي
لا به کله بارانونه پرې نزول شي چه نخل و زراعت په ئې سيراب وي
هميشه له خدايه خواست د اوبو کاندي که ئې چري خواست په عمر مستجاب وي

www.pukhto.net

لکه تل چه ئې په زوړ د اوبو غوړ وي　همره غوړ ئې نه په چنگ نه په رباب وي
که همه عمر باران ور باندي ووري　لا گرمي ئې په صورت کښي د آفتاب وي
د گرمۍ و د خشکۍ له دهشته　د آفتاب په شیر گمان ئې په ماهتاب وي
د اوبو له ډیري ډیري قیمتۍ نه　لرگي لوښي ئې مردار په منجلاب وي
فرق د پاکو د ناپاکو اوبو نه کړي　که اوبه ئې گډې وډې په پیشاب وي
د اوبو په غلا چه ور شي نه جار ووزي　که ساکن د خانقاه او د محراب وي
د اوبو په ویش چه ورشي انصاف نه کا　که په لاس ئې ورقونه د کتاب وي
د اوبو ثواب ئې نه کیږي له لاسه　که په کوټ اوبو ئې عین د حج ثواب وي
د باران امید ئې نه کیږي له خدایه　که ئې سپه و ورځ په سر باندي سحاب وي
پلیتي به ئې له تنه څه رنگ درومي　چه اوبه په کښي نایابي تر گلاب وي
هیڅ ئې مه پوښته له غسله له اودسه　چه یو څاڅکي پرې گوهر غوندي نایاب وي
په سبب د ډیره ډیره تیممه　همیشه ئې سپیره بږیره په تراب وي
د للمي سړی په مخ کښي وي آب چري　هغه خلق چه بې آب وي خو بې آب وي
په آبۍ کښي لا هم وي خونه ویرانه　هغه کلي چه د بل کلي پائیناب وي
یو به ني سي هیڅ بري له سري ورخه　د پائیناب سړي که زوي هم د ارباب وي
سم حساب له عزیزانو کله مومي　تل تر تله ئې د بل لاندي حساب وي
نه طاقت د بد ویل لري نه صبر　لکه مار په ملا وهلي پیچ و تاب وي
نه ئې مرگ نه ئې قتنه له لاسه کیږي　لاس تړلي د خپل شرم به طناب وي
چه ئې زیست یا ئې روزگار په تحمل شي　همیشه ئې له بدۍ اجتناب وي
که یوه بده وینا ئې له خولې ووزي　هغه دم ئې په خپل ځان باندي عتاب وي
هسي شان سړي تیري ور باندي وکړي　چه په عمر نه د سوال نه د ځواب وي
همسایه ئې چریکار و پښتانه شي　او په اصل به موچي یا به قصاب وي
ملایم ویل اثر ور باندي نه کړي　چه په زړه کښي ئې نه شرم نه حجاب وي
لکه دیو وي د سړیو په صورت شي　ته گمان کړې چه سړی دي دي دواب وي
په هیڅ رنگ له بده خویه نه جار ووزي　هسي مست د جاهلۍ په شراب وي
چه اشراف د هسي خرسو په لاس کیوزي　ترو خلاصي به ئې له خونه په کوم باب وي
هسي رزق دي خداي هیجا لره ور نه کا　که به رزق د چا په هسي رنگ اسباب وي
تر دا هسي زمیندارو هغه ښه دي　چه نوکر د یوه تور کافر کلاب وي
نوکري د یوه سپي ور لره ښه ده　هغه بریږده چه لا نوم ئې د نواب وي
د خشکۍ له غمه قوم د رحمان خوښ دي　که رفتن ئې له جهانه په شتاب وي

www.pukhto.net

تل دي ستا خواب آلودو سترګو خواب وي　　چه فتنه په خواب وده شي ډېر ثواب وي
لکه مي چه په مينا کښي تجلي کا　　نور د حسن په حجاب کښي بې حجاب وي
ته چه ما ته لولوي پټئ د صبر　　زه هم ډېر په دا راضي يم که مي تاب وي
زه په دا سبب په ترکو پسي ژاړم　　چه ژړا د عاشقانو د مخ آب وي
که نادان وي هم دا همره خو پوهيږي　　څوک چه نه ژاړي په يار پسی کذاب وي
د عاشق سترګي په دا سبب شوې پاکي　　چه مدام د جوي په سر لکه حباب وي
له خالي خوني به څه وړي چه څه نه وي　　که ختلي د حباب په سر سيلاب وي
هم په دا ئې د نغمې اثر پيدا شه　　چه په تشه ګيډه صبر د رباب وي
د حريص له خپله نقده بهره نشته　　لکه مار د ګنج د پاسه پيچ و تاب وي
کاملان تعلقات د دنيا نه کا　　لکه پاني د خزان پښه په رکاب وي
غفلت هيڅ مناسب نه دي په دنيا کښي　　ساکنان د دهر کل واړه خراب وي
چه ښادي غواړي بې شماره بې حسابه　　په رحمان به د غمونو څه حساب وي

د هغو چه ځبله مهر و محبت وي　　په هستی او په نيستی کښي فراغت وي
عاشقي ده تر هغه مقام په هور ته　　چه د چا مقام په رنځ و په راحت وي
څه د اور په لنبو سوي څه د عشق　　واړه عشق دي که هجران وي که وصلت وي
چه مطلب و مدعا د سړي خداي شي　　ناست ولاړ ئې همه واړه عبادت وي
که په دوه قدمه ومري هم حاجي شي　　چا چه کړي د مکې په لوري نيت وي
هغه څوک چه پير وي د اوليا کا　　دا ئې واړه په معنیٰ کښي ولايت وي
که د زرو په تخت کښيني غزا وشوه　　و فهيم وته کم فهمه بې عزت وي
خاوري زر په سړي واړه برابر شي　　هغه دم چه له جهانه په رحلت وي
د دانا او د نادان تر ميان يو حد دي　　هوښياري تر حد په هورته حماقت وي
تجاوز له خپله حده پکار نه دي　　د هر چا په خپله خونه کښي حرمت وي
نور عالم که د دنيا غمونه کاندي　　د رحمان سره دي غم د آخرت وي

د هغې بنا چه نوم محنت آباد وي　　ترو خاطر به په کښي څنګه د چا ښاد وي
په خواړه او په څښو کله ويني نيسي　　هر مرغه چه په قفس کښي د صياد وي
د رنځور په خوله کښي کله مزه کاندي　　که سل رنګه نعمتونه ئې معتاد وي
پاي بسته ولره هر چرته زندان وي　　هغه هر چرته آزاد وي چه آزاد وي

www.pukhto.net

عشق تغییر او تبدیل نه لري یکرنګ دي   د آشنا له لاسه داد وي که بیداد وي
د ښادۍ نښه هغه وي په جهان کښې   چه په یار پسې بې بیخه بې بنیاد وي
بودني هغه باله شي په معنیٰ کښې   چه دنیا ئې په نابوده اعتقاد وي
نقصاني دي د دنیا عمارتونه   که تر لاندې ئې سل ستنې د فولاد وي
زندګي که څوك پوهیږي خضور دم دي   آینده و رفته کله د چا یاد وي
دا دنیا لکه سیلاب هسې بهیږي   نه ځې چا څخه استوګنه نه استاد وي
چه کامله اراده لري په زړه کښې   د مرشد له اشارته بې ارشاد وي
و هغو ته چه خداي خود پخپله وښود   څه حاجت ئې په ښوونه د استاد وي
ډیر یاران ور څخه بیل شو و هیڅ ګرم نه دي   که رحمان له جدایۍ نه په فریاد وي

په دنیا کښې که هر څو وبله پیوند وي   پس له مرګه به ئې درست صورت بند بند وي
زه به وخورمه په دا باب هزار قسمه   که باور دي په قسم و په سوګند وي
یا به وړاندې تر تا درومي یا به ورستو   که دي ورور که دي عزیز که دي فرزند وي
زمانه به ئې تر پښو لاندې پایمال کا   که په قطعه تر آسمان پورې بلند وي
هم ئې هسې پیمانه ګڼه په خاورو   که ئې ډکه خوله تمام عمر په قند وي
هر چه کاندې آزادي په دا جهان کښې   پس له مرګه به هم واړه په بند وي
هر چه غاړه ئې و حق ته اینښې نه وي   همیشه به ئې په غاړه کښې کمند وي
دا چه زه و تا ته وایمه که خداي کا   په آیت و په حدیث کښې به څرګند وي
ته چه نه کوې باور په آیاتونو   ترو څما ویل به څه در لره پند وي
ناپسند به د منکر په انکار نه شي   هر کلام چه دلپذیر و دل پسند وي
خدایه ګنج د قناعت و رحمان ورکړې   چه بې ملکه بې حشمته دولتمند وي

که د درستې دنیا غم مې په سر بار وي   واړه سهل دي که یار را سره یار وي
هزار وار به ئې د یار تر نامه ځار کړم   که په قطع مې دا یو صورت هزار وي
هغه نه دي په شماره د عاشقانو   چه د خپل ټېر داغونه ئې په شمار وي
مشکل کار د عاشقۍ چه خداي پیدا کړ   کله بل جهان هسې مشکل کار وي
څو ئې اوښې په مخ لاړې روغې نه کا   د هغو و معشوقو ته کله لار وي
ته چه ګل څما د یار په شکل غواړې   کله دا رنګه کلونه په ګلزار وي
نه مونده شي به بازار کښې نه په ښهر   هغه رخت چه د خوبانو په بازار وی

www.pukhto.net

زه د یار په څیر مخ نه وینم په سترګو که په هره خوا خوبان هزار هزار وي
د عاشق نظر په ډیر و په لږ نه وي که دیدن د یار په لږ که په بسیار وي
شته هزار هزار خوبان ولي سوګند دي که څما د یار په څیر د چا یار وي
مرګ له هیچا سره وار نه کا رحمانه یار به ځان تر یار وړنبي کا که ئې وار وي

له هغو سره به څه فکر د یار وي چه یاران ئې په هر لور هزار هزار وي
چه آشنا پسي ویشتلي هم هغه وي چه له توري آشنائۍ ئې استغفار وي
صبوري او قراري دي په ما زوم شي که بې تا به مي یا صبر یا قرار وي
هر ژوندون د یار په وصل ښایسته وي بې مینه که ژوندون وي څه پکار وي
که د یار له لاسه اور په یار بلیږي هغه اور و عاشقانو ته ګلزار وي
په یارۍ کښي آزار نشته خداي دي نه کا که زره به څما زړه له تا آزار وي
و هغو ته عاشق مه ویلي بویه چه ئې فکر یا د سر یا د دستار وي
ځاي ئې اور شي چه زنار ئې شي په غاړه ولي نه چه ستا د زلفو زنار دار وي
ستا د زلفو زنار دار که په اور سوځي دغه اور به هم رښتیا ستا د رخسار وي
هغه جونه به لیلې غوندي رسوا شي چه رحمان غوندي مجنون ئې په دیار وي

که د ستا د خاطر مینه په اغیار وي ستا دپاره دي اغیار هم څما یار وي
هر سړي چه په یو مخ باندي مین وي له یوه مخه ئې سل مخه پکار وي
هر چه کاندي نوکري د پادشاهانو خواه مخواه به د دربانو منت بار وي
څه به ستا له رقیبانو زه ماڼه کړم دا دستور دي چه له ګله سره خار وي
څو سل خاره ئې خښ نه شي په تېو کښي کله وي چه د بلبل و ګل ته لار وي
سجاده به د ساقي د لاري فرش کا هر صوفي چه د سرو سترګو خریدار وي
په جذبه د عاشقۍ به لیوني شي که په قطع افلاطون غوندي هوښیار وي
په رحمان باندي به هیڅ ملامت نه کا هر سړی چه ستا له مخه خبر دار وي

کاشکي زه خاوري ایرې د ستا د در وي چه قدم دي همیشه څما په سر وي
خو یو ځله څما ستا و بله مخ شوي نور مي موخه ستا د غشیو په ټټر وي
تمام تن مي د رنځور په څیر اوږه وي خو په ما د تورو سترګو یو نظر وي
په زیږ رنګ په سپینو اوښو به ما بیا موند که د ترکو ملاقات په سیم و زر وي

www.pukhto.net

ملامت به په ما څه لره وایه شه که د ستا له دلبرۍ نه څوك خبر وي
مرتبه که ستا د عشق شي ور څرګنده ملايك به واړه وايي چه بشر وي
تماشه به څما هله در ښکاره شوه که ته ما غوندي بيدل و زه دلبر وي
په خونبار به څما سترګو غونديي نه وه که په مخ مي د تيرو تورو پرهر وي
ستا په درد کښي طبيب وايي و رحمان ته لا به ښه و که دي حال تر دا بتر وي

ډيري خولې څما په ياد شکر خورې شوې بيا څما په زمانه خاوري ايرې شوې
د چندڼو ونی وسوليدې لاړې هزار څاڅکي د شمشاد و په ايرې شوې
په هغو زمکو چه روغي پرې مانۍ وي د ايام په ګردشونو اديرې شوې
په دنيا کښي چه بنياد د آشنايي کا د هجران توري هغه لره تيرې شوې
دا فلکه چه خداي پيدا کړ دا ئې خوي دي چه و چا ته ئې دعا چا ته ښيرې شوې
د دنيا د محلونو خښتي واړه و رحمان ته د سرونو منارې شوې

د وصال په هوا والوتي مرغه شوي د هجران په اورکښي درست صورت اوبه شوي
نه و زر کاله هوس نه مري له غمه سړي سخت دي ګڼه يو اثر پرې شوي
زړه که چاودي هم له دې غم به وچاود چه د يار د بيلتانه خواري په زړه شوي
ر رقيب و ناکړدو ته چه نظر کړم د عاشق له آه ړوند په تور ليمه شوي
هيڅ پوره به دي نيمګړې نه شي خدايه که بيلتون د دوه يارانو وبله نه شوي
خداي رضا لره چا هسي تعويذ وکړييو څل يار چه لږ زه د هغه يار تر فهم ښه شوي
په سترګو وليدي چه دا دي دغه پسه هر چه شولي بيا هاله شوي
نوم ئې يو څل زما واخيستئ به ژبه نور مي نوم په دا جهان کښي پاتي نه شوي
لکه درست عمر په خوله د رقيب کار کا دغه هستي يو زمان څما په خوله شوي
زه رحمان په دا خبره حق حيران يم نه پوهيږم چه د يار له غمه څه شوي

چه په مخ باندي د اوښو يو رقم وي عين د تورو له پرهار سره سم وي
که ګريوان مي د سپوږمۍ د نمر مشرق شي زه چه يار په سترګو نه وينم تور تم وي
دلته سر پورته کول د چا رسيږي چه پخپله د يار زلفي خم در خم وي
کبرو ورڅو غوندي نيش وهلي نه شي که په زړه د پاسه پروت د چا لرم وي
معشوقه چه د عاشق په غم وي غوڅه د عاشق سترګي دي ووزي چه ئې غم وي

www.pukhto.net

همدمي د دوو همدمو هسي بويه — چه د دواړو همدمي په يوه دم وي
که د درست جهان ښادي ور باندي راشي — مه کړه خداي چه څوک بې ياره خوښ خورم وي
بل ستم د بيلتانه د پاسه نشته — که ليدلي چا په سل رنگه ستم وي
دا قضا څه تر قاضي موقوفه نه ده — خود پخپله يار تر ياره پوري گرم وي
راحت هر چري هغو لره لازم دي — چه په درد و محبت کښي مقدم وي
چه خوناب ئې د چشمانو مي ناب شي — پيوسته له دغه جامه سره جم وي
هيڅ حاجت د هنر نشته و رقيب ته — که په اصل کښي عرب وي که عجم وي
هنر مه غواړه طالع له خدايه غواړه — څه پکار بې سليمانه که خاتم وي
د رحمان خندا په اجر د ژړا ده — تازگي د گل په قدر د شبنم وي

ته چه ما ته وائې چه په چا باندي شيدا يې — زه په تا شيدا يم وايه ته چه يار د چا يې
زه به تا په کومه زيرکۍ شم پړولي — چا زده لکه تا زده همره وايه چه څه وايې
زه چه کبرجن وم عاشقۍ مي گردن مات کړه — ته چه لکه وې هم هغه هسي کبريا يې
ځان که ستا په مينه کښي فاني کړمه څه به وکړم — ته چه په دا هسي رنگ له آهه بې پروا يې
مرگ مي په تا ولي خداي اختر کړ نه پوهيږم — څه دي حاصل هم شته که مطلق په مرگ ځما يې
څه شو که يم زه انگشت نما په مينه ستا کښي — زيات له ما نه خوښ ته د قاضي هم د ملا يې
ستا د عشق تر توري ککرۍ د رحمان ځار شه — دا هم سهل کار دي ځما ياره که په دا يې

خو ځما په ورميږه ماتول شير يې — که په مرگ د رقيب هم هسي شمشير يې
مرگ خو ويني چه پخپله را پسې دي — څه محتاج ځما و مرگ وته ډير ډير يې
کبر و خيال خو لاله ځاېه ستا عادت و — او که نن ځما قصده په بل پير يې
دا بې شماره عاقلان به شي کم عقل — ته چه دا رنگه په زړه وکښه دلير يې
ستا خويونه به پخپله ځان څرگند کا — زه به څه وايم چه ته تر بلا تير يې
له حيرته دي تعريف کولي نشم — چه په څه رنگ دي ستا يم د چا په څير يې
ما چه ستا د لبو خوند واخيست محفوظ شوم — که سل ځله په ترخه ويل گنډهير يې
د جهان ښکلي که واړه د رحمان شي — خداي دي نه کا چه ئې ته له دله هير يې

په يوه زره به وړي يا به موړ يې — په يوه ذره به گرم يا به سوړ يې
که ځواني له خدايه غواړې ځوان به ومرې — او که بس له ځوانۍ پائې خو به زوړ يې

www.pukhto.net

سړي کله خو یا جوړ کله ناجوړ وي　　خداي خو نه یې چه به تل تر تل جوړ یې
عاشقي به دي آسمان غوندي څرګند کا　　که مجنون غوندي هر څو صورت ووړ یې
عاشقي بې جذبې چري ده رحمانه　　ته مجذوب د یار په مهر کښې مروړ یې

په ځوانۍ کښې بد دماغه بد ګمان یې　　چه پیري دربانديي در شي بیا ناتوان یې
که په دا دي زړه ښه کیږي دا خو نشته　　چه به هم تر ډیره ژوې هم به ځوان یې
چه هر ګز دي په لاس نه دي کښېوتوني　　بیهوده د هغو چارو په ارمان یې
چه بې خدانه زړه تړې په نور څه پوري　　هم په خداي هسي باور کړه چه ناتوان یې
هسي رنګ دي و هغه جهان ته شا کړه　　ګویا تل به مستقیم په دا جهان یې
همره سر دي و خپل خداي وته ټیټ نه دي　　لکه ټیټ په لور د خان و د سلطان یې
یوه شپه په طاعت نه شې رونولي　　هره شپه په مال و ملك پسي پاسبان یې
په تسبیح دي تانده ژبه وچ لرګي شه　　پوچ ګویۍ لره بلبل غوندي ګویان یې
و نمانځه ته چه نمر خیژي هاله پاڅي　　په قلبه پسي په نیمه شپه روان یې
اوداسه لره کوزه اخیستي نه شې　　چه په لو او په لور ورشې پهلوان یې
پټي سترګي لکه سور په کانړۍ ګرزې　　که پریوزې و کوهي وته روان یې
پښیماني تر پښیمانۍ لا پخوا بویه　　نه هغه چه بیا په تیر ساعت پښیمان یې
د هلك په څیر به لاس اچوې اور ته　　نه خبر په خپل بهبود نه په نقصان یې
چه و بل ته نصیحت کا ځان ئې هیر وي　　نور څوك نه دي هغه ته عبدالرحمن یې

ورك شه ورك شه بد کردار و بد سړی　　که دي ورور که دي عزیز وي که پردیی
تر هغه لا نیکو کار بیګانه ښه دي　　چه بد کار شي د چا زوي او یا نمسی
لرګي لوښي همه واړه پرې مردار وي　　بد کردار دي سور لنډي یا وړي سپی
هغه خلق به همه واړه لیوني کا　　چه په کلي کښې یو سپي شي لیونی
بل علاج د لیونیو سپیو نشته　　بې له مرګه چه تړې ډك کاندي کوهی
حرام خور د مخنثو په حساب وي　　که په توره یا په تیغ وي مړنی
مړني ویلي بویه و هغه ته　　چه بې وجهي آزار نه کا هیڅ سړی
دیګ ایښې په دیګدان ورښې تر تیغ　　چه ئې سوړ په آه سرد نه شي نغری
هسي فیض ئې و هر چا وته رسیږي　　چه باله شي د خپل وقت حاتم طی
اې رحمانه چه بد فهم او بد کردار شي　　راته وایه سپی بهتر دي که سړی

www.pukhto.net

چه دارو د درد و غم دي هغه مي   ساقي راکړه يو دوه جامه پياپي
مي د خپلو لبو دانه د انګورو   چه اول ئې نوشيدن وي پسې قي
په هر تيغ کښې چه آب نه وي د شرابو   څوك د غم په غليم نه مومي برى
جام د ميو چه غمخوار د کل جهان شه   زه به اوسم په دا غم کښې تا بکى
راشه يو څله مي هسي مست خراب کړه   چه خبر نه شم له حاله د هيڅ شى
بې خودي هسي پناه ده زور آوره   چه له هره غمه خلاص کاندي سړى
زه هغه تحصيل تمام ګڼم په عشق کښې   چه ئې روغ وګړي بولي ليونى
رحمان صلحه له رقيب سره په دا کا   آشنا ښه دي البته خوړونکي سپى

که له ډيره غمه دم د چا ختى   زه به مړ ومه په عشق کښې لرغونى
زړه مي هسي ستا په تور زلفو بايلود   لکه ورك په توره شپه کا څوك کالى
په يوه ساعت مي رد هم مي قبول کا   نه پوهيږم چه ئې خپل يم که پردى
په يو لاس کښې ئې مرهم په بل خنجر دي   نه په مړيو کښې حساب يم نه ژوندى
که په مرګ د عاشقانو ئې رضا ده   خداي دي ما کا تر همه واړه وړنبى
خون بها مي دستۍ په مثل نشته   ما پخپله قبول کړي دا خپل سوى
څوك دي غم څما په ډيرو اوښو نه خوري   کم به نه کا په خوردن سره ندى
د هجران په توره شپه کښې ئې ويريږم   چه ئې نه وينم د وصل سپين سپوږمى
د يار غم لکه مزري را باندي راشي   خداي دي پيښ نه کا په چا باندي مزرى
چه پرې غم غلطومه د شپې پاڅم   کله مي په شونډو کيږدم لکه نى
که کتاب کله رباب په لاس را واخلم   باري درد مي په هيڅ رنګ نه کا کمى
همسايه مي واړه وواته له خوابه   که په سل کوټو دننه کړم زګيروى
که عاشق تر معشوقې پوري يو سپى دي   خداي د هجر په توره مه وژنه يو سپى
زه رحمان د يار په غم کښې هسي ډوب يم   چه هيڅ نه وينم په سترګو مګر دى

چه پخته شي آشنائي   تر منيان ووزي جدايي
و طالب وته وفا شي   د مطلوب بې وفايي
بادشاهي کاندي بدله   د ديدن په ګدايي
خاني پلوري په اوربوشو   ميرزائي په ميزرايي
نظر نه کاندي هيچري   په لوئي په بډايي

www.pukhto.net

ورته کفر څرگندیږي   خود بیني او خود رایي

خود رایي په عاشقي کښي   له عاشقه نه ښایي

معشوقې که بې وفا دي   عاشقان خو ئې ستایي

غوره ئې کوڼ سترگي ړندې وي   د خپل یار په خطایي

که ئې کړي وي سل علمه   هم دیني هم دنیایي

همه واړه فراموش کا   چه پرې ورشي شیدایي

و مطلب ته نه رسیږي   په شیخي او ملایي

آواره ننگ و ناموس کا   په سر واخلي رسوایي

تر ناموسه ورته به شي   بې ننگي بې نوایي

هره چار ئې په اخلاص وي   نه په روي و ریایي

قبلوي په دواړو سترگو   هر چه یار پرې فرمایي

نصیحت پرې اثر نه کا   که څوك سل ځله وایي

فایده نه لري په عشق کښي   د داناؤ دانائي

مشکل کار د عاشقی   آسان چري دي بایي

دغه کار کولي نه شي   هرکم فهم کجایي

هرکم بخت ئې کله مومي   د دلبرو همتایي

څه په کسب موندہ نه شي   دغه کار دي عطایي

چه د عشق په لومه کښیوزي   نور ئې نه وي رهایي

بې د یار له مخه نه شي   د عاشق دلکشایي

د خپل یار په طلب گرزي   غاړي غرونه پیمایي

له عالمه وي وتلي   لکه صید صحرایي

تل تر تله ئې وطن دي   گوشه کنج و تنهایي

مدام سوي لوغړن وي   د خپل آه په گرمایي

هر زمان ئې په اور نیسي   د خپل یار تمنایي

نه ئې ملك و نه ئې مال وي   نه ئې زهد پارسیي

په دا هسي گرانو چارو   معشوقه ئې آزمایي

په یوه دیدن ترې یوسي   د درست عمر کمایي

هم هسي هسي رنگه وژني   یاره ستا بې وفایي

چه په زړه کړم زړه مې وچوي   دغه ستا خود نمایي

www.pukhto.net

هم خودي لري بې قياسه   هم د حسن زيبايي
ضرر نه لري بې نفع   ستا د ميني سودايي
ستا سودا ما لره سود دي   حق به وايمه خدايي
په هيڅ مخ کښې ليده نه شي   ستا د حسن صفايي
نمر به څه له تا سيالي کا   په دا بې سروپايي
ادراك نه رسي د سر وي   ستا د قد په رعنايي
لکه ستا چه قد بالا دي   نشته هسي بالايي
که د ستا وصال د وريا وي   زه ماهي يم دريايي
د مگسو زندگي ده   په دکان د حلوايي
زه طوطي شکر پرست يم   د ستا شونډي ميتهايي
دا گمان په رحمان مه کړه   چه بې تا به وپايي

www.pukhto.net

مخمس

هغه یار چه ښایسته دي تر آفتابه مخ به کله را ښرگند کا له حجابه
بیلتانه په زړه زهیر کړم بې حسابه یو سبب وکړې مسبب الا سبا به

چه زما ملاقات وشي له احنابه

ملاقات د ښایسته ؤ مي نصیب کړې د ښایست په گلستان مي عندلیب کړې
عندلیب مي په گلشن د خپل حبیب کړې خدایه ما په دلبرانو کښې قریب کړې

و مې ژغورې د دې اهل له عتابه

هغه یار چه زه ئې مینه په دیدار کړم همیشه ئې و دیدن ته انتظار کړم
شپه و ورځ پسي نارې وهم کوکار کړم که په روي ورته تمام جهان رویدار کړم

سترگي پورته کوې د ناز له خوابه

بیلتانه ئې پټ پنهم په زړه تاراج کړم و دیدن ته ئې په هسي رنگ محتاج کړم
چه غرقاب ئې د غمونو په امواج کړم هیڅ پایاب ئې مونده نه شي څه علاج کړم

د آشنا د میني غم ښه نا پایابه

نه چه کس یې د جمله ؤ بې کسانو هم کار ساز یې د جمله ؤ خام کارانو
الهی په بزرگۍ د بزرکانو زه وصال په دعا غواړم د خوبانو

لا به کله دا دعا شي مستجابه

www.pukhto.net

اسیر کړي دي د زلفو په طناب یم تکبیر کړي دي د سترګو په قصاب یم
د کشتۍ غوندي مدام په اضطراب یم لکه زه چه ستا له غمه په عذاب یم

خبر مه شه هیڅ بنده له دې غذابه

دریغه مه وي په دنیا کښې پیدا شوي او که وي هم په دا هسي شان خومه وي
لکه زه یم د هجران په لنبو سوي څو به ګرزم د هجران په اور اولوي

چه سینه مي شوه په درست عمر کبابه

هي هي څه مي دا خراب خاطر ناښاد شه زیست روزګار مي همیشه آه و فریاد شه
عمارت مي د زړه هسي رنګ برباد شه چه حباب غوندي بې بیخه بې بنیاد شه

د ښادۍ طمع به څه کړم له حبابه

پېټ پېټ ګرزم د ناصح له نصیحته راته کاندي نصیحت په څو صورته
چه توبه کړم د خوبانو له قربته هیڅ ځواب ئې په ما نه شي له غیرته

در مانده ورته ولاړ یم لاجوابه

دا ځواب څه هسي نه دي چه په خوله شي د عشق راز څه هسي نه دي چه وایه شي
دا مشکل حکایتونه په ما نه شي د دې بحر بې پایان حسب په څه شي

چه ئې زه و چا ته وایم له حسابه

www.pukhto.net

چا موندلي د دې بحر پايان نه دي دغه راز و هر سړی ته عيان نه دي
هيچا کړي د دې چاري بيان نه دي دغه واړه عاشقي ده رحمان نه دي

چه په خوله کښي در و لعل لري سيرابه

ستا جفا د حد په هور ته ده صنمه تل مي اوښي موج وهي د زړه له يمه
څو به پټه دا قصه اوسي پنهمه هسي ډوب په فکر تللي يم له غمه

نه پوهيږم چه په غره يم که په سمه

که خبري وي له دې هسي رنگ خوارۍ ما به نوم اخيستي نه و د يارۍ
ستا د غم په درياب ډوب يم تر مرۍ بې تا نه لرم هيڅوک د دستگيرۍ

مگر ته پخپله لاس را کړې همدمه

ما وې نور به آشنائي له هيچا نه کړم هم په دا رنگه مي نيت و، باري څه کړم
د قسمت علاج په چا شي چه ئې زه کړم که په سل رنگه تالاش و تدبير وکړم

خلاصي نه مومم له لوحه له قلمه

خوبرويان که بې وفا دي خو هم وره دي عاشقان که وفا دار دي خو هم پره دي
ستا له غمه هر چه دي څما په زړه دي اوس به حال و چا ته څه وايم چه څه دي

غرض دا دي چه زه گرم يم ته ناگرمه

www.pukhto.net

يو خو دا چه په صورت ئې پريرويه هم په خوي و په خصلت فرشته خويه
هم په قد و په قامت هر ګوره لويه بيا به نه مومي څوک تا غوندي دل جويه

که ئې غواړي په هژده هزار عالمه

ستا له غمه زه په ځان کړم هسي چاري چه دښنه ئې وبله نه کا ګلعذاري
ته په څه سبب ځما دل آزاري دا ځما ګناه را وښيه دلداري

چه توبه کړم نصوحا غوندي محکمه

لاس تر غاړه د رقيب سره خندا کړې چه ما وويني له قصده راته شا کړې
خداي ئې ويني هغه چاري چه په ما کړې تر ابدي ورځې پوري به جفا کړې

که به کله وجار ووزې له ستمه

تا جه هسي بې نيازي د ځان توبنه کړه په عاشق دي د خندا زمکه متره کړه
بيا دي ورځ په غريبانو توره شپه کړه نور دا هسي د جفا خويونه مه کړه

خلقه به دي له جوره شي برهمه

ستا ځما له ميني هر څوک خبر دار دي دا خبري کوراکور په هر ديار دي
چه فلانا فلانا سړي سره دوستدار دي اوس په بيرته جار واته و ما ته عار دي

چه رسوا شوم تر عرب و تر عجمه

هغه ژوي چه په تا باندي مين وي په وګړي به رسوا لکه کوهکن وي
هميشه انګشت نما په مرد و زن وي چه دا نښي په کښي نه وي دروغژن وي

که په هره ګړۍ خوري هزار قسمه

www.pukhto.net

نشانه د عاشقانو اول دا ده چه مدام ئې سريکار وي له فرياده
تل نامه د بدنامۍ وي پرې زباده نه ويريږي له پيغوره له اهداده

بې د يار د جدائۍ له ماتمه

هر چه زړه ئې مبتلا شي په بتانو زيست ئې نه شي يو ساعت بې مهرويانو
که څوک ورکړي بادشاهي د بادشاهانو په نسبت د هغو سويو سوختگانو

دا متاع ده تر يوه خسرې کمه

که سليمان غوندي مسند ئې په هوا وي په سبب د عاشقۍ به خاك يا وي
هميشه به په فرياد و په غوغا وي چه دا هسي نشانې په کښي پيدا وي

ترو هاله پرې عاشقي ده مسلمه

عاشقي دي هيڅوك نه گڼي اسانه دا خبره ده له حده په هورته گرانه
وصال نه دي چا موندلي بې هجرانه ته له ځان سره اټکل وکړه رحمانه

په دنيا کښي ښادي چري ده بې غمه

(تصحيح، مقابله، او تدوين شو)
"بينوا"

www.pukhto.net